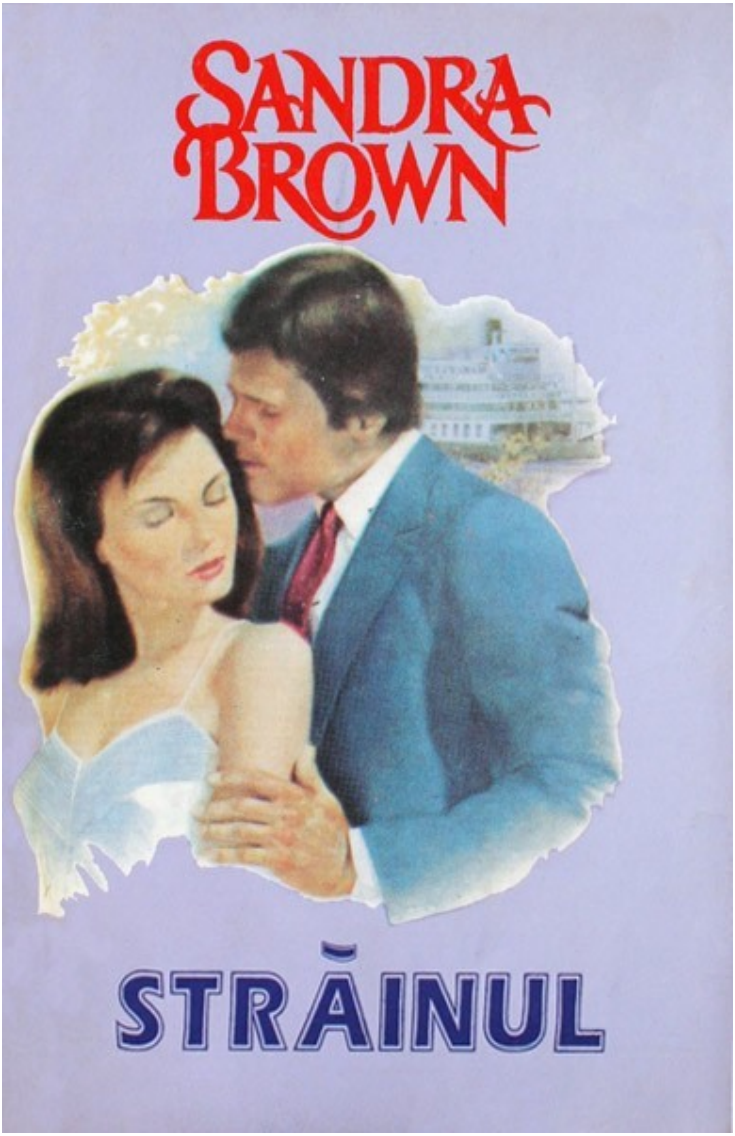

SANDRA BROWN
STRĂINUL

CAPITOLUL 1

Era un străin în oraş, iar oamenii îl priveau cu

atenţie, îl judecau. Inclusiv antrenorul de fotbal.

— E tot atât de energic ca o plăcintă de fructe, mormăi antrenorul. Era pentru prima dată când acesta urmărea formaţia de lucru. Stătea la marginea terenului, împreună cu Liz Babcock. Soarele de august ardea fără milă. Căldura nu-l deranja însă pe noul şef de orchestră. Sărea de colo până colo ca un star rock mai trăsnit. Puştiul nu avea decât douăzeci şi opt de ani-se afla acum în fruntea formaţiei, lângă toba cea mare. Mergea cu paşi mari înapoi, scoţând sunete ascuţite dintr-un fluier şi gesticulând ca un nebun.

— Tuba! urla el. Ţinuta! Arată-mi puţină tub-ţinută. Mişcă-ţi picioarele! Hai!

— Tub-ţinuta? bombăni antrenorul perplex. Tipul ăsta nici măcar nu vorbeşte engleza. Liz îi aruncă cel mai senin zâmbet.

— E minunat, e creativ, spuse ea. Studenţii îl iubesc. Antrenorul o privi cu îndoială, dar nu o contrazise. La urma urmei, dacă Liz însăşi spunea că puştiul era bun, cine o putea contrazice? spusese că trecuse pe acolo aproape în fiecare zi pentru a asista la repetiţii şi că era mulţumită. Cine ar fi putut judeca mai bine ca ea?

Cu toate acestea, în secret, antrenorul rămânea la părerea lui că noul profesor era un zăpăcit de prima clasa. La naiba, toţi muzicienii erau nebuni, iar profesorii de muzică nu făceau excepţie. Excluzând-o pe Liz, fireşte.

Chiar şi ultimul ei soţ fusese un ciudat-sever şi pedant. Ei bine, îşi dormea acum somnul de veci de peste doi ani, iar Liz era curtată de nu mai puţin primarul oraşului Crystal Creek, Martin Avery. Antrenorul nu-i găsea nicio vină primarului. La patruzeci şi şase de ani, Liz Babcock era încă o femeie frumoasă.

Era înaltă, zveltă şi cu un piept generos, scos înainte cu mândrie. Avea ochii de un gri limpede, iar părul scurt, des, era închis la culoare şi buclat. Pometii obrajilor păreau sculptaţi, iar gura avea o formă frumoasă. Una peste alta, era mai frumoasă decât o păpuşă. Era o femeie într-adevăr frumoasă. Dar pentru antrenor, spre deosebire

de alţi membri ai liceului, pe care îi putea chiar numi, cea mai importantă calitate a lui Liz era faptul că îşi păstra capul limpede în orice situaţie. Totdeauna fusese aşa. Totdeauna va fi. Avea un dezvoltat simţ al umorului, fără cea mai mică urmă de prostie în el. Nu făcea surprize neplăcute. Nu făcea mişcări neaşteptate, zăpăcite. Era o Liz cu capul pe umeri, pe care te puteai baza.

Şeful orchestrei-și noul șef al departamentului de arte frumoase din cadrul liceului din Crystal Creek-era Theodore Hollister dar cel mai bine era cunoscut după porecla „Tap".

„Tap încrezutul" îl necăjise odată Liz deoarece era felul în care îl etichetaseră imediat puștii din orchestră. Dar îl luase sub aripa ei protectoare. Îl plăcuse, și, din întâmplare se mutase chiar lângă ea, în apartamentul vecinei ei, Minnie Wollenhaupt. Era vara târziu, iar cursurile nu începuseră încă, dar începuseră antrenamentele echipei de fotbal şi repetiţiile orchestrei aferente acesteia. În dimineaţa aceea, Liz făcuse prăjituri Pfefferneuse şi, dintr-un impuls, dusese câteva şi la biroul lui Tap. Băiatul era la fel de slab ca o scândură, iar Minnie Wollenhaupt susţinea că nu se hrănea decât cu ciorbe de legume şi sandvişuri. Tap se repezise ca un lup asupra prăjiturilor, scoţând sunete comice de plăcere.

Acum îşi proptise picioarele pe birou şi îşi prinsese mâinile după cap. Chipul îi era luminat de o expresie de mulţumire. Liz, care purta o bluză albă şi o fustă scurtă, stătea pe marginea biroului lui de stejar.

— Arăţi de parcă ai fi motanul care a înghiţit canarul, spuse ea. Tap rânji.

— Nu mă pot obişnui cu ideea că sunt aici, asta-i tot. Mă simt de parcă ar fi imperiul meu. Deschise braţele larg, cuprinzând tot biroul mic, aglomerat. Arăt eu ca un împărat? Liz zâmbi. Nu arăta deloc ca un împărat. Mai mult de atât, arăta de optsprezece ani în loc de douăzeci şi opt, mai mult ca un elev decât ca un profesor. Pentru o clipă încercă să-l vadă cu ochii antrenorului. Puştiul ăsta

avea să conducă departamentul de arte frumoase? Copilul ăsta avea să-i fie şef de acum încolo? Cu toate acestea, ea nu avea nicio îndoială în ce-l privea. Făcuse parte din comisia de angajare şi văzuse cât de impresionante fuseseră recomandările lui. Pentru şcoală era o binecuvântare căzută din cer în ciuda aparenţelor. Tap purta pe cap o şapcă de baseball „Red Man Chewing Tobaco" cu cozorocul dat pe spate. Părul blond şi des cădea în cascadă până pe umeri.

Partea din faţă a tricoului anunţa că „Viaţa mea se bazează pe o poveste adevărată". Pe biceps avea un tatuaj intitulat „tatuaj". În dreptul inimii îşi prinsese un ecuson cu Sex Pistols. Blugii jerpeliţi erau rupţi în genunchi, iar pantofii sport arătau de parcă făcuse jogging până în Afghanistan şi înapoi. Pe perete fixase un poster cu un urangutan care cânta la chitară electrică şi o inscripţie care spunea:

„De ce să te superi?". Odată, biroul lui Liz fusese condus cu sobrietate şi severitate de către soţul ei. Pe acelaşi perete fusese atârnat un portret de-al lui Ludwig van Beethoven alături de o lozincă despre simţul datoriei.

John murise de aproape doi ani. Părea imposibil de crezut. Fusese profesor în acest liceu aproape un sfert de secol. Acest fapt, de asemenea, nu părea posibil.

Oare trecuse tot atât de mult timp de când se întorseseră, proaspăt căsătoriţi, în oraşul ei natal, Crystal Creek? Cu toate că părea greu de crezut, era adevărat. Privi lung pe fereastra biroului. Ca pentru a-i ironiza greşita percepţie a timpului, acolo se ridica noul amfiteatru, a cărui construcţie se apropia de final. Muncitorii terminau acum interiorul, instalau corpurile de iluminat, văruiau pereţii, puneau covoarele. Peste numai două săptămâni avea să primească oficial numele soţului ei: „Amfiteatrul John H. Babcock". Ea se afla acolo, desigur, şi se aştepta din partea ei să ţină un discurs despre cât de fericit ar fi fost John.

Iar Tap, dulcele, zăpăcitul de Tap, reuşise cumva să adune o orchestră care să cânte un potpuriu de cântece

texane. Făcuse în aşa fel încât toţi membrii orchestrei se oferiseră voluntar să ia parte la ceremonie şi renunţaseră la trei nopţi pe săptămână pentru a exersa. Acest fapt o mişcase foarte tare. Toată lumea făcuse atât de multe lucruri în onoarea lui John, încât era copleşită. Dar şi John, în felul lui, dăduse şcoli, partea leului din energia lui, timp de peste douăzeci de ani. De fapt, această dăruire fusese piatra de rezistenţă a căsniciei lor…

— Liz? o trezi Tap din visare. Ea îi zâmbi vinovată pentru că se lăsase purtată de gânduri. Expresia lui obișnuită de veselie dispăruse. Acum era solemn, pe punctul de a fi trist.

— Eu… probabil că nu ar fi trebuit să spun ce am spus. Prostia aia despre imperiul meu. Nu m-am gândit prea mult înainte s-o spun. Vreau să spun că ăsta a fost biroul soţului tău şi n-am vrut să sune… să fie…

— Tap, opreşte-te, îl admonestă ea. Da, a fost biroul lui. Dar am făcut ordine aici acum doi ani. Acum este al nostru. Şi sper că este biroul tău, imperiul tău. Pentru că eu cred că vei fi de mare folos acestei şcoli.

— Ei bine, spuse el strâmbându-se, nu cred că pot face un rău mai mare decât Trocklehurst, hm? Ea îşi dădu ochii peste cap. Cu un an în urmă şcoala angajase un om care părea respectabil îndeajuns pentru a prelua conducerea departamentului artistic. Numele lui era Emmet Trocklehurst.

„Îmi aminteşte de John” spusese cineva plin de respect. Dar asemănarea fusese falsă. Trocklehurst dovedise o asemenea slăbiciune pentru majorete, încât, la adăpostul nopţii se strecura pentru a arunca un ochi în camerele lor.

La început nimeni nu a vrut să le creadă pe majorete. Dar acestea deveneau din ce în ce mai nervoase, temătoare şi insistente în declaraţiile lor. Într-o seară, când Trocklehurst încerca să se uite cum se dezbrăca Wendy Webber pregătindu-se de culcare, tatăl acesteia îl surprinsese şi-l ameninţase cu o puşcă.

Trocklehurst fusese arestat, amendat, sfătuit să-şi

revizuiască comportamentul şi concediat. Simpla menţionare a numelui acestuia îl făcea pe director să ia o culoare roz, care se transforma apoi în purpuriu. Liz clătină din cap, aducându-şi aminte.

— Mai bine te văd pe tine pe scaunul ăla decât pe el, spuse ea, apoi se cutremură. Am făcut ordine şi în biroul lui. Ce reviste citea! N-aş fi crezut că se tipăreşte aşa ceva! Tap ridică din sprâncene.

— Hei, ai păstrat vreuna?

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Iar singurul motiv de plângere în legătură cu tine a fost că ne-ai păcălit în timpul interviului.

— Eu? V-am păcălit? întrebă el inocent. Avea ochi albaştri, chiar foarte frumoşi şi îi putea deschide atât de larg, încât păreau la fel de nevinovaţi ca zorii unei zile senine. Primăvara trecută, la interviu, fusese tuns, îmbrăcat sobru, iar Comportamentul său fusese înşelător de normal.

Liz îi aruncă o privire de un reproş plin de afecţiune.

— Ai mai îmbrăcat vreodată costumul pe care-l purtai la interviu? El păru supărat.

— Bineînţeles! Este costumul meu! Trebuie să dirijez orchestra, concertele formaţiei. Dacă eşti dirijor, trebuie să ai un costum.

— Ţi-aş sugera, începu Liz privindu-i picioarele, ca atunci când intră Dr. Mongan, să nu stai aşa. Sau Miss Cobelt. Dr. Mongan era directorul liceului. Miss Cobelt era asistenta lui. Pe la spate elevii le spuneau Mongoose şi Cobra.

— Nu, spuse Tap vesel. Dar tu nu eşti nici Mongan, nici Cobelt. Tu eşti zeiţa mea întruchipată.

— Sunt destul de în vârstă ca să-ţi fiu mamă, spuse ea.

— Numai dacă ai fi fost o mireasă-copil, spuse el. De ce-ţi pierzi timpul cu personajul ăla de Martin Avery? Fugi cu mine. Eu voi fi băieţelul tău de jucărie.

Vom scandaliza oraşul.

— Nu scandaliza oraşul în niciun fel, spuse ea. Şi fii

atent să nu mai vorbeşti aşa nici măcar în glumă. Ai o funcţie importantă. Sper că nu vrei să fii învinuit de hărţuire sexuală.

— O, la naiba, ştiu asta! gemu el. Glumeam doar. Te consider prietena mea. Din cauza asta mă miră relaţia ta cu Martin Avery. Tu eşti o femeie simpatică, dinamică. Iar el umblă de parcă ar fi înghiţit un vătrai…

— Și, spuse ea severă întrerupându-l, ecusonul cu Sex Pistols va trebui să dispară. Dacă părinţii vor auzi că te ocupi cu aşa ceva, telefoanele vor începe să sune.

— Ah, Liz, Sex Pistols sunt atât de demodaţi încât au devenit chiar ciudaţi.

— Ştiu că sunt demodaţi, dar Crystal Creek nu e. Trebuie să te adaptezi la mediu. Aceasta este o comunitate mică, mică şi conservatoare. El oftă. Resemnarea i se întipări pe chip şi-şi scoase ecusonul aruncându-l spre Liz după ce-l privi cu tristeţe. Ea îl prinse din zbor şi-l strecură în buzunarul fustei.

— Mulţumesc, spuse. Acum te las singur. Trebuie să mă întorc acasă. Şcoala începe peste trei săptămâni, iar eu n-am…

— Nu pleca încă, spuse Tap cu o voce ciudată. Liz se întoarse şi-l privi curioasă.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el, iar ochii albaştri străluciră poznaşi.

— Ce? Ai cumva de gând să-ţi cârpeşti blugii?

— Au! Eşti atât de severă cu mine! Nu, chiar e o surpriză – una mare. Cred că o să-ţi placă foarte tare. E vorba de ceremonie. Liz ridică o sprânceană, suspicioasă.

— Ce anume?

— Am un invitat surpriză. Care chiar are de gând să vină.

— Un invitat-surpriză? întrebă ea cu adevărat confuză. Nu-şi putea imagina cine ar putea fi. Întreaga viaţă a lui John gravitase în jurul liceului din Crystal Creek. O fi oare vreun fost elev devenit celebru?… Erau câţiva, desigur, dar despre care din ei era vorba?… Tap îşi puse din nou mâinile sub cap. Radia din nou de mulţumire de

sine.

— Cel mai faimos fiu al oraşului Crystal Creek, spuse el privind-o cu atenţie. Guy Heller în persoană. Vine aici… şi va cânta. Reacţia lui Liz fu orice altceva, dar nu mulţumire. Păli, de fapt deveni albă ca hârtia. Guy *Heller, re*peta mintea ei amorţită. Guy Heller? Nu-nu Guy Heller. Nu el Doamne, nu el!

Nu spuse nimic pentru că nu fu în stare să vorbească. Nu putea decât să se uite la Tap cu o neîncredere plină de groază. Cu o mână îşi mototolea bluza la piept.

Scoase un sunet slab, sugrumat, din adâncul gâtului. Tap îşi luă repede picioarele de pe birou, stătea ca şi cum ar fi fost gata să sară să o prindă dacă ar fi căzut.

— Liz? Ce s-a întâmplat? Liz? Dumnezeule, suferi de inimă, sau ce s-a întâmplat?

— Eu… eu… spuse ea, apoi vocea îi pieri din nou. Tap se ridică şi se îndreptă spre ea. Rămase în picioare în faţa ei şi o prinse de umeri.

— Liz? Ea încercă să-şi vină în fire.

— Eu… eu… tu l-ai invitat pe Guy Heller? O strânse mai tare de umeri şi o răsuci aşa încât să-l privească în ochi.

— Da, şi a spus că va veni. Am făcut ceva rău?

— Da, foarte rău. Nu-l poţi invita să vină aici. Va trebui să-l anunţi că invitaţia nu mai e valabilă. Tap se aplecă până când chipul lui ajunse la acelaşi nivel cu al ei. Ea avea un sentiment ciudat de déjà vu. Nu era de mirare că-i găsea ochii atât de frumoşi, gândi ea ameţită. Aveau aproape aceeaşi culoare albastru-electric că ai lui Guy Heller.

— Ce nu e-n regulă? întrebă Tap, încruntându-se. Vreau să spun că este un mare cântăreţ. Nu mai este vedeta care era, dar a avut o revenire extraordinară şi încă mai are succes grozav. Ştii câte albume de aur a câştigat în zilele lui de glorie? Dar câte de platină? Ea ştia şi încă foarte bine, le putea chiar numi, pe toate cele douăsprezece, în ordine cronologică.

— Nu contează, spuse ea clătinând din cap. Tap o

privi cu o şi mai mare atenţie.

— Liz, tipul estee cea mai mare personalitate pe care a produs-o orașul ăsta de-a lungul timpului. Când am aflat că s-a născut aici nu-mi venea să cred că nu l-a pomenit nimeni, până acum. Şi chiar a învăţat la acest liceu?

Ea scutură din cap.

— El… el a renunţat… Nu a absolvit niciodată.

— Ei, ei, spuse Tap cu o evidentă îngrijorare în glas asta nu face decât să-i mărească succesul, să-l facă mai demn de admiraţie. De ce te porţi aşa? Ea – şi îndreptă spatele.

— Nu ţi-a spus nimeni nimic? întrebă.

— Să-mi spună ce? întrebă el cu o figură neajutorată, Liz îşi ridică bărbia până când obţinu atitudinea cea mai severă.

— Guy Heller, spuse ea rar, clar şi răspicat, nu este binevenit în acest oraş. Noi nu suntem mândri de ei.

— De ce nu? Vreau să spun că are o stea în Western Hall of Fame. Este o legendă a timpurilor sale. Liz se scutură de mâinile lui Tap. Se ridică de pe birou şi păşi spre rafturile de cărţi. Se opri şi-l privi pe Tap cu capul ridicat într-o atitudine mândră.

— Foarte bine, spuse ea. Vocea îi tremura uşor. Când Guy Heller a împlinit optsprezece ani, a plecat în California, spuse ea cu dispreţ.

— Scuză-mă, răspuns el, dar California nu e o boală.

— Te rog, îl imploră ea, ascultă-mă doar. A plecat cu o fată de şaptesprezece ani cu care trebuia să se căsătorească. Judy Tompkins era numele ei. Trei ani mai târziu a părăsit-o pentru o altă femeie. Nu a avut bani nici măcar să-i plătească autobuzul cu care să se întoarcă acasă. Părinţii fetei au fost nevoiţi să-i trimită bani prin poştă. Atitudinea lui Tap era una defensivă.

— Asta trebuie să se fi întâmplat în urmă cu… vreo douăzeci de ani? A trecut un timp destul de lung ca să-i mai poarte cineva pică. Se întâmplase cu exact treizeci de ani în urmă, dar Liz nu-l corectă. Îşi trecu o mână prin părul negru.

— Acesta a fost doar începutul, spuse ea cu o atitudine şi mai defensivă decât a lui Tap. Când a devenit faimos, când avea propriul său show de televiziune, obişnuia să facă bancuri pe seama noastră. Totdeauna spunea ceva de genul „Oraşul meu era atât de mic încât… sau „Oraşul meu era atât de mohorât încât…”

— Ah, Liz, o contrazise Tap, scriitorii erau la originea acestor tâmpenii. N-ar fi trebuit s-o luaţi ca pe un afront personal.

— O mulţime de persoane au luat-o ca pe un afront. La marginea oraşului se află o pancartă care spunea: „Oraşul natal al lui Guy Heller. Dar s-a renunţat la ea cu foarte mulţi ani în urmă. Nimeni nu mai era mândru de el.

— Dar de ce? Vreau să spun că o mulţime de oameni din lumea spectacolelor au parte de scandaluri, dar este un fenomen general.

— Oh, Tap, e vorba de ceva mai mult decât scandaluri…

— Sper, pentru că s-ar părea că a reuşit să-şi revină destul de bine. El…

— E mai mult decât atât. Sunt o mulţime de alte lucruri. Un altul ar fi fratele lui.

— Care frate?

— Fratele lui care nu a părăsit oraşul. Gaylord. Era demn de dispreţ. S-a îmbătat, s-a urcat la volan şi a intrat într-o altă maşină pe care a distrus-o. Aproape că l-a ucis pe Hirsh Anderson. Ar fi trebuit să fie aruncat în puşcărie, dar nu! Guy Heller era un om cu mare influenţă. A angajat nişte avocaţi foarte buni din Dallas. Gaylord a scăpat cu un simplu avertisment. Liz îşi putea auzi singură amărăciunea din glas Dar nu-i păsa.

— Aşa că Gaylord a scăpat, a fost pus în libertate Pentru ca Guy Heller era un tip mare. Şi, după mai puţin de un an, Gaylord se îmbată din nou, urcă iar la volan fără permis – şi de data asta chiar omoară pe cineva.

— Oh, spuse Tap.

— Deci, ce face Guy de data asta? Exact acelaşi lucru-trimite aceeaşi avocaţi buni de gură. Numai că de

data asta nu le-a mai mers aşa de uşor. Gaylord a fost condamnat la zece ani de puşcărie. Ar fi trebuit să fie închis pe viaţă. Oh, ar fi trebuit să-l închidă de prima dată… Laura ar fi încă în viaţă…

— Atunci a fost dată jos pancarta?

— Da, atunci a fost dată jos… Tap oftă nefericit.

— O, la naiba, n-am ştiut nimic. Liz îşi ridică bărbia.

— Şi, pentru a adăuga şi insulta rănilor făcute, a înregistrat şi un cântec despre noi", Small Town Hearts" (Inimi de oraş mic). Ştiai asta? Ştiai că e vorba de noi? Negă din cap.

— Nu, n-am ştiut.

— O, nu ne dă numele, spuse Liz strângând din buze. Dar noi ştim asta. Îţi aminteşti versurile? „Inimi de orăşel, minţi de orăşel. Orăşel mic, orăşel orb. Trăiesc într-un oraş mare acum, Am lăsat toată acea micime în spatele meu".

— OK, ridică Tap din umeri ca pentru a-şi cere scuze. N-am ştiut nimic. Îmipare rău.

— Şi în plus toate scandalurile în care a fost târât… numele lui pe toate acele pancarte… nu. Noi nu ne revendicăm numele şi personalitatea lui. Nu este binevenit aici.

— Ascultă, Liz, spuse el, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să supăr pe cineva. Am să-i retrag invitaţia.

— Ar fi cea mai bună idee, spuse ea încercând să zâmbească.

— Cred că ar fi trebuit să întreb mai întâi pe cineva, spuse el dezgustat de sine. Dar Mongoose şi Cobra erau amândoi plecaţi la conferinţa din Fort Worth, iar eu am crezut… am vrut să-ţi fac o surpriză… Liz se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că am reacţionat aşa, spuse ea blând. Mama Laurei Brandstetter era o prietenă de-a mea.

— Hei, spuse el cu un zâmbet încurcat, învăţ din fiecare greşeală.

O privi în ochi ca pentru a-şi cere scuze. Nişte ochi atât de albaştri, gândi ea şi-şi aminti cum privise în ochii lui Guy Heller cu mai bine de jumătate de viaţă în urmă.

— Ai avut o intenţie bună, spuse ea, îl strânse de umeri şi apoi îi dădu drumul. Trebuie să plec. Şi fără păreri de rău, te rog! Ai mai spus cuiva despre asta?

El negă din cap, urmărind-o cu privirile până la uşă.

— Nu, tu eşti prima.

— Atunci hai să nu mai spune nimănui, spuse ea pe un ton cât mai neutru cu putinţă. Să pretindem că nu s-a întâmplat nimic. El zâmbi, dar cu tristeţe.

— Nu s-a întâmplat nimic. Corect.: Ne vedem mai târziu.

— Da, sigur. Hei, ascultă, aş putea să trec deseară pe la tine? Ştii că lucrez la aranjamentul de la „The Liberty Bell March”. M-am gândit la ceva mai special şi aş vrea să-ţi ştiu părerea.

— Nu deseară, spuse ea. Martin vine pe la mine.

— Ei bine, atunci va trebui să mă mulţumesc cu prezenţa sintetizatorului.

— Rămâne pe altă dată.

— Sigur.

— Şi, Tap, a fost foarte drăguţ din partea ta că ai vrut să faci ceva special. Intenţia contează, nu-i aşa? îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor tociţi de prea multă purtare.

— Aşa se spune. Liz ieşi din biroul şefului de orchestră și se îndreptă spre ieşirea de-a lungul coridoaretor atât de familiare, dorindu-şi ca inima ei să nu mai bată atât de nebunește, de parcă ar fi dorit s-o pedepsească.

— Guy Heller să se întoarcă în oraş, după toţi aceşti ani? Plecase când era de optsprezece ani şi nu revenise niciodată, nici măcar o singură dată. Ea avea acum patrlizeci şi şase de ani. El, patruzeci şi opt. Atunci cum Dumnezeu, după atâţia ani, simpla menţionare a numelui său produsese o asemenea agitaţie în sufletul ei? De ce, după treizeci de ani, gândul că-l va vedea o alarmase atât de tare?

Aveam numai şaisprezece ani, îşi spuse ea, nu eram decât un copil. Eram o copilă şi tot ce-am făcut a fost să-l sărut. N-a însemnat nimic.

Îşi ţinea capul sus, jucându-se cu ecusonul Sex Pistols în buzunar. Nimic nu era rău. Totul era bine. Guy nu avea să se întoarcă. Nu cu adevărat.

În timpul ultimului an, Liz şi Martin Avery ieşiseră împreună în fiecare weekend, iar în fiecare miercuri seară participau la repetiţiile corului. După repetiţie el o conducea cu maşina până în faţa căsuţei modeste din centrul oraşului. Rămânea la ea timp de două ore sau mai mult. Vizita decurgea totdeauna bine. Serveau ciocolată fierbinte dacă timpul era rece, sau, dacă noaptea era caldă beau limonada rece pe verandă. Seara aceea era perfectă pentru limonada. Liz şi Martin se legănau împreună pe balansoarul din verandă. O păpăludă cânta în dudul scăldat de razele lunii. O briză uşoară trecea printre frunzele de floarea-pasiunii care se căţărau pe stâlpii verandei. Stelele străluceau atât de aproape una de alta pe cer, încât păreau a forma un nor strălucitor. *Viaţa este frumoasă*, îşi spuse Liz. Viaţa este sigură. Oftă de ceea ce presupunea a fi mulţumire.

Ridică paharul de limonada şi sorbi.

— Ai oftat, spuse Martin. Se opri ca şi când ar fi fost în încurcătură. S-a întâmplat ceva?

— Era un oftat de fericire.

— Oh! Părea uşurat. Erai atât de tăcută, încât începusem să mă întreb dacă nu s-a întâmplat ceva.

— Era o tăcere fericită, spuse ea. Îi zâmbi. Martin îi întoarse zâmbetul, aproape timid. Şovăitor îşi puse un braţ de-a lungul spătarului balansoarului, degetele lui aproape atingându-i umărul. Liz le putea simţi căldura. Ştia că-i va trebui încă un minut pentru a-şi pune mâna pe umărul ei într-o îmbrăţişare care nu cerea un răspuns. *Blândul Martin, amabilul Martin*, gândi Liz, apoi încercă să se lase în voia cântecului păsării, să-şi piardă privirile în marea de stele, să se cufunde în aromele nopţii. Aproximativ şase secunde mai târziu, braţul lui Martin se aşează pe umerii ei. Liz zâmbi pentru sine, sperând ca întunericul să-i ascundă amlizamentul plin de afecţiune. Martin Avery era un

bărbat previzibil. Credea că de asta era atrasă de el. Din acest punct de vedere, semăna foarte mult cu John.

În ceea ce o privea, cel mai surprinzător lucru la Martin fusese hotărârea de a-i face curte. Fusese totdeauna activ în viaţa publică, dar viaţa lui personală fusese ca şi inexistentă până acum. Locuia singur în apartamentul său şi părea mulţumit de acest lucru. Gura lumii spunea că, cu mulţi ani în urmă, în timp ce studia dreptul, iubise şi pierduse. Tot bârfele spuneau că nu-şi mai revenise niciodată din melancolia acelui insucces. El nu-i povestise niciodată nimic pentru a confirma povestea, iar ea nu întrebase. Era un bărbat chipeş, al cărui păr des începuse să încărunţească. Părul cărunt, combinat cu atitudinea lui rezervata dădeau un aer de demnitate naturală, firească. Liz îl plăcuse și-l stimase totdeauna. La fel şi ultimul ei soţntregul oraş fusese şocat când John murise la numai cincizeci de ani. Liz îl plânsese cu o ciudată amorţire. Rămăsese cu o fiică căsătorită și cu alta logodită, făcându-și studiile la Universitatea din Texas. Casa ei era goală. La un an după moartea lui John primise un telefon surpriză de la Martin Avery. O invitase la un concert în Austin. Atunci îl privise uimită şi descoperise că-i place ceea ce vede. De atunci fuseseră cunoscuţi în oraş drept un „cuplu stabil”. Toată lumea era de acord-mama lui Liz, fiicele ei, sora ei. Nimeni nu obiectase în niciun fel-până când îşi făcuse apariţia Tap Hollister. Ce ciudat că Tap era singurul care nu-l plăcuse pe Martin! Martin îşi înălţă privirile spre cer.

— Cred că repetiţia de la cor a mers bine astă seară, spuse el.

— Da, ai dreptate. Rămase tăcut un timp mai lung. Noaptea înstelată o făcea pe Liz aproape visătoare. Nu simţea nevoia să vorbească. Martin îşi drese vocea.

— Nu-mi plac bârfele, dar mi-a ajuns ceva la ureche. Beverly Towsend şi logodnicul ei au amânat din nou nunta.

— Iar? întrebă Liz puţin interesată. El încuviinţă serios.

— Sincer să fiu, nu prea cred că se potrivesc. El e

puţin cam neşlefuit pe alocuri. Liz ridică din umeri gânditoare. Beverly era drăguţă şi cu multe calităţi şi fusese răsfăţată, dar fără măsură. Fusese o studentă foarte bună, iar frumuseţea ei atrăsese mulţi admiratori. Logodnicul ei, Jeff Harris, abia reuşise să treacă de liceu. Era un tip sălbatic, în orice moment gata să sară la bătaie sau să cucerească vreo femeie. Dar cine ştie? Cuplurile ciudate aveau căsătorii pline de succes.

— Dacă pentru ei e bine… spuse Liz vag.

— Mă îndoiesc că va fi bine, spuse Martin. Ce au în comun? Pentru ca o căsnicie să meargă, cei doi trebuie să aibă păreri comune, interese comune. Ea zâmbi uşor stelelor. Mai auzise acest discurs al lui Martin şi îl spunea totdeauna de parcă ar fi avut un nod de nervozitate în gât. Întreg oraşul era de părere că avea s-o ceară în căsătorie în una din zile. Liz presupunea că aşa va fi şi că va accepta.

Dar încă nu sosise momentul pentru ei. Ştia că nu-i va cere mâna decât după o bună bucată de timp după ceremonie. Acea zi va fi dedicată memoriei lui John şi nu se făcea ca în aceeaşi clipă văduva lui să fie logodită cu altcineva.

Martin devenise tăcut din nou.

— Cum am mai spus, nu-mi plac bârfele, murmură el strângând-o uşor de umăr. Dar am mai auzit şi altceva azi.

— Da? întrebă ea privind semiluna de pe cer.

— Da. E puţin dureros să aduc vorba despre asta. Se întoarse spre el, surprinsă.

— Dureros? Martin se încruntă în întuneric.

— Da. Cred că ar trebui să acorzi mai puţină atenţie vecinului tău, spuse el arătând cu capul în direcţia apartamentului lui Minnie Wollenhaupt.

Avu nevoie de câteva momente pentru a înţelege ce voia să spună.

— Tap? întrebă ea neîncrezătoare. Vorbeşti de Tap? El încuviinţă solemn. Liz nu înţelegea.

— Dar de ce?

— Oamenii au început… ei bine… să vorbească. N-ai

observat, Liz?

— Să observ, ce? întrebă ea puţin zăpăcită ce ceea ce auzea. Martin începu să se foiască pe loc.

— El începe să se îndrăgostească de tine Liz aproape că izbucni în râs.

— Tap?

— Da, spuse el şi-şi drese glasul Liz îl privea uimită.

— Dar e ridicol. Sunt cu optsprezece ani mai în vârstă decât el.

— Da, dar eşti o femeie extrem de atrăgătoare. Şi i-ai acordat foarte multă atenţie în ultimul timp. El e tânăr. E nou în oraş…

— Martin, nu-mi vine să cred că spui asta. Cine a născocit toată povestea asta?

— Liz, eşti femeia cea mai atrăgătoare din şcoala aia. Pentru numele lui Dumnezeu, până şi elevii sunt îndrăgostiţi de tine…

— O, elevii, spuse ea dispreţuitoare. Jumătate din elevii lumii se îndrăgostesc de una din profesoare mai devreme sau mai târziu. Dar Tap…

— Puştii din orchestră au început să observe cum se comportă când eşti şi tu prin preajmă. Cum reacţionează când este pomenit numele tău.

— Ce?! exclamă ea neîncrezătoare.

— Da. În plus, serile se tot învârte pe aici…

— Discutăm despre muzică, despre şcoală…

— Îi trimiţi mâncare, iei cu tine mâncare pentru el.

— La fel şi Minnie. E prea slab. Îmi trezeşte instinctul matern, asta-i tot. Anna e în Dallas, acum a plecat şi Cathy, amândouă sunt căsătorite…

— N-am vrut decât să te pun în temă, spuse Martin cu o voce blândă dar fermă. Ar fi mai bine să nu-l încurajezi. O bătu uşor pe spate.

— Nu spun că ai fi făcut-o. Dar s-ar putea ca el să-ţi înţeleagă greşit intenţiile.

În acel moment îşi dori ca Martin să n-o mai bată pe spate. O făcea să se simtă ca un pudel răsfăţat.

— O, Martin, dar e ridicol, spuse ea enervată, îşi

încrucişă braţele şi privi în noapte.

— Liz, spuse el serios, doi dintre clienţii mei mi-au vorbit despre asta.

— Cine? îl provocă ea.

— N-am de gând să-ţi spun. Dar amândoi au afirmat că puştii lor chicotesc când vorbesc despre asta. Şi mai spun că aveţi obiceiul să râdeţi împreună de parcă aţi avea secrete de ascuns. Asta e de-a dreptul ridicol. Poate că râdem împreună, dar nu avem secrete comune…

Era furioasă, dar, pentru o clipă furia ei se destramă, transformându-se într-un sentiment de vinovăţie. Ea şi Tap aveau un secret… afacerea aceea necurată cu Guy Heller.

Dar asta nu era nimic, îşi spuse ea. Nu era decât un incident neînsemnat, unul care trebuia ţinut sub tăcere. Martin continuă s-o bată uşor pe spate.

— Niciun secret? întrebă el cu afecţiune.

— Nu, spuse ea ferm, chiar dacă minţea… puţin.

— Ei bine, atunci nu te supăra.

— Cum să nu mă supăr? Dacă nu mă pot împrieteni cu un băiat singur care are jumătate din vârsta mea…

— N-am spus să nu fiţi prieteni. Am spus că ar fi bine s-o laşi mai moale puţin, asta-i tot. Liz îşi ţinu respiraţia. Fu recunoscătoare întunericului deoarece ştia că obrajii ei ardeau. Era oare posibil aşa ceva? Tap să facă o pasiune pentru ea? Aşa se explica oare aversiunea lui faţă de Martin? Şi de ce încercase să-i facă o

„Surpriză” cu Guy Heller? Şi de ce căuta totdeauna un motiv pentru a trece pe la ea? îşi aplecă capul, temându-se dintr-odată ca nu cumva Martin să nu aibă dreptate. Dacă elevii observaseră şi începuseră să vorbească, asta, desigur, era insuportabil. Trebuia să facă ceva.

— Dacă tu aşa spui că e mai bine, spuse ea simţindu-se tristă şi oarecum trădată. Pentru binele lui… Martin o îmbrăţişă din nou.

— Şi pentru binele tău…

— Al meu?

— Desigur. Nu te lăsa atrasă într-o relaţie cu un tip

neserios ca el. Cu siguranţă că nu dorești să fii considerată o femeie frivolă.

— Martin, el nu e deloc un neserios, iar eu pot trece cu greu drcat o femeie neserioasă și frivolă.

— Știu, draga mea. Doar că n-am dorit decât ca nimeni să nu creadă altceva…

— O, cui îi pasă de ce crede lumea?

— Draga mea, oamenilor din poziţia noastră le pasă.

— O, am uitat, spuse ea cu amărăciune. Tu eşti domnul primar.

— Liz, chestia asta nu-ţi prea stătea în fire. Îl putea simţi că e rănit. Hai să nu ne contrazicem. Oftă. El avea dreptate. Nu se contraziseseră niciodată. Şi nu-l mai ironizase niciodată. Îi era ruşine de ea însăşi.

— Am crezut că aş face bine să-ţi spun, spuse el, deoarece n-ar fi fost corect să-ţi ascund aşa ceva. Fără secrete, asta-i tot. Cinste şi corectitudine. „*Iar secrete*”, gândi ea nefericită. Dar nu se va gândi la asta. Şi nu se va gândi la Tap.

— Hai să schimbăm subiectul, spuse ea. Martin, gentleman ca totdeauna, se supuse şi începu să discute despre una din problemele oraşului. Ea părea să asculte, dar n-o făcea decât parţial. Zâmbi politicos, făcu toate semnele pentru a dovedi că este atentă. Dar gândurile ei erau în cu totul altă parte.

Când Martin se pregăti să plece, îi luă paharul din mână şi-l puse pe marginea balansoarului. Se aplecă apoi s-o sărute. Avea s-o sărute de opt sau nouă ori până când va părea gata să se excite. Apoi se va opri. În timpul acestui an de când erau împreună n-o sărutase niciodată mai mult de nouă ori. Nu-şi permisese niciodată să-şi iasă de sub control. Nu se pricepea deloc să sărute. Liz bănuia că nu avea experienţă deloc. Buzele lui erau subţiri, uscate şi hotărâte şi se lipeau de ale ei cu fervoare calmă, îmbrăţişarea lui era plină de afecţiune, dar fără a cere vreun răspuns. Când plecă, Liz rămase în poartă, privind lung în urma lui mult timp după dispariţia luminilor de semnalizare ale maşinii. Buzele îi tremurau uşor şi-şi puse

degetele unei mâini pe ele. Dar nu-şi amintea de atingerea lui Martin.

Nu, mintea ei călătorise înapoi în timp, în vara când nu avea decât şaisprezece ani. În acea vară braţele care o cuprinseseră, buzele care o sărutaseră fuseseră ale lui Guy Heller şi o umpluseră cu o asemenea dulceaţă trezindu-i o dorinţă atât de mare încât crezuse că va muri. Oraşul nu ştiuse niciodată. Părinţii ei se asiguraseră că oraşul să nu afle niciodată. Iar după acea vară tatăl ei interzisese menţionarea numelui lui în casă. Dar ea nu-l putuse uita. Deşi încercase din toate puterile, nu reuşise niciodată.

CAPITOLUL 2

Dacă închidea ochii, îl putea vedea acolo, în lumina lunii la fel de real ca prezenţă ca şi cum nu ar fi plecat niciodată. Dinspre grădină venea o aromă puternică de caprifoi. Închise ochii, lăsându-se în voia amintirilor. Ea se născuse în Crystal Creek, dar familia ei se mutase când împlinise vârsta de cinci ani. Tatăl ei se întorsese la universitate pentru a urma cursurile de master.

Mai întâi au locuit în Austin, apoi s-au mutat într-un orăşel micuţ, Caribbe din Texas, unde tatăl ei era directorul şcolii elementare. Când a împlinit vârsta de şaisprezece ani s-au întors la Crystal Creek, iar tatăl ei, cu o mai mare experienţă acum, a preluat conducerea şcolii elementare de aici, considerabil mai mare decât cea din Caribbe. În acea vară, în timp ce aşteptau ca vila proaspăt cumpărată să fie renovată, au locuit împreună cu bunica lui Liz, mama tatălui ei, la o fermă situată în afara oraşului. Chiar lângă proprietatea îngrijită a bunicii ei se afla o bucată de pământ nelucrată. La fel de neîngrijită era şi familia care trăia acolo, o familie care făcea parte din drojdia societăţii, familia Heller. Nimeni nu-l plăcuse pe Whitman Heller, capul familiei. Acesta crescuse în Crystal Creek, un bărbat slăbănog, leneş, dar care putea să poarte pică cuiva timp îndelungat.

În timpul zilelor de secetă o ştersese în California ca să muncească în livadă. Se spunea că acolo se amestecase

cu agitatorii comunişti.

Cincisprezece ani mai târziu se întorsese cu o nevastă deşirată şi mai cârcotaş ca niciodată. Avusese tupeul să se stabilească lângă Nana Bachmann. Aproape imediat izbucnise o ceartă cu privire la linia despărţitoare dintre cele două terenuri. Whitman Heller muncea într-un stil dezordonat, cumpărând, reparând şi vânzând maşini. Totdeauna erau parcate câteva în faţa uşii, sau, pe butuci, răspândite prin curte. Casa avea nevoie disperată de reparaţii şi părea a se fi resemnat să se prăbuşească într-o bună zi. Acoperişul era cârpit cu smoală, iar poarta din spate se prăbuşise cu mult timp în urmă. Câţiva dintre nespălaţii copii Heller erau tot timpul la joacă în curtea plină de buruieni, şi nimeni din oraş nu ştia cu exactitate câţi erau în total. Unii susţineau că erau şase, alţii erau de părere că erau şapte. Nana spunea că, indiferent de cât de mulţi erau, tot erau prea mulţi. Pufnea dezaprobatoare şi-i numea gunoaie. Lui Liz şi surorii ei mai mici, Rosalee, li se interzisese să se apropie de proprietatea Heller.

„Să nu vă îmbolnăviţi de ceva” le avertiza Nana care susţinea că, dacă curăţenia era un pas spre rai, vecinii ei nu aveau să-l cunoască niciodată. Fapt care n-ar trebui să-l deranjeze pe Whitman Heller, care nu credea în Dumnezeu. Nana le spusese fetelor să-i evite pe copiii Heller şi să nu se împrietenească cu ei.

— Nu vreau să fiţi conduse de aceşti… aceşti golani spunea ea. Se cutremura apoi. Cineva ar trebui să-i înveţe să-şi şteargă nasurile… uhh… Dar, din când în când, Liz şi Rosalee scăpau de sub supravegherea Nanei şi-i spionau pe Heller. În grădină. Se afla un pom uscat pe care se căţărase viţa-de-vie și care forma un loc ideal pentru a te ascunde. Copiii mai mici ai familiei Heller aveau într-adevăr nevoie de baie, iar Nana avusese dreptate, nimeni nu-i învăţase să se şteargă la nas. Când afară era cald, se jucau în praful din curte, îmbrăcaţi doar cu o pereche de chiloţei jegoşi. O fată, cea mai mare, cam de vârsta lui Liz, îşi pierdea timpul citind reviste jerpelite chiar în uşă. Mai era un băiat care părea de vârsta lui Rosalee, poate puţin

mai mic, de doisprezece ani. Acesta mergea fudul de colo până colo, fără cămaşă, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi care-i alunecau pe talie.

Numele lui era, după cum aflară mai târziu, Gaylord. Tatăl lui urla adesea acest nume plin de furie. Dar ceea ce i se părea lui Liz cel mai fascinant la familia Heller era nu murdăria sau sărăcia lor, ci faptul că obişnuiau să compună muzică, o muzică bună. Deseori îşi petreceau serile în poartă, cântând. Aveau voci curios de armonioase şi dulci. Compuneau şi interpretau acel gen de cântece pe care Nana îl numea „cântece de mocofani", gunoaie", dar de multe ori aceste cântece făceau ca lui Liz să i se pună un nod în gât. Fetele din corul bisericii îi şoptiseră lui Liz că mai exista un băiat Heller, de şaptesprezece sau optsprezece ani care renunţase la şcoală şi cânta prin barurile din Austin.

Îl chema Guy, spunea ele, era înalt şi frumos, dar foarte sălbatic şi periculos.

În cele din urmă, într-o seară, când Liz se urcase din nou în pom din plictiseală, îl văzu. Nu avea cămaşă şi tăia un copac ce se prăbuşise în timpul ultimei furtuni, cu câteva luni în urmă. El trebuie să fie fiul cel mai mare, gândise ea şi se întrebase de ce se întorsese de la Austin. Se ridicase îndreptându-şi spatele, apoi îşi şterse fruntea de sudoare şi privi spre pomul ei îngustându-şi privirile. Pentru o clipă ar fi putut să jure că o văzuse. În acel moment o lovi un sentiment atât de puternic încât încremeni. Inima ei o luă razna, simţi un gol în stomac şi i se înmuiară genunchii. Sângele ei păru să îngheţe şi să ia foc în acelaşi timp, iar mintea o luă razna.

*Oh… ce frumos e, g*ândise în acel moment. Şi era. Era mult mai înalt decât tatăl ei, iar trupul era impresionant de musculos. Arăta ca statuia lui Apollo din albumul de artă al mamei ei. Dar acest Apollo purta blugi tociţi şi cizme de cowboy şi transpira în soarele Texasului. Era foarte bronzat, iar părul i se decolorase căpătând o frumoasă culoare aurie. Avea un păr des, drept, care-i cădea pe frunte, acoperind o sprânceană. Cealaltă era

cutezător arcuită.

Bărbia era puternică, pomeţii rotunzi, nasul drept. Buzele le avea nici pline, nici subţiri şi păreau să-şi bată tot timpul joc de ceva sau de cineva. În lumina din ce în ce mai slabă a apusului nu îşi putuse da seama care este culoarea ochilor, dar observase că erau adânciţi în orbite şi că priveau spre ea.

Bineînţeles că n-ar fi avut cum s-o vadă cu perdeaua de viţă-de-vie între ei. Cu toate acestea o impresionase atât de tare, încât uitase de existenţa acesteia. Fără să ştie de ce, fugise pentru a se refugia în severitatea căsuţei Nanei.

Aceasta fusese prima dată când îl văzuse. Nu-i mai spionase de atunci pe familia Heller. Băiatul trezise în ea sentimente atât de puternice, încât era mai mult decât sigură că erau interzise. O frică ciudată, pe care nu o înţelegea, pusese stăpânire pe ea. Când îl văzu data următoare, fu cu totul pe neaşteptate. Era la biserică, la o repetiţie de cor care începuse destul de normal. Deşi se întorsese în Crystal Creek de relativ puţin timp, Liz fusese aleasă printre solistele corului. Avea o voce clară puternică, pe care unul dintre profesori o caracterizase drept „uimitor de pură”.

Atunci când cânta, Liz se abandona cu totul muzicii. Orice altceva părea să dispară, cu excepţia ei și a muzicii, se părea că ea însăși devine Muzica. Soloul era dificil, dar ea îl interpretase perfect de prima dată. Din păcate, grupa de alto greșise tocmai în finalul cântecului, fapt care-i derutase pe baritoni, iar din cauza confuziei generale unul dintre tenori cântase fals. Dirijoarea corului, doamna Pritt îşi îndreptase umerii, explicase apoi fiecărei secţiuni care sunt dificultăţile partiturii. În final, anunţă:

— Încă o dată, de la început. Liz nu se supărase deoarece asta însemna să se lase din nou furată de Muzica fragmentului solo. La un moment dat închise ochii pentru a se izola mai bine de restul lumii. Se forţă apoi să-i deschidă din nou deoarece mama ei o certa mereu pentru că închidea ochii în timp ce cânta. Când îi deschise, acolo,

în partea cealaltă a sălii, chiar în uşă, stătea Guy Heller.

De data aceasta el o privea cu atenţie, iar ochii lui erau de cel mai uimitor albastru pe care îl văzuse vreodată. Când privi în ei începu să tremure ca după un şoc electric. Se sprijinea nonşalant de cadrul uşii, privind-o. Era îmbrăcat cu blugii lui tociţi, purta aceleaşi cizme de cowboy. O cămaşă albastră de lucru, încheiată doar pe jumătate lăsa să se vadă pielea bronzată a pieptului. Bretonul decolorat de soare îi acoperea fruntea tot aşa cum şi-l amintea ea, dar de data aceasta gura nu mai avea expresia ironică. Părea al naibii de serios. Doar instinctul şi antrenamentul îi permiseseră să continue să cânte. Sângele îi pulsa în urechi şi dintr-odată picioarele păreau să se fi topit pentru că nu mai simţea podeaua sub tălpi. Lumea nu mai era formată doar din ea şi muzică. Mai apăruse un element nou… Guy Heller. Buzele începură să-i tremure de nervozitate, dar reuşi să nu greşească nicio notă. Când partea ei de solo luă sfârşit se putu amesteca printre ceilalţi corişti, dar un sentiment de uşurare o cuprinse. Îşi muşcă buzele pentru a se linişti. El îi zâmbi, un zâmbet din colţul gurii, ca pentru a o aproba. Dădu din cap, zâmbind sardonic. Liz întoarse privirile, roşind. Când cântecul ajunse la sfârşit îşi ţinu ochii în cartea ei de imnuri.

— Foarte bine, spuse doamna Pritt înţepată. Acum haideţi să încercăm… fetelor, la ce vă uitaţi aşa? Judy, de ce chicoteşti? Liz îşi ridică privirile pe furiş. Doamna Pritt se întorsese şi-l privea pe Guy. Acesta o salută scurt din cap.

— Tu, spuse ea acuzatoare. Cine eşti?… Oh, ştiu. Gaylord, nu-i aşa?

— Guy, madam, răspunse el. În vocea şi în tonul cu care răspunsese se putea ghici ceva mai mult decât o urmă de insolenţă.

— Nu contează, murmură ea. Ce cauţi aici?

— Ascultam şi eu, madam.

— Nimeni nu are voie aici în timpul repetiţiilor corului. Dăduse din umeri ca şi cum nici nu i-ar fi păsat, îi

mai aruncă lui Liz o ultimă privire electrică, albastră, se răsuci pe călcâie şi plecă. Nu se grăbea deloc. Se mişca cu o indolenţă vag insultătoare.

— Chiar aşa, spuse doamna Pritt şi se întoarse către cântăreţi.

— Capră râioasă, mormăi unul dintre adolescenţii tenori.

— Toţi cei din familia Heller sunt nişte capre râioase, adăugă altul râzând dispreţuitor.

— Pun pariu că e pentru prima dată când vreunul din ei vede cum arată o biserică pe dinăuntru, comentă altul. Câteva fete chicotiră, iar Liz se înroşi furioasă.

Dirijoarea îi readuse la ordine. Dar după repetiţie câteva fete formară mici grupuri şi rămaseră să râdă şi să chicotească. Carolyn Randolph se întoarse spre Liz.

— Cred că la tine se uita, spuse ea.

— E ridicol, şopti Liz cu chipul în flăcări. Dar Guy Heller fu prezent în gândurile ei toată săptămâna şi chiar îl visă de două ori. Exact o săptămână mai târziu îl întâlni pentru a treia oară. Membrii corului tocmai îşi ocupaseră locurile, când îşi făcu apariţia Guy Heller, păşind de parcă ar fi luat parte dintotdeauna la repetiţii. Liz simţi din nou de-acum familiarul gol în stomac. De data aceasta arăta cu totul altfel, iar diferenţa o emoţiona şi o puse în încurcătură în acelaşi timp. Blugii vechi fuseseră proaspăt spălaţi, cizmele fuseseră lustruite. Părul des era corect pieptănat. Dar cel mai surprinzător lucru era faptul că purta o cămaşă albă ca zăpada ce părea nou-nouţă. Era descheiată la gât, iar mânecile erau suflecate până la cot. Albul îi scotea în evidenţă bronzul, făcând ca ochii să pară de un albastru şi mai închis. Liz îşi ţinu respiraţia.

— Acum de ce-ai mai venit? dori să ştie doamna Pritt privindu-l pe Guy cu o suspiciune nemascată.

— Am venit să mă alătur corului, madam, spuse el foarte serios.

— Tu nu aparţii acestei biserici, îl înfruntă ea. El clătină din cap.

— Ba da, madam. Aparţin acestei biserici. Am vorbit

cu preotul în această după-amiază. Vreau să fiu botezat.

— Hm… Şi ştii să cânţi? Am auzit că câţiva din familia voastră cântă.

— Cânt puţin…

— Ei bine, mormăi ea vizibil nemulţumită, va trebui să te ascult. Cântă-mi câteva versuri din „Jesus, Joy of Man's Desiring".

— N-aş putea spune că-l ştiu.

— Atunci ce ştii?

— Cântecele lui Elvis, şopti tare unul dintre tenori, apoi mai adăugă ceva de genul

„Tra, la, la, dragoste arzătoare".

— Cântece de văcari, şopti un altul. Chicotelile izbucniră, apoi încetară brusc.

— Ceva religios, preciză dirijoarea. Cunoşti vreun cântec religios?

— Da, doamnă, încuviinţă el. Rămase tăcut câteva clipe ca pentru a se concentra, îşi prinse degetele sub brâu, ridică uşor capul, apoi începu să cânte „Amaizing Grace". Liz căscă gura uimită. Vocea lui nu era pur şi simplu bună; era minunată. Sunetele clare se revărsau din el cu o asemenea forţă, încât simţi că-i îngheaţă şira spinării și-i tremurau genunchii. Aşa îmbrăcat cum era, cu pantalonii Lizaţi, cu cămaşa albă, cânta asemeni unui înger tânăr, puternic". Oh", gândi ea.

Cânta cu ochii închişi, aşa cum îi şoptise şi ei instinctul să facă. Pe măsură ce cânta, dădea capul din ce în ce mai tare pe spate şi se lăsa în voia muzicii.

Dirijoarea îl privea fără a-i veni să creadă. Nu-l opri. Ca lovit de trăsnet, tot corul asculta, chiar şi băieţii care îşi bătuseră joc de el. Când Guy ajunse la sfârşitul cântecului, deschise ochii de parcă s-ar fi trezit din transă şi o privi pe doamna Pritt.

— E de ajuns, doamnă? Aceasta părea surprinsă, chiar cutremurată.

— Da, spuse ea, înăbuşindu-se. Este. Ia loc. Acolo. Lângă Elizabeth.

— Da, doamnă, spuse el. Îi aruncă lui Liz o privire

triumfătoare şi reuşi să-şi mascheze un zâmbet.

„Oh”, gândi Liz din nou”. Oh”. Dar nu era nimic de făcut. După numai o clipă se aşezase lângă ea, atât de aproape, încât putea simţi parfumul apei de trandafiri cu care îşi pieptănase părul, îi putea simţi căldura trupului şi auzi scârţâitul cămăşii scrobite. Ea era înaltă, dar creştetul capului abia îi ajungea la nivelul bărbiei lui.

Psihic era atât de conştientă de prezenta lui de parcă gângănii fantomatice i-ar fi alergat pe sub piele. Nu mai putea respira normal. Îl privi cu prudenţă. El îi prinse privirea și-i zâmbi din colţul gurii. Ridică din sprâncene.

— Am făcut religia, să știi, şopti cu o aparentă satisfacţie.

— Probabil că vei avea nevoie de ea, îi răspunse Liz, surprinsă de propria-i îndrăzneală. Dar privirile sfredelitoare ale dirijoarei îi reduse la tăcere. Liz rămase alături de el tot restul serii, foarte conştientă de prezenţa lui. Câteodată, când vocile li se împleteau, se simţea pe cale să leşine din cauza uimitoarei armonii care se năştea. De vreo două ori se lăsară furaţi de muzică într-o asemenea măsură, încât doamna Pritt îi admonestă; eclipsau tot restul corului.

Dar, cu toate că cântau împreună, nu-şi mai vorbiră. Imediat după repetiţie Liz se grăbea să plece. Mergea repede până la colţ, apoi rămânea singură, aşteptându-l pe tatăl ei. Deşi împlinise şaisprezece ani, nu i se permisese încă să conducă. Tatăl ei hotărâse că va începe să ia lecţii din toamnă, odată ce trecea la liceu. Era un bărbat sever, metodic şi îi plăcea să facă lucrurile aşa cum trebuia.

Îl simţi pe Guy Heller lângă ea chiar înainte de a-l fi văzut. Se încordă, dar continuă să privească în jos. Acesta se oprise chiar lângă ea. Îşi drese vocea ca şi când ar fi avut de gând să vorbească. Dar exact în acel moment apăru maşina tatălui ei. Liz se ridică pe vârful degetelor şi-i făcu cu mâna. Guy făcu o pauză, apoi plecă, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor. În siguranţă acum, în maşina tatălui ei, îl văzu pe Guy la volanul uneia din maşinile jerpelite ale tatălui său, un Chevy 55 roşu cu alb.

Când ajunse pe stradă, pomi cu o asemenea viteză, încât frânele scrâşniră.

— Nu e fiul cel mare al lui Heller? întrebă tatăl ei privind dezaprobator în urma maşinii alb cu roşu. Ce caută el aici?

— A... a fost la biserică, bănuiesc, spuse Liz, tremurând încă din tot trupul.

— Ha! mormăi tatăl ei. Asta-i cea mai bună poantă. Crede că va reuşi în lumea spectacolelor. Ţine-te departe de el. Liz încuviinţă cât putu ea de convingător.

Tatăl ei spusese „lumea spectacolelor" cu un asemenea dispreţ de parcă ar fi vorbit despre afaceri cu droguri sau jefuitori de morminte. Ştia că tatăl ei făcea totdeauna ce spunea. Odată ce se hotărâse într-un anume sens îşi respecta hotărârea luata cu o mare seriozitate. Trebuia să se ţină departe de Guy Heller.

Duminică când Liz coborî în vestiarul bisericii pentru a-şi lua rochia de cor, Guy era deja acolo... Stătea deoparte, ca şi cum asta şi-ar fi dorit şi nu vorbea cu nimeni. Era îmbrăcat cu aceeaşi blugi Lizaţi, dar bine spălaţi, aceleaşi cizme foarte bine lustruite. Părul îi era din nou foarte corect pieptănat. Cămaşa părea proaspăt spălată şi avea o cravată care era prea lată pentru a fi la modă, prea ţipătoare pentru a fi de bun gust şi era prost înnodată. Ceilalţi băieţi şi bărbaţi din cor îl priveau cu răceală. Femeile păreau să-l studieze curioase, iar fetele îi aruncau priviri furişe, pline de interes. Doamna Pritt intră în încăpere şi-i aruncă o privire care spunea Ei, nu zău! dar nu-i adresă niciun cuvânt şi se îndreptă spre vestiar de unde scoase un veşmânt roşu de mărimea lui şi pe care i-l aruncă.

Îi mulţumi cu un zâmbet, dar fără să rostească nicio vorbă, după care îmbrăcă veşmântul. Acoperea blugii aproape în întregime şi puţin din cravata ţipătoare.

Părea a nu acorda atenţie nimănui până când îşi ocupară locurile. Apoi se înclină uşor în direcţia lui Liz şi-i şopti:

— Spune-mi ce trebuie să fac, OK? N-am mai fost niciodată la biserică. Ea se străduí să nu roşească şi nu spuse nimic.

— Trage-mi un cot între coaste, bine? spuse din colţul gurii. Vrei? Ea se supuse imediat, deoarece începuse s-o stânjenească. Îl lovi între coaste cât de discret putu

— Taci! îi ordonă ea în şoaptă. El se supuse îndreptându-și spatele și luând un aer demn. În timpul slujbei se văzu nevoită să-l mai lovească între coaste de vreo două-trei ori. De două ori din caliză că cântase prea tare şi o dată pentru că începuse să fredoneze în timp ce preotul Blake îşi făcea rugăciunea.

În acelaşi timp, era conştientă de prezenta părinţilor ei, a Nanei şi a surorii ei, Rosalee, în strana familiei şi de felul în care o priveau. În acea zi la biserică se ţinuseră două servicii divine, unul la ora nouă şi al doilea la unsprezece. Familia lui Liz lua parte totdeauna la primul, apoi mergea la Longhom Coffee Shop pentru a se întâlni cu prietenii, iar după ultima slujbă venea s-o ia şi pe Liz.

Între cele două slujbe religioase membrii corului se adunau în vestiar sau se plimbau prin curtea bisericii vorbind şi glumind. Toţi, mai puţin Guy Heller. Îşi puse veşmântul de cor într-un cui, apoi se întinse în maşina lui, cu picioarele pe bordul acesteia şi ascultă muzică country. Judy Tompkins, fata cea mai curajoasă din cor, merse până acolo şi stătu de vorbă cu el. Nu peste mult timp stătea lângă el, dar Guy părea mult mai interesat de muzică decât de ea.

În timpul celui de-al doilea serviciu divin, Liz fu din nou obligată să-l lovească. În timpul meditaţiei, acesta începuse să fredoneze din nou. Şi, pentru că părinţii ei nu mai erau acolo, îşi permise să-i dea un ghiont mult mai puternic.

O privise surprins şi-şi mască un rânjet făcând să-i joace un muşchi de pe obraz. Îşi întoarse privirile de la el muşcându-şi buzele şi jurând să nu-l mai privească niciodată. Dar, în timp ce se grăbea spre vestiar, imediat după slujbă, Guy o prinse din urmă; nu o atinse, dar se

aplecă şi-i şopti la ureche:

— Tatăl tău m-a privit cam urât în timpul primei slujbe. Sunt sigur că nu-i plac prea mult, nu-i aşa?

— E o slujbă religioasă, nu un show, îi răspunse ea fără să-l privească. Oare putea să fie chiar atât de ignorant încât să se gândească la slujbă ca la un spectacol?

Guy ignoră observaţia făcută.

— Nici tatăl meu n-o place pe bunica ta. Nici măcar un pic. Aşa încât niciunul din taţii noştri nu ar fi prea fericiţi dacă aş dori să te văd, corect? îl privi şocată. Un zâmbet îi juca în colţul gurii. Tatăl lui îndrăznea să se uite la Nana Bachmann? Tatăl lui n-ar fi fost de acord ca el să-i facă vizite?

— Care-i problema? întrebă el. Zâmbetul îi murise pe buze, iar fruntea se încruntase. N-ai voie nici măcar să stai de vorbă cu mine? Privi nervoasă peste umăr, temându-se că ar fi putut fi văzuţi.

— Poate că nu doresc să stau de vorbă cu tine. Şi albăstrelele nu sunt nişte flori albastre. Ea strânse din buze fără a spune nimic. Inima îi bătea nebuneşte. Auzi voci în spatele lor şi de depărta.

— Nu vrei nici măcar să fii văzută cu mine? întrebă el. Lui Liz i se păru că detectează furie în vocea lui. Începu să meargă mai repede, dar el încetini pasul, lăsând-o să scape.

— Hei, Heller, auzi ea o voce tânără de băiat. De unde ai cravata aia? A murit cumva Bozo, clovnul? Guy nu se deranja să răspundă. Liz îl lăsă în urmă, dar simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii. Erau în biserică de ce oare era toată lumea atât de neiertătoare cu Heller? Inclusiv ea? Nu, se corectă ea imediat. Nu toată lumea.

Deoarece atunci când restul corului intră în vestiar, iar ea tocmai ieşea, o văzu pe Judy Tompkins privindu-l pe Guy cu admiraţie.

— N-ai vrea să mă conduci acasă? Altfel va trebui să-l chem pe bunicul să mă ia.

— Desigur, îi răspunse Guy scurt. Nu se uită la Liz, iar ei îi fu teamă să-l privească. Îi era teamă din cauza

tuturor sentimentelor ciudate pe care le trezise în ea.

În timpul următoarelor două săptămâni, se mai întâlni cu el doar în timpul repetiţiilor de cor şi a slujbelor de la biserică. Deşi cânta totdeauna lângă ea, abia dacă-şi mai vorbiră. Dar când vocile li se împleteau, ei i se părea că devin o singură persoană. Şi, deşi nu vorbea cu ea, părea să se transforme de fiecare dată când se vedeau. Blugii Lizaţi fură abandonaţi în favoarea unor pantaloni gri.

Dispăru şi cravata prea lată, prea ţipătoare, fiind înlocuită de una de culoare neagră şi mai îngustă. Într-un final dispărură până şi cizmele vechi de cowboy, înlocuite fiind de altele noi. La suprafaţă părea mult, mult mai civilizat. Dar privirea dispreţuitoare din ochii lui, zâmbetul sardonic care-i juca pe buzeacestea n-au putut fi îmblânzite. Liz descoperi că nu şi-l poate scoate din minte.

Judy Tompkins umbla după el, iar el părea să se distreze din această caliză. Fetele bârfeau, iar băieţii îi aruncau priviri răuvoitoare, deoarece Judy era o fată frumoasă şi avea o mulţime de admiratori geloşi. Dar Guy n-o privise niciodată pe Judy în felul în care o privea în secret pe Liz, atât de intens, încât o făcea să tremure”. *Mă priveşte pe mine*”, îşi spunea ea. De ce? Cu toate acestea, în adâncul inimii se temea să-şi dea un răspuns. El era un băiat sărac, familia lui era dispreţuită şi avea o reputaţie pe departe de a fi bună. Se întorsese la Crystal Creek, dar nu avea nicio slujbă stabilă. Câteodată îl vedea muncind în oraş, fără cămaşă, transpirat, pe un şantier sau tăind gazoane. Nu era decât un simplu muncitor. Nu ştia nici măcar să vorbească corect limba engleză.

Cu toate acestea se temea că se îndrăgostise de el. Nu mai fusese îndrăgostită până atunci şi se întrebă întruna, zăpăcită, de ce el? Mulţumi cerului că nimeni nu bănuia nimic, cel puţin niciunul dintre părinţi şi nici Nana Bachmann. Tatăl ei nu avea obiceiul să se înfurie, dar atunci când o făcea era cumplit.

În cea de a treia duminică de când Guy Heller cânta

în corul bisericii, în timp ce reverendul Blake făcea rugăciunea şi ochii tuturor ar fi trebuit să fie închişi, se întâmplă ceva. Guy îi atinse mâna. Ochii ei se deschiseră şi observă că acesta îi întindea o bucată de hârtie şi un creion. Ar fi trebuit să le refuze, dar se surprinsese că le ia. Bileţelul spunea: „Dacă vrei să te plimbi singură, seara, pe unde o iei?”. Înghiţi în sec, ştiind că nu ar fi trebuit să răspundă. Ar fi trebuit să închidă ochii din nou și să se roage aşa cum nu mai făcuse niciodată.

În schimb, în ciuda unul acut sentiment de vinovăţie, scrise repede: „În josul pârâului”. Când luă înapoi hârtia şi creionul, mâna lui o atinse din nou pe a ei. Liz îşi înăbuşi un geamăt. Ochii li se întâlniră pentru o secundă. Fără a scoate un sunet, el îi puse o întrebare simplă: „Deseară?”. Tot fără cuvinte îi răspunse şi ea:

„Da”. Grăbită, îşi plecă privirile şi strânse din ochi. Când preotul rosti „Amin” iar corul se ridică pentru a cânta, nici ea, nici Guy nu lăsară să se vadă că s-ar fi întâmplat ceva între ei. Amândoi priviră drept înainte concentrându-se asupra cântecului. Liz se minună cum de nu-i trăsneşte Dumnezeu pe amândoi.

În seara aceea Liz pomeni părinţilor ei ceva despre o plimbare şi ieşi repede din casă. Un pârâu mic mărginea spatele proprietăţii Nanei Bachmann, iar Liz se îndreptă într-acolo, parcă fără a şti de ce face ceea ce face. Purta o pereche de pantaloni albi de bumbac și un tricou de aceeaşi culoare. Schaţie bătrânul şi grasul câine al Nanei o însoţea sărind prin iarbă.

Nu fac decât să scot câinele la plimbare, asta-i tot, îşi spunea Liz. *Din întâmplare am luat-o spre pârâu. Guy nu va fi acolo. Bineînţeles că nu va fi acolo.*

Dar era. O aştepta sprijinit de un copac. Purta hainele lui vechi, cămaşa de lucru pe jumătate descheiată, blugii Lizaţi, cizmele lui antice. Pârâul curgea în spatele lui, un fir subţire de apă plină de noroi deoarece vara fusese destul de secetoasă. Soarele apunea aruncându-şi razele aurii în părul lui decolorat. Îşi umezi buzele

înăbuşindu-şi impulsul de a fugi spre casă. Despre ce aveau să vorbească? Ce puteau să-şi spună? Dar el râse de Schaţie şi spuse ceva atât de amlizant la adresa câinelui, încât Liz se surprinse râzând.

— Vrei să ne plimbăm? întrebă el privind cerul. E o seară chiar foarte frumoasă.

Ea încuviinţă în tăcere. Guy o luă de mână de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Liz se miră pentru că i se părea corect ce făcea şi pentru că gestul lui îi umplu sufletul de fericire. Era o fată timidă, în schimb el îi vorbea cu o uimitoare uşurinţă. Îi povesti că se întorsese acasă deoarece tatăl lui fusese bolnav şi nu se mai descurcă. Mama lui avea mare nevoie de el, îi spuse, pentru că fratele lui mai mic, Gaylord, devenise din ce în ce mai greu de stăpânit. Guy făcea tot felul de munci ciudate pentru a mai aduce un ban în casă, pe care încerca s-o mai pună la punct. Ura casa aia care stătea să cadă, îi mărturisi el. O întrebă despre familia ei.

La început ezită să-i povestească despre familie, dar apoi vorbele începură să curgă. Guy era un bun ascultător, atent şi deosebit de cald. Îi povesti de numeroasele mutări ale familiei ei şi cât de greu îi fusese să se obişnuiască cu un loc şi apoi să plece. Îi povesti cât de sever e tatăl ei şi cât de pretenţios. Fusese dificil pentru ea să fie fiică de director cât timp urmaşe şcoala elementară, iar acum se bucură că va trece la liceu. El recunoscu faptul că nu-i prea plăcea la şcoală, cu excepţia orelor de muzică.

— O să renunţ imediat ce pot, spuse el. Şcoala nu mi-e de niciun folos. Ştiu ce vreau. Am ştiut de când aveam cinci ani. Îl privi timidă, întrebătoare. Guy îşi ridică bărbia spre cer.

— Voi fi o stea, spuse cu deplină încredere în sine. O stea a muzicii. Country şi western. Poţi să crezi asta? Se opri, încă ţinând-o de mână. Îşi doborî privirile spre ea.

— Poţi să crezi asta? Liz îşi simţi inima bătând ca o pasăre gata să-şi ia zborul.

— Da, îi răspunse ea privindu-l în minunaţii lui ochi albaştri. Cred. Şi chiar credea. Un singur lucru cunoştea

din instinct: Muzica. Se simţea de parcă se născuse cu ea o dată.

— Atunci, spuse el luându-i chipul în mâini, pe lume nu există decât doi nebuni care cred în asta. Până acum, singura persoană care a crezut în mine am fost eu însumi.

— Asta a fost până acum, şopti ea, conştientă că se întâmplă ceva important.

— Da, spuse el coborând capul până când buzele lui le atinseră pe ale ei. Asta a fost până acum. Te iubesc Lizzy Bachmann.

CAPITOLUL 3

O sărutase în lumina apusului, iar inimă ei tânără fu pierdută. Credea că-l va iubi totdeauna. Acum, după treizeci de ani, Liz zâmbi cu tristeţe amintirii acelei fete prostuţe. Încetă să mai privească în noapte şi se forţă să intre în casă. Dar nu fu în stare. În această seară stafiile trecutului erau mult prea puternice. Se aşeză din nou pe balansoar, lăsându-le să ajungă la ea din ceaţa anilor. Cu treizeci de ani în urmă… Cu treizeci de ani în urmă, Nate Purdy, doctorul, tocmai se mutase în Crystal Creek împreună cu mireasa lui, iar bătrânii îl priviră cu suspiciune. Cum putea să creadă puştiul ăsta că ar fi în stare să aibă grijă de cei bolnavi? Acum Nate făcea parte dintre cei bătrâni, demodaţi. Tot pe atunci, Carolyn Randolph fusese fata cea mai frumoasă din şcoală. Viaţa ei părea perfectă: nimeni nu avea să prevadă tragediile care aveau s-o pună la încercare, fuga inexplicabilă a tatălui ei, moartea mamei, soţului şi a surorii ei. Tot cu trei decenii în urmă, Bubba şi

Mary Gibson erau tineri şi îndrăgostiţi ca nişte turturele. Nimeni nu bănuia scandalurile urâte în care avea să se amestece Bubba. Şi asta pentru că Billie Jo Dumont, fata cu care avea să aibă o aventură, nici măcar nu se născuse încă. În acel an hotărâtor, John Babcock, cel care avea să devină soţul lui Liz, nu era decât un student în anul doi la Texas University.

Liz nu ştia că există pe lume şi nu avea să-l

întâlnească decât peste încă patru ani… Martin Avery avea douăzeci şi şase de ani. Tocmai terminase facultatea şi era considerat cea mai bună partidă din Crystal Creek. Nimeni nu-şi imagina că, după treizeci de ani. avea să rămână tot o partidă bună, sau că avea s-o curteze pe văduva Liz Bachmann. Şi tot în acele zile nimeni nu credea că Guy Heller va face exact ceea ce spusese şi că va deveni o vedetă. Nimeni nu crezuse acest lucru nici pentru o secundă, cu excepţia lui Liz. Mintea ei reveni la scena de lângă pârâu, la ce-şi spuseseră unul altuia, la ceea ce simţea pentru el. După ce o sărutase, se trăsese înapoi privind-o în ochi. Îşi trecu degetele uşor prin părul ei inelat.

— Am intrat în biserică în seara aceea pentru că ţi-am auzit glasul pe fereastră, spuse el solemn. Trebuia să te văd: Iar când te-am văzut am ştiut că mă voi întoarce. Liz îşi amintea și acum cum se juca vântul în părul lui. Sentimente contradictorii i se oglindeau pe chip – încredere, nervozitate, fericire, seriozitate. Scutură din cap ca şi cum ar fi căutat cuvinte nefamiliare.

— Ştii de ce a trebuit să mă întorc? Liz nu putea decât să-i privească, pierdută. El îşi plecă capul mai jos, iar ochii lui o implorau să-l înţeleagă.

— Înţelegi, nu-i aşa? Muzica… o înţelegi, nu? Ea încuviinţă, înţelegea fără să ştie cum. Părinţii, Nana Bachmann, întreg oraşul o avertizase să nu se apropie de acest băiat. Chiar şi bunul ei simţ o avertizase. Dar toate aceste bariere căzuseră de parcă nici n-ar fi existat în faţa a ceea ce aveau în comun. Muzica.

Se foi nervos, mângâind-o pe obraz.

— N-am ştiut niciodată dacă mai simte şi altcineva la fel. Muzica e cel mai misterios lucru din lume. Tu ai putere asupra ei. Dar şi ea are putere asupra ta. O, la naiba Liz nu-i aşa că vorbesc numai tâmpenii?

— Nu, spuse ea cu voce, tremurând de emoţie Atunci când tu şi muzica deveniţi o singură persoană, totul e bine.

— Şi cu cât i te dăruieşti mai mult, cu atât ţi se dăruieşte şi ea ţie, spuse el. E ca atunci când faci dragoste.

Liz îşi întoarse privirile, ruşinată. Ea nu ştia cum e să faci dragoste. Bârfele spuneau că el ştia mai mult decât ar fi fost decent să ştie.

— Nu, spuse el întorcându-i faţa spre el, n-am vrut să sune aşa. Am spus prostii.

Dumnezeule, dar tu ai ochi frumoşi! Tu eşti frumoasă. Poate că am vrut să spun chiar ceea ce am spus. Nu ştiu. O sărută din nou. Buzele lui se mişcau cu o asemenea foame şi erau atât de fierbinţi, încât Liz se agăţă de el pentru a se susţine. Cerul putea să se deschidă strigându-şi dezaprobarea, darea nu-i putea da drumul.

— Guy! Guy! se auzi o voce înspăimântată dinspre pajişte. Guy?

Tăticul e foarte furios. Îl bate pe Gaylord. Guy? Vino acasă! Mama are nevoie de tine! Guy se desprinse repede, dar mâinile lui, încordate acum, încă mai ţineau chipul lui Liz.

— E sora mea. Trebuie să plec. Nu vreau să mă vadă aici. N-ai putea să te întorci mai târziu? Deseară? Ea scutură din cap, dintr-odată înfricoşată. Era mult prea periculos să se strecoare din casă pentru a se întâlni cu el. Guy îi observă teama.

— Atunci mâine? Tot aici? La aceeaşi oră?

— Guy! se auzi din nou vocea surorii lui, în spatele unui tufiş.

— Trebuie să plec, şopti el. O mai sărută o dată, apoi o luă la fugă spre casa Heller, mâncând pământul. Liz rămase privind în urma lui puţin confuză. O năpădi teama. Oare ce se întâmpla în casa Heller de-l făcuse să fugă atât de repede? Care era motivul disperării din vocea surorii lui? Liniştea din ea îi spunea să fugă acasă, îi spunea că nu-şi dorea să ştie ce se întâmplă. Dar se simţea atât de ciudat de puternic legată de Guy, încât trebuia să afle.

Începu să alerge în direcţia în care o luase şi el. Schaţie, care privise până atunci melancolic un muşuroi de cârtiţă, mormăi ceva şi o urmă pufnind. Înserarea învăluise pomul cel uscat. Se sui în el printre frunzele de viţa-de-vie şi privi plină de teamă spre casa Heller. Luminile erau

aprinse peste tot, iar dinăuntru se auzeau voci. Cei mai mici copii ai familiei, îmbrăcaţi numai cu chiloţi, se ascunseseră sub o maşină de unde priveau temători spre casă. Înăuntru se auzea plânsetul unui alt copil-Gaylord? apoi se auzi, ameninţătoare, vocea lui Guy.

— Fără bătaie! N-ai auzit? apoi se auzi glasul tatălui, tăioasă şi acuzatoare.

— Pe unde-ai umblat? Unde ai fost? Vocea surorii lui:

— Era pe pământul babei, al lui Miss Bachmann. Apoi, sălbatică, vocea tatălui.

— Ţine-te departe de pământul babei! E o vrăjitoare bătrână. Nimeni din sângele meu…

— Ia nu mai vorbiţi despre Miss Bachmann, îi imploră mama.

— Unde e Gaylord? vru să ştie tatăl. Am să-l dau afară din casă! îl bat până-l omor!

— Nu, n-ai s-o faci, îl ameninţă Guy.

— Mă opreşti tu, băiete?

— Dacă mă obligi… Liz privea şi asculta plină de groază. Auzi o bubuitură înăbuşită, apoi zgomotele unei încăierări, apoi un trosnet. Sora fugi ţipând la poartă, apoi se opri şi rămase acolo privind în casă cu mâinile la gură.

Gaylord, fratele mai mic, urla de groază. Se mai auziră apoi sunete de încăierări, după care se lăsa liniştea. Apoi se auzi plânsetul uşor a mamei în cadrul uşii apăru o siluetă înaltă. Era Guy şi-şi ţinea o mână pe faţă. Trecu pe lângă sora lui şi se aşeză pe una din treptele de la intrare. Îşi luă capul în mâini. *E lovit,* gândi Liz speriată. *Tatăl lui i-a făcut rău.* Continuă să privească fără a putea face ceva. Mama lui ieşi din casă. Se aşeză lângă Guy. Îi ridică capul din mâini şi-l întoarse spre ea. Îi şterse obrazul cu colţul şorţului. Guy se scutură de mângâierile ei şi privi în curte cu umerii tremurând de furie. Sora lui se aşeză şi ea pe trepte, ştergându-şi lacrimile. Atunci mama făcu ceva ce o uimi pe Liz.

Începu să cânte. Avea o voce dulce, de soprană şi cânta ca în transă, legănându-se încet, înainte şi înapoi”. Valurile se revarsă, valurile se retrag, oceanele se mişcă.

Timpuri grele vin, o, Doamne, timpuri grele trec”.

Guy se ridică în picioare de parcă ar fi fost dezgustat şi scoase din buzunar un set de chei. Urcă în maşina Chevy 55, porni motorul şi dispăru în noapte.

Dar mama continuă să cânte. Unul câte unul, copiii mai mici se strânseră în jurul ei. Chiar şi Gaylord se furişă afară din casă şi se aşeză lângă ea. Apoi, una câte una, vocile copiilor se alăturară mamei: „Timpuri grele vin, o, Doamne, timpuri grele trec”. Liz îi privea şi asculta fără să-i înţeleagă. Păreau atât de diferiţi de familiile normale, încât ar fi putut foarte bine să privească nişte marţieni. Cum de puteau cânta după o asemenea scenă? Ce se întâmplase cu Whitman Heller?

— S-au bătut din nou? şopti Rosalee din spatele ei. Speriată, Liz se întoarse spre sora ei.

— Tu ce ştii despre asta? întrebă ea.

— Ssst, spuse Rosalee, punându-i un deget pe buze. Ăsta e un alt motiv pentru care n-ar trebui să ne apropiem de ei. Tatăl… o ia razna. Se bat. Apoi el leşină şi restul familiei cântă. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. E ciudat. Ei sunt ciudaţi. Tatăl nu crede nici în biserică, nici în doctori sau în Statele Unite.

Liz nu mai suportă să vadă scena. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi o porni înapoi spre casă. Inima îi bătea confuză, ochii îi ardeau de lacrimi pe care nu îndrăznea să le verse. Rosalee o urmă.

— I-am mai auzit şi ieri noapte. Şi tata i-a auzit, s-au bătut foarte tare. Tati povestea că Nana a chemat o dată şeriful. Dar acesta n-a vrut să facă nimic. A spus că sunt probleme de familie… Liz fu cuprinsă de greaţă. Şi în familia ei existau diferenţe de opinii şi certuri, dar niciuna nu fusese atât de tare încât să fie chemat şeriful.

— Tati spunea că tatăl lor e un alcoolic, spuse Rosalee încurcându-se în cuvântul necunoscut. Ce înseamnă?

— Nu ştiu, spuse Liz supărată. Îşi imagina că nu era decât un cuvânt mai ciudat pentru „beţivan”.

— Nana spune că, dacă te-ai comportat o dată ca un

gunoi, gunoi vei fi toată viaţa. E adevărat? De ce sunt atât de diferiţi de noi? Pentru că sunt nişte gunoaie?

— O, mai taci! îi ordonă Liz cu inima zbuciumată. Taci!

Când ajunseră acasă, Liz se strecură în camera Nanei şi căută în dicţionar.

Într-adevăr, cuvântul desemna o persoană care bea prea mult. Deci Whitman Heller obişnuia să bea. Era încă un motiv pentru ca ea să nu se mai întâlnească cu Guy. Dar ştia că se va duce la întâlnire a doua zi. Nu se putea convinge să n-o facă. El trebuia să-i povestească despre toate aceste lucruri oribile. Înţelesese din instinct acest fapt. Dacă îi va povesti, atunci va şti că o iubeşte cu adevărat şi că, într-un fel sau altul, împreună vor face faţă situaţiei, oricărei situaţii.

În seara următoare, inima ei tresări când îl zări lângă pârâu. O întâmpină cu un zâmbet, o luă de mână cu un aer posesiv. Atingerea lui o cutremură, dar nu-i putu întoarce zâmbetul. Nu îşi putea lua ochii de la vânătaia de pe pometele stâng.

Timid, îşi ridică mâna şi o puse deasupra ei.

— Ce s-a întâmplat? Guy dădu din umeri.

— Nimic. M-am împiedicat şi m-am lovit de o uşă. Asta-i tot.

— Nu, spuse ea repede. Asta-i ceea ce spun actorii de televiziune când îi loveşte cineva. Te-a lovit tatăl tău, nu-i aşa? Uimirea apăru în ochii lui, dar dispăru la fel de repede cum apăruse. Îi dădu mâna la o parte, o sărută, apoi îi dădu drumul.

— Nu. Nimeni nu mă mai loveşte pe mine, scumpo.

— Ba da. El te-a lovit. Atinse vânătaia din nou. Eram prin apropiere. Am auzit totul. El păru dintr-odată că se simte rău.

— O, Iisuse spuse el dezgustat. De ce? Se întoarse cu spatele la ea şi se sprijini cu o mână de un copac, privind în gol. Pe chip i se putea citi disperarea şi furia. Liz îi puse o mână pe umăr. Era îmbrăcat cu un tricou alb, iar ea putu

simţi căldura şi puterea trupului lui prin el. Guy se încorda la atingerea ei.

— Am venit după tine, spuse ea serioasă. Eram îngrijorată. Te-a rănit? Ce s-a întâmplat? Spune-mi, te rogi Rămase în continuare cu spatele la ea. Refuza cu încăpăţânare să spună ceva.

— Guy? Spune-mi, te rog.

— N-ar fi trebuit să mă urmăreşti. Eu nu vorbesc despre asta.

— Dar cu mine nu vrei să vorbeşti deloc? îl imploră ea.

— Sunt aici, nu-i aşa?

— După aceea ai plecat cu maşina. Unde-ai fost?

— Am plecat cât mai departe. Şi nu mai pune atâtea întrebări. Începi să mă superi. Liz clipi, auzindu-l. O rănise mai tare decât și-ar fi putut închipui. Îşi luă mâna de pe umărul lui.

— Atunci voi pleca acasă, spuse ea în şoaptă.

Dacă ai de gând să ascunzi adevărul, fă-o cu altcineva, nu cu mine. Se întoarse pe călcâie şi plecă, dezamăgită până la lacrimi. O opri nota de disperare din vocea lui.

— Liz! Nu se întoarse spre el. Îşi menţinu vocea cât mai rece.

— Da?

— De ce trebuie să-ţi pese? întrebă el. În glas i se amestecau durerea şi mândria. Te deranjează chiar atât de tare? Îţi displac chiar atât de mult?

Se întoarse încet spre el.

— Îmi pasă pentru că te deranjează pe tine. Ţi-am spus că-ţi înţeleg sentimentele pentru muzică. Da, le înţeleg. Credeam că şi tu mă înţelegi pe mine, că înţelegi faptul că nu trebuie să te prefaci faţă de mine. Nici acum, nici cu alte ocazii.

Lacrimile îi apăruseră în ochi pentru că se temea că-i cerea prea mult; poate că îi era ruşine să-i spună adevărul. Ea nu dorea însă să-i fie ruşine de ea.

— N-ar trebui să te simţi prost, spuse cu o voce care

tremura. Nu e vina ta. Iar tu nu semeni cu el. Sper că nu eşti de altă părere. Guy îi văzu lacrimile şi înghiţi cu greu.

— Dumnezeule, spuse el, clătinând din cap. Ce fel de fată eşti? Liz îşi dori ca lacrimile să nu înceapă să curgă, iar dorinţa i se împlini. Strânse pumnii pe lângă corp.

— Te porţi după cum vrei tu să fiu-genul tău de fată Poate că m-am înşelat, poate că nu sunt eu genul tău de fată.

— Nu, spuse el privind-o de sus până jos. Ești OK. Te vreau.

— Atunci va trebui să mă accepţi așa cum sunt. Vreau să te înţeleg, să înţeleg tot ce are legătură cu tine. Trebuie să te cunosc. Să te cunosc aşa cum ești cu adevărat. Nu ceea ce pretinzi tu că eşti. Guy îşi puse o mână în ochi.

— Eşti tare, ştiai asta?

— Nu sunt decât eu însumi.

șold. O privi în

— Da, spuse el, scrutând cerul. Cred c-o să mai fie lumină cam o oră. Ce ţi-ar place să faci? Să te plimbi? Ştiu un luminiş cam la o jumătate de milă de aici. Nimeni nu ne poate vedea acolo.

— Vreau să stăm de vorbă, spuse ea strângând pumnii nervoasă. Va fi perfect în luminiş. El privea în continuare cerul. Oftă greu. Fără s-o privească, îi întinse o mână.

— Hai să mergem, spuse. Îşi puse mâna în a lui. Privirile li se întâlniră.

— El te-a lovit? întrebă ea. Începuseră să meargă. Guy clătină din cap.

— Nu. Nu poate lovi prea tare când e în starea aia.

Dar dacă trebuie să lovească în ceva, acela sunt eu, e de preferat să fiu eu.

— De ce tu?

— Pentru că eu sunt cel mai mare şi pot suporta.

— Îi răspunzi la lovituri? Rupse un fir de iarbă şi-l mestecă între dinţi.

— Nu. Eu nu fac decât să încerc să-l stăpânesc, să mă

pun între el şi cel pe care e furios.

— Dar de ce nu dai în el?

— Pentru că l-aş lovi prea tare, spuse el strângând din dinţi. Dacă m-aş lăsa dominat de furie probabil că l-aş ucide. Nu merită.

— Dar cum te descarci? întrebă ea încet.

— Cântând. Cântând la chitară, în cea mai mare parte din cazuri. Întoarse capul ca şi cum nu i-ar fi plăcut ceea ce făcea în celelalte cazuri.

— Îl urăşti? şopti Liz. Guy strâmbă din nou din gură.

— Daaa! Cred că da. Aruncă firul de iarbă ca şi când ar fi devenit brusc amar. O strânse mai tare de mână.

— II, îl iubeşti? întrebă ea privindu-i profilul cu atenţie. Se întoarse spre ea, încruntându-se.

— Ce întrebare mai e şi asta? Sclizã-mă, dar pui nişte întrebări al naibii de ciudate.

— Dar îl iubeşti? Da? Privi în zare, încă încruntat.

— Da, recunoscu el într-un final. Cred că da.

— De ce? Guy râse trist.

— De ce? Pentru că este tatăl meu. Am avut de ales? Şi… Se opri şi o strânse mai tare la piept.

— Şi? dori ea să ştie.

— Pentru că e un bariton grozav. Naiba să-l ia, ştie să cânte la banjo, la chitară… Acum se plimbau legănându-şi mâinile între ei.

— Dar mama ta? spuse ea. Ce simţi pentru ea?

— O iubesc. Clătină din cap nedumerit. Aş vrea numai să fie mai tare. Se pierde când el devine aşa rău. Obişnuiam să mă întreb de ce nu ne ia şi nu fuge cu noi. Apoi am aflat de ce. N-ar avea unde să meargă. Nu-i era deloc uşor să vorbească despre familia lui. Dar răspunse la întrebările ei, chiar dacă îl făceau să se simtă nefericit. Îi povesti că „furiile” tatălui său aveau loc rar, o dată la doi ani, sau chiar mai rar. Whitman putea trăi fără băutură un timp îndelungat pentru ca dintr-odată, să se scufunde în alcool, iar băutura îl înrăia totdeauna.

— N-a bătut niciodată pe nimeni prea rău, spuse Guy cu tristeţe. Şi lasă copiii în pace. Dar atunci când e furios,

îşi aminteşte şi cel mai mic rău pe care i l-ai făcut vreodată. Atunci e furios pe lumea întreagă. Se aşezaseră pe un pietroi mai mare din luminiş, ţinându-se strâns de mâini. Guy privea în pământ oferind vederii ei doar profilul. Liz îl privea îngrijorată.

— De cât timp e aşa? Guy clătină din cap, muşcându-şi bliza superioară

— De când îmi aduc aminte. Dar starea lui s-a înrăutăţit. Nu a mai dat în nimeni până când am împlinit eu doisprezece ani. Parcă atunci a început totul… a început să dea în mine. Liz îl strânse de mână.

— De asta ai fugit de acasă? Guy îşi ridică capul şi privi frunzele din faţa lui.

— Da, parţial. Se întâmpla cu doi ani în urmă. Are nişte pumni al naibii de grei şi voia să-mi plaseze unul în stomac, după ce avea să mă scoată din ascunzătoarea mea. Din nu ştiu care motiv, scoteam totdeauna ce era mai rău din el.

Oftă supărat, apoi o privi pe Liz dintr-o parte.

— Când totul s-a terminat… accesul lui de furie… m-am gândit că s-a potolit pentru o vreme. Toată lumea era în siguranţă. Aşa că am fugit. Am minţit în privinţa vârstei şi am început să cânt prin baruri. Dădu cu piciorul într-o pietricică şi se întoarse spre ea.

— Uite cum stau lucrurile. Am fost nevoit să mă întorc pentru că iar trece printr-o asemenea perioadă, iar acum Gaylord este cel care o încasează. Gaylord trebuie să înveţe cum să facă faţă situaţiilor. Nu ştiu cât o să mai pot suporta. Liz îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Şcoala, spuse ea îngrijorată. Ce-ai de gând să faci în privinţa şcolii?

— La naiba, mormăi el punându-şi un braţ în jurul ei. Ce-i cu ea? Lipsa de interes a lui Guy pentru şcoală era una dintre nedumeririle lui Liz. Ea fusese crescută cu credinţa că oamenii au nevoie de educaţie în aceeaşi măsură în care au nevoie de aer, apă sau hrană.

— Ar trebui să te întorci, spuse ea. Îţi va fi mult mai uşor dacă-ţi vei termina şcoala. îl mângâie pe braţ de sus

până jos, bucurându-se de căldura şi duritatea muşchilor lui. Guy izbucni în râs.

— Şcoala nu-mi va fi de niciun folos acolo unde vreau eu să ajung. Acolo va trebui să mă impun cât mai repede. Inima ei se strânse de teamă. Într-una din zilele următoare el avea să plece. Liz nu dorea ca Guy să plece. O trase la pieptul lui, lipindu-şi obrazul de părul ei.

— Nu-ţi face probleme, spuse el. Voi reuşi. Crezi asta, nu-i aşa? Încuviinţă, strângându-l de braţ.

— Da, vei reuşii Lupta pentru a găsi cuvintele cele mai potrivite. Tu… eşti deosebit. Tu… eşti talentat.

— Chiar crezi asta? O dădu puţin înapoi şi o privi în ochi. Îi dădu o buclă la o parte de pe frunte. Crezi? E foarte important.

Îşi ridică privirile spre chipul lui aflat acum în umbră. Credea în el din tot sufletul…

— Da, spuse ea încet. Vorbesc foarte serios. Când cânţi… e ca şi cum se întâmplă ceva foarte important. Te situează undeva departe de restul lumii. Iar eu… cred că va trebui să faci ceva pentru a reuşi. Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor.

— Ce fată grozavă eşti, Liz!

Avea s-o sărute, iar anticiparea momentului o umplu de fericire dulce-amară.

— Am să te aştept, promise ea. Promit! Guy se trase înapoi surprins.

— Să mă aştepţi? îl prinse cu braţele pe după gât.

— Da, şopti ea. Te voi aştepta cât va fi nevoie.

— Nu va trebui să mă aştepţi, şopti el plin de pasiune coborându-şi buzele spre ale ei. Am să te iau cu mineO sărută atât de sălbatic, încât o înspăimântă pe jumătate. Cuvintele lui abia ajunseră până la ea. Se îmbrăţişară, se sărutară şi-şi şoptiră vorbe de dragoste fiecare în urechile celuilalt. Când răsări luna şi sosi timpul să-și ia rămas bun, el respira cu dificultate, iar inima ei galopa nebuneşte. Guy îi luă capul în mâini.

— Am vorbit serios. Când plec, te iau cu mine. Ne vom căsători. *Căsătorie*. Cuvântul o lovi ca un trăsnet. Ea

nu se putea căsători. Nu avea decât şaisprezece ani. Părinţii ei nu aveau să îngăduie aşa ceva. Nici măcar nu-şi terminase şcoala. Elizabeth Bachmann să abandoneze şcoala? Măritată cu un băiat care și el abandonase şcoala? Era imposibil de imaginat.

— Dar… dar… se bâlbâi ea, eu nu pot… noi nu putem…

— Ba da, spuse el sărutând-o din nou. Tu şi eu. Pentru totdeauna împreună.

O săruta, iar ea gândea: *Da… te voi urma oriunde… voi sta cu tine totdeauna… te voi iubi mereu…*

Au trăit în această lume sălbatică a visurilor pentru aproape şase săptămâni. Mai târziu, Liz află cauza pentru care durase atât de mult. Părinţii ei treceau printr-o perioadă mai dificilă a căsniciei, deşi ea nu ştiuse nimic atunci. Ştia tot atât de puţin despre viaţa lor secretă pe cât ştiau ei de a sa. Mama ei se certa foarte tare cu Nana Bachmann, în tăcere, iar acelaşi lucru se întâmpla şi între ea şi tatăl ei. Relaţiile dintre adulţii casei erau tensionate, iar ei păreau să nu mai vadă nimic în afara problemelor lor. Rosalee era singura care observase transformarea lui Liz, dar era mult prea preocupată de propria-i pubertate. Dintr-odată descoperise băieţii şi se îndrăgostea de câte o dlizină odată. Însă adevărata ei iubire era George Harrison de la Beatles şi visa la el zi şi noapte. Adulţii familiei erau îngroziţi și cu cât îi spuneau mai mult că ar trebui să se dedice muzicii cu adevărat „bune”, cu atât mai rebelă devenea ea. La începutul verii, Rosalee fusese un copil, iar la sfârşitul ei se transformase într-o adolescentă rebelă care amenința cu fuga la Liverpool. Melodrama lui Rosalee folosi drept paravan decepţiei suferite în tăcere de Liz. Îşi petrecea zilele ca şi cum ar fi fost zile obişnuite. De fapt, trăia în două lumi diferite, uneori chiar trei. Prima era ceea ce se numea viaţa de zi cu zi. Guy Heller nu trebuia să pătrundă niciodată în acea viaţă plictisitoare. Oraşul n-ar fi fost niciodată de acord, iar familia ei, ei bine, cine ştia ce ar fi făcut? Nu avea decât o foarte vagă idee despre cât de oribil ar fi. Numai gândul la furia tatălui ei era destul ca

s-o umple de groază. Se mişca prin această lume cu foarte mare atenţie, ca şi cum în orice clipă ar fi putut călca pe un teren minat, care ar fi aruncat totul în aer, inclusiv pe ea însăşi. Cea de a doua lume era încântătoare, dar foarte primejdioasă. Se întâlnea cu Guy în secret şi fiecare clipă era plină de viaţă şi înţelesuri. Simţea că-l cunoaşte mai bine decât se cunoştea pe ea însăşi. În întreaga istorie a universului, nimeni nu mai iubise ca ea.

Cu toate acestea, atracţia dintre ei era atât de puternică, încât o înspăimânta. Şi sexul o speria. Mama ei purtase o intensă campanie pentru a o speria în legătură cu sexul din afara căsniciei. Nana Bachmann era chiar şi mai severă în ceea ce privea acest subiect. Câteodată, sărutările lui Guy deveneau mult prea insistente, iar mâinile lui începeau s-o mângâie. Dorinţa era un lucru nou pentru ea, dar sentimentul de vinovăţie îi era bine cunoscut”. Vreau să fiu virgină când o să mă căsătoresc”, îi spunea ea tot timpul. Asta trebuiau să spună toate fetele cuminţi. El îl răspundea ceva de genul că nu era greşit ceea ce făceau, pentru că erau îndrăgostiţi. Îi spunea că nu trebuia să se îngrijoreze că va rămâne însărcinată pentru că avea să se căsătorească cu ea. Îi mai spunea că-l înnebunea de dorinţă. Spunea exact ceea ce o avertizase mama ei că spun toţi băieţii.

Adesea îşi dorea ca relaţia lor să meargă mai departe, dar era speriată de moarte de acest impuls. Cu mari păreri de rău, el îi respecta dorinţa. Devenise din ce în ce mai nerăbdător să se căsătorească. Și ea la fel. Cu toate acestea, gândul căsătoriei o punea în încurcătură şi o lăsa la marginea celei de a treia lumi, cea a îndoielii.

O parte din ea era gata să alunge orice urmă de teamă, să taie orice legătură şi să meargă cu Guy, indiferent unde avea s-o ducă acesta. Cealaltă parte îi şoptea să nu facă niciodată un asemenea lucru. Era prea laşă, prea conservatoare, era prinsă în lumea valorilor părinţilor ei. Cum ar fi putut să fugă şi să devină soţie?

Totul era atât de confuz, încât nimic nu mai părea real, iar cele şase săptămâni de dragoste trecură ca în vis.

Câteodată, visul devenea coşmar. Auzise un zvon cum că Guy se întâlnea cu Judy Tompkins. O dată văzu chiar cu ochii ei acest lucru.

După repetiţia de cor, Guy o condusese acasă pe Judy.

Liz fu atât de rănită, încât se îmbolnăvi psihic. Când îl întrebă pe Guy, acesta îi răspunsese furios că el nu o iubea pe Judy, el o iubea pe Liz. Judy umbla după el, iar el se întâlnea cu ea pentru ca oamenii să nu bănuiască nimic despre ei doi.

Oamenii ştiau că nu mergea la cor din prea multă dragoste pentru biserică. În mod sigur urmărea ceva. Lasă-i să creadă că era vorba de Judy. Repetiţiile de la cor deveniseră o adevărată tortură. Guy şi Liz stăteau alături, pretinzând totuşi că nici măcar nu se cunosc. Vocile lor se împleteau într-un mod care o făcea să se cutremure din cauza armoniei care se năştea în acest fel. Dar nu lăsa să se ghicească nici fel de emoţie pe chipul ei şi pretindea că nu simte nimic. Din caliză că această minciună se producea chiar în biserică, Liz se simţea de două ori mai păcătoasă. Singura ei uşurare, singura ei fericire era atunci când se refugia în braţele lui Guy şi când îi simţea atingerea dulce, caldă a buzelor.

Totul se termină dintr-odată, iar sfârşitul fu ruşinos, ridicol, chiar violent. Nu există nimic demn sau frumos în el. Rosalee fu prima care începu să-şi pună întrebări în legătură cu plimbările zilnice ale lui Liz. Într-o seară de marţi, în august, o urmări pe Liz, apoi fugi acasă, şi, după ce o pâri Nanei, îi spuse şi tatălui ei. Nana îl surprinse pe Guy şi pe Liz în luminiş. Liz stătea fericită în braţele lui Guy şi, în timp ce se sărutau, discutau despre muzică. În momentul următor fu smulsă neceremonios din braţele lui de Nana, care era o femeie înaltă şi puternică. Nana strigă înjurături în germană, în timp ce, cu o mână, o strângea fără milă pe Liz de braţ. Cu cealaltă mână îndreptă spre Guy un braţ gros, pe care-l mânui ca pe un bici. Acesta nu reuşise încă să se scoale de jos şi ridică un braţ pentru a-şi feri faţa.

— Pleacă! ţipă Nana când încercă să se ridice. Îl lovi peste faţă atât de tare, încât îl trânti la pământ. Pleacă de lângă fata mea, porc jegos ce eşti! Întoarce-te în gunoiul de unde ai plecaţi Nana îl lovi din nou furioasă, dar Guy reuşi să se ferească şi să se ridice în picioare. Rămase ferm într-o poziţie de parcă ar fi vrut s-o smulgă pe Liz din mâinile Nanei. Liz plângea de şoc şi umilinţă.

— Pleacăl Pleacă! ţipă Nana la Guy. Sau am să-i spun beţivanului de taică-tău să te bată până te omoară! Eu am să te bat până te omor!

— Să nu-i faci rău, o ameninţă Guy pe Nana. Îi curgea sânge din colţul gurii. Te rog să nu-i faci rău. N-a fost vina ei.

— Cum îndrăzneşti să-mi atingi fata? îl lovi ea din nou. De data asta el nu se mai feri, iar forţa loviturii îl făcu să se îndoaie.

— Să nu-i faci niciun rău, continuă el să repete ridicând mâinile ca pentru a arăta că nu avea de gând să riposteze. Dar Nana părea să fi înnebunit.

Îl lovi peste mâini, peste faţă, peste braţe.

— Pleacă sau te omor, urlă ea. Mă duc acasă, îmi iau puşca şi te omor spuse ea şi-l lovi din nou peste umăr

— Guy, îl rugă Liz cu lacrimile brăzdându-i obrajii, pleacă, te rog! Habar nu avea cum ajunsese tatăl ei acolo. Dar apăruse dintr-odată şi privea îngrozit întreaga scenă. Nana o strângea încă pe Liz de mână, iar cu cealaltă continua să-l lovească pe Guy, care nu răspundea la lovituri, dar nici nu dădea înapoi.

— Ce se întâmplă aici? dori el să ştie.

— Porcul ăsta, scuipă Nana cuvintele, o viola pe Elizabeth. Tatăl ei era un bărbat solid, iar când se enerva, furia lui era rece Guy.

și înspăimântătoare. Păşi în faţa lui

— Ce făceai cu fiica mea? bubui glasul lui amenințător.

— O iubesc, spuse timid Guy ştergându-şi sângele din colţul gurii. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

— O viola, spuse Nana. Am văzut cu ochii mei.

— Nu-i adevărat… începu Liz, dar tatăl ei îl lovise deja pe Guy cu o asemenea putere încât îl îngenunche. Îl ridică în picioare şi voia să-l lovească din nou. Liz îi strigă să se oprească. Guy era la fel de înalt ca tatăl ei. Ar fi putut să riposteze, dar n-o făcu.

— Adevărul, vreau să ştiu adevărul! ceru tatăl ei. Ce făceai cu fiica mea?

— O iubesc, spuse Guy mai disperat ca înainte. Şi ea mă iubeşte.

— E adevărat, strigă Liz. Îl iubesc. Nana o strânse mai tare de mână.

— O viola, insista ea. O viola iar ea îl lăsa s-o facă. Tatăl lui Liz păli. Se întoarse și le privi împietrit pe Liz și pe Nana.

— Ai venit aici de bunăvoie? întrebă el cu o voce îngheţată. Liz încetă să se mai zbată. Încercă să-l privească în ochi fără să clipească.

— Am venit aici de bunăvoie. Nu mă viola. Stăteam de vorbă.

— O culcase în gunoi ca un porc, spuse Nana arătând iarba culcată la pământ.

— De cât timp durează toată povestea asta? întrebă tatăl ei.

— De şase săptămâni, spuse ea disperată. Îl iubesc.

— Du-o acasă, îi ordonă el Nanei. Acum!

— Să nu-i faci rău, strigă Guy. N-a făcut nimic! Martor mi-e Dumnezeu!

— Du-o acasă! lătră tatăl ei. Nana o târî pe Liz spre casă.

— Tu, îi spuse tatăl ei lui Guy cu dispreţul tremurându-i în glas. Tu şi cu mine vom sta de vorbă acum. Nana o târî acum pe Liz pe pajişte. Aceasta se întoarse pentru a-l vedea pe Guy, dar nu reuşi.

— Guy! Nana o lovi pe Liz peste gură.

— Nu mai rosti porcării! spuse ea. Dar Liz îl auzi pe Guy.

— Mă voi întoarce după tine, Lizi Mă voi întoarce. Apoi sunetele suspinelor ei acoperiră toate celelalte

zgomote din jur. N-a aflat niciodată ce i-a spus tatăl ei lui Guy. N-a aflat dacă l-a mai lovit. Acesta nu veni în casă decât după aproape o jumătate de oră. Când se întoarse întreaga casă era răscolită. Mama lui Liz plângea, Liz însăşi plângea în hohote, Nana urla. Rosalee, căreia i se ordonase să meargă în camera ei, se oprise în bucătărie de unde striga că-şi urăşte familia.

Dumnezeule, gândi Liz ameţită, uită-te la noi! Ascultă-ne! Am început să semănăm cu familia Heller! Dar în acel moment se întoarse tatăl ei, iar toată lumea deveni dintr-odată mai liniştită. O atmosferă de teroare se instala dintr-odată în casă.

Tatăl ei se îndreptă spre baie, unde rămase un timp lung. Când ieşi, chipul îi era proaspăt spălat, părul pieptănat, dar ochii îi erau roşii, de parcă plânsese şi el.

Se îndreptă încet spre scaunul lui Liz. Aceasta stătea cu spatele la restul familiei, plângând. O întoarse cu forţa spre el.

— Sunt rănit, şocat, întristat, spuse el printre dinţi. În priviri îi ardea un foc rece. Ceea ce mă doare nu e faptul că te-ai întâlnit cu Guy Heller. Dacă mi-ai fi spus, te-aş fi lăsat să te întâlneşti cu el. Sunt un om înţelegător. *Minţi,* gândea ea. *Te minţi atât pe tine cât și pe mine. Nu m-ai fi lăsat niciodată.*

— Nu, continuă el cu severitate, ceea ce mă întristează e faptul că ne-ai dezamăgit pe toţi, complet. Spunea că doreşte să se căsătorească cu tine. Aveai de gând să te măriţi cu acest… acest băiat?

— Da, i-o întoarse Liz. Eu… eu îl iubesc.

— Habar n-ai ce e dragostea, spuse tatăl ei cu dispreţ. Ce aveai de gând să faci? Să fugi cu el? Deveni din nou sfidătoare.

— Da, dacă eram forţată să fac acest lucru. Oamenii aceştia, familia ei, erau ca nişte străini pentru ea, nişte străini monstruos de insensibili.

— Am să te trimit de acasă, spuse el. Pentru tot restul verii. Liz îşi îndreptă ţinuta, simţind cum îngheaţă.

— Evident că nu mai poţi fi ţinută aici, mai spuse

tatăl ei, exagerat de calm. Ne-ai minţit, ne-ai înşelat şi ai trecut peste toate valorile morale. Ne-ai trădat. Trebuie să pleci de aici. Până când pleacă şi el. Sper că asta se va întâmpla destul de curând. Liz plângea, mama ei plângea, din bucătărie se auzea şi plânsul lui Rosalee, dar tatăl ei era neînduplecat. A doua zi de dimineaţă, o duse pe Liz la sora lui, Katrine, care locuia la New Braunfels. Îi spuse acesteia o poveste despre o alergie a lui Liz la câini. O programă şi la medic. Ceea ce nu ştia Katrine era că o dusese la doctor să afle dacă Liz nu era însărcinată. Îi spuse lui Liz că nu va trebui să povestească niciodată, nimănui, despre acest ruşinos interludiu. În orice caz, nu avea nici cea mai mică intenţie să-i povestească Katrinei, care semăna foarte tare cu Nana. Examenul medical fu cel mai umilitor lucru din viaţa ei tânără. Singura satisfacţie fu aceea că părinţii ei aflară că era încă virgină.

„Guy mă va găsi, Guy mă va salva, Guy mă va duce departe de aici”, obişnuia ea să creadă. Acum regreta că nu făcuseră dragoste, că nu fugise de acasă, că nu se căsătorise cu el. Dar el o iubea, iar ea îl iubise la rândul ei. Totul se va termina cu bine. Trebuia să creadă în asta, în ciuda căpcăunilor ălora care erau părinţii ei.

Dar, spre marea ei surpriză, tatăl ei veni după ea după numai două săptămâni. În drum spre casă o felicită pentru că-şi păstrase virginitatea. O altă persoană, spuse el, nu fusese atât de norocoasă. Păcat. În orice caz, acum putea sta acasă.

Guy Heller părăsise oraşul, îi comunică tatăl ei cu satisfacţie. O luase cu el pe proaspăta lui soţie, Judy Tompkins, care era şi însărcinată. Guy recunoscuse totul. Trăise cu ea toată vara, spuse tatăl lui Liz. Noutăţile o împietriră. Guy o trădase? O înşelase tot timpul? Se simţi de parcă ar fi murit ceva în ea.

— Vezi cât de norocoasă eşti? o întrebă tatăl ei norocoasă eşti?

și pe bună dreptate. Vezi cât de

CAPITOLUL 4

Cât de norocoasă am fost, gândi Liz ironică, privind cerul spuzit de stele. Cât de amărâtă, cât de tristă: tatăl ei avusese dreptate. Dar dacă ar fi rămas însărcinată la şaisprezece ani? Dar dacă ar fi fugit cu Guy? Nu avea nimic în afara numelui… doar o mulţime de visuri. Cumva, el şi Judy reuşiseră să ajungă în California, în timpul zilei el muncise ca simplu muncitor, nopţile cântase prin barurile din Burbank. Când Judy se întorsese în Crystal Creek, arăta mult mai matură şi mai serioasă decât anii pe care-i avea. Adusese cu ea un băieţel cu păr blond, nasul cârn şi ochi trişti, albaştri. Se purta ca şi cum nici măcar nu l-ar fi plăcut pe copil. Imediat după pronunţarea divorţului, se căsători" cu un soldat, luă băieţelul cu ochi trişti albaştri şi plecă în Germania. Nu se mai întorsese niciodată în Crystal Creek. Se spunea că Guy plecase singur din viaţa băieţelului. Fusese ca şi cum hotărâse de unul singur că acesta nu exista pentru el. „*Cum a putut să facă una ca asta*?", obişnuia Liz să se întrebe". *Să întoarcă spatele propriului său fiu*?" De-a lungul anilor Guy făcuse atât de multe lucruri pe care ea nu le înţelesese… pentru multe dintre ele nu avea nicio scuză…

Fu trezită din gândurile ei triste de o voce joasă, glumeaţă:

— Hei, care-i problema? De ce te-ai cufundat atât de adânc în gânduri? Se răsuci cu faţa spre gardul care despărţea gazonul ei de cel al Minnie Wollenhaupt. Acolo stătea Tap Hollister, scăldat de lumina argintie a lunii.

— Oh, se sperie ea.

— Pot să vin lângă tine? spuse el pe un ton glumeţ. Acum că ţi-a plecat cavalerul? Te-am văzut că stai singură afară… Liz fu cuprinsă de un sentiment neplăcut de vinovăţie. Tap era înalt, destul de lat în umeri pentru greutatea lui, iar pe întuneric nu părea atât de tânăr pe cât era în realitate. Realiză pentru prima dată că avea de-a face cu un bărbat şi nu cu un băiat.

„*Nu-l încuraja*", o avertizase Martin. Îşi întoarse privirile, încurcată.

— Martin e un fraier, glumi Tap, dacă te lasă singură

pe o noapte ca asta. Chiar nu ştie cum să se poarte cu cea mai frumoasă femeie din oraş?

„O, Doamne”, gândi Liz, chiar mai nefericită ca înainte*”*. *Ascultă la el! Chiar flirtează cu mine! Oare nu-şi dă seama ce face*?*”* Tap începuse să traverseze gazonul, îndreptându-se spre balansoarul ei. Abia acum observă Liz că avea în mână o sticlă.

— Am descoperit sticla asta în spatele frigiderului. E ceva mai rece. M-am gândit că am puteas-o bem împreună… Liz se trase înapoi până când ajunse lângă uşa glisantă.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău. E târziu. Trebuie să intru. Ne vedem mâine. El se opri.

— Oh, spuse vizibil dezamăgit. Bine, hei dar eu mâine plec la Austin. Nu vii şi tu? Fac cinste cu masa de prânz. Am auzit că s-a deschis un restaurant…

— Nu, spuse ea repede. Nu pot. Sunt ocupată.

„O vizita seara, îi aducea vin, o invita la masă… de ce nu-şi dăduse seama până acum ce se întâmplă?”

— O, spuse el, şi mai dezamăgit. Rămase acolo încă o clipă, privind-o. Aş putea să amân călătoria o zi sau două. Când ţi-ar conveni mai bine? Liz se îmbujoră. Îi plăcea acest băiat, chiar foarte mult, dar inocenţa prieteniei lor era în pericol, iar ea se temea că era din vina ei.

— Trebuie să intru în casă, spuse cu o voce uşor tremurată. Noapte bună, Tap! Stânjeneala care o cuprinsese o făcu să bâjbâie puţin până când să nimerească clanţa uşii de sticlă. În cele din urmă reuşi s-o deschidă şi se regăsi în siguranţa casei ei, lăsându-l pe Tap afară, în mijlocul gazonului, privind în urma ei.

Închise şi încuie uşa din faţă.

Îşi trecu degetele prin păr, după care se îndreptă spre dormitor.

Am fost prietenoasă cu el doar pentru că-mi este foarte simpatic, gândi ea nedumerită. *L-am tachinat şi am glumit cu el doar fiindcă mi-era simpatic, este talentat, dulce şi are ochii albaştri… exact fiul pe care mi l-aş fi dorit dacă aş fi avut vreodată copii…” Un gând* pătrunse în

mintea ei, atât de ciudat, încât o paralizã pentru un moment. Se opri, cutremuratã, în mijlocul sufrageriei.

Tap nu semãna deloc cu fiicele ei care aveau ochii cãprui ai tatãlui lor, John. Tap nu semãna cu John. Nu, Tap, cu dragostea lui pentru muzicã, cu veşnica expresie de dispreţ de pe buze... şi cu ochi de un albastru atât de strãlucitor... era fiul pe care l-ar fi avut cu Guy Heller. Gândul o şocã, dar trezi şi o anume dezamãgire în ea. Îşi duse mâna la gurã, ca pentru a-şi înãbuşi un suspin.

Nu mai fusese ea însãşi de când Tap îl pomenise pe neaşteptate pe Guy în acea dupã-amiazã. Se lãsase prinsã în capcana de sentimente amestecate, fusese urmãritã de multe amintiri inutile. Se îndreptã, îşi înghiţi lacrimile care îi apãruserã fãrã motiv în ochi şi înghiţi nodul care-i urcase în gât. Se strãdui sã redevinã buna, sensibila Liz, responsabila Liz. Urcã în dormitor şi închise uşa tuturor amintirilor.

A doua zi începu sã-l evite pe Tap Hollister. Nu-i explicã motivul în prea multe cuvinte. Credea cã ar fi mult mai înţelept sã n-o facã. Nu dorea sã-l punã într-o poziţie jenantã. Nu dorea sã se punã nici pe ea într-o poziţie delicatã.

Într-o dupã-amiazã, el reuşi totuşi s-o prindã pe culoar şi-i spuse cã luase legãtura cu biroul lui Guy Heller din California. Le spusese cã nu mai era nevoie ca Heller sã vinã pentru ceremonia de comemorare a lui John. Avuseserã loc schimbãri de program. Liz se simţi profund uşuratã. Îşi concentrã atenţia asupra lui Martin și a pregãtirii noului an şcolar. Viaţa reintra în normal. Martin, aparent mulţumit, nu-l mai menţiona pe Tap Hollister.

Trecu aproape jumãtate de sãptãmânã. Billie Jo Dumont, secretara lui Martin, îi pregãti acestuia cafeaua de dimineaţã şi i-o duse în birou. Acesta zâmbi mecanic şi spuse „Mulţumesc foarte mult, Billie Jo, aşa cum fãcea la începutul fiecãrei zile a sãptãmânii. Apoi se concentra din nou asupra ziarului, aşa cum obişnuia.

Billie Jo îi trimise cel mai frumos zâmbet al ei. Martin

desigur, nici nu observase.

— Suntem în cea de a douăsprezecea zi a lunii îi aminti ea. Să vorbesc la florărie să trimită un buchet de flori lui Liz Babcock? Ca de obicei? Martin îşi ridică privirile surprins.

— Doisprezece? Deja? Mulţumesc, Billie Jo. Da, vorbește la florărie, te rog. Întoarse pagina ziarului și se concentră asupra rezultatelor meciurilor de baseball.

Billie Jo nu ieşi însă.

— Acelaşi gen de buchet? întrebă ea zâmbitoare

— Îhm. Da, spuse Martin fără a-şi ridica privirile. Ea continuă să zâmbească.

— Acelaşi mesaj pe cartonaş?

— Îhm. Da, spuse Martin.

— Eşti sigur că nu vrei să-l schimbi? întrebă ea plină de speranţă. Aşa, ca variaţie? Ar fi drăguţ…

— Nu este necesar, mormăi Martin trecând la pagina de afaceri. Billie Jo oftă şi se întoarse în biroul ei. La cei douăzeci de ani ai ei era o femeie înaltă, plină de graţie. Avea un păr blond roşcat şi ochi de un verde vioi. Îi plăcea şi îl respecta pe Martin Avery mai mult decât pe oricare alt om din Crystal Creek.

Cu toate acestea câteodată simţea o foarte puternică dorinţă să-i tragă nişte şuturi undeva, în mijlocul străzii principale a oraşului. Era la fel de romantic ca un vătrai. Odată, Billie Jo fusese destul de nebună sa se îndrăgostească de el. Nu s-ar fi putut plânge de el. În felul lui, calm, lipsit de orice emotivitate, îi fusese foarte loial, iar ea îi era recunoscătoare pentru acest lucru.

Billie Jo avusese totdeauna reputaţia de a fi o fată sălbatică. Era o persoană senzuală, afectivă, care avea totdeauna nevoie de atenţia unui bărbat pentru a se simţi bine. Acest lucru o băgase în cea mai mare greşeală a vieţii ei, o legătură amoroasă cu Bubba Gibson, un bărbat însurat şi care avea de două ori vârsta ei.

Mai avea încă un gust amar când îşi amintea de Bubba. Începuse relaţia cu ea pentru că se afla în mijlocul unei crize specifice vârstei sale, iar ea fusese destul de

proastă să se implice într-o asemenea afacere. Fusese destul de proastă să creadă că o iubeşte mai mult decât pe soţia lui, destul ca s-o părăsească pe aceasta. Ba chiar se convinsese şi pe sine că e îndrăgostită de el… ce prostie din partea ei! făcuse lucruri de care nici nu voia să-şi amintească. Reputaţia ei era făcută fâşii şi devenise obiectul de râs al oraşului.

Nu fusese invitată în oraş de niciun bărbat decent, încă mai erau oameni în oraş, care nu-i vorbeau. Aflase şi că nişte persoane importante îi sugeraseră lui Martin s-o concedieze pentru că-i strica imaginea publică.

Apoi Bubba fusese acuzat de evaziune fiscală. Oamenii o învinovăţeau pe Billie Jo, spunând că Bubba dorise banii ca să poată divorţa de Mary. Asta fusese o minciună sfruntată. Bubba intrase pur şi simplu în bani; Billie Jo nu ştiuse nimic despre asta. În ziua când fu condamnat, bârfele fuseseră atât de răutăcioase, încât Billie izbucnise în lacrimi chiar în biroul avocatului. Îi spusese lui Martin că va demisiona dacă el aşa va considera că e bine. Ştia că fusese incomodă pentru el cu toată povestea prin care trecea în acel moment.

O privise pe jumătate încremenit. Îi oferise batista lui şi murmurase ceva că e o excelentă secretară. Spusese că e mulţumit de ea. Avusese impresia că lacrimile ei îl enervaseră, aşa încât se retrăsese în biroul ei, unde plânse liniştită pentru că el nu o putea vedea. Niciunul dintre ei nu mai pomenise vreodată incidentul, sau intenţia ei de a demisiona. Faptul că nu înnebunise în totalitate, Billie Jo i-l datora lui Martin. Trecuse printr-o depresie psihică atât de puternică, încât fusese chiar şi la un psihoterapeut din Austin. Acum făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a trăi normal şi pentru a privi lumea cât mai realist cu putinţă. Asta-l includea şi pe Martin, care, spre marea ei surpriză se îndrăgostise.

Billie Jo presupunea că Liz Babcock era singurul gen de femeie de care s-ar fi putut îndrăgosti Martin; era rece respectabilă şi la locul ei. Dar dacă tot avea de gând să se îndrăgostească, nu putea s-o facă așa cum trebuie? gândea

Billie Jo plină de resentimente. Odată, la câteva săptămâni după ce începuse să se întâlnească cu Liz, o chemase în biroul lui. În mod evident stânjenit, bâlbâise ceva de genul că între el şi Liz se născuse o „prietenie”, iar lui i-ar place să facă ceva prin care să-i arate cât de mult preţuia această” prietenie”, dar nu ştia ce „se cuvenea să facă”. Lui Billie Jo i se făcuse milă de el, venindu-i greu să creadă că un bărbat atât de inteligent ca Martin ştia atât de puţine lucruri despre femei.

Încercă din tot sufletul să-i fie de ajutor, îi spuse că ar fi drăguţ din partea lui dacă i-ar trimite lui Liz flori la aniversarea unei luni de când se întâlneau. Ei i se părea foarte romantic un asemenea gest. Martin îi primise cu bucurie sugestia, apoi o rugase să se ocupe ea de acest lucru. Dar când îl întrebase ce fel de flori să trimită, el insistă să nu fie ceva prea pretenţios, prea extravagant sau costisitor. Ar fi putut să pară un gest lipsit de bun gust sau de respect, gândise el.

Acum Billie strânse din dinţi şi formă numărul florăriei. Comandă pentru Liz total lipsitul de imaginaţie buchet: o duzină de garoafe albe şi un cartonaş pe care să scrie „Cu respect, Martin”. Acelaşi gen de buchet l-ar putea trimite şi la un botez, o înmormântare, sau la inaugurarea unui supermarket.

Era un bărbat atât de simpatic, gândi Billie Jo disperată, dar avea nevoie să ia lecţii despre cum se curtează o femeie. Revelionul trecut îi văzuse pe Martin şi pe Liz la dans chiar când bătuse miezul nopţii. Martin zâmbise puţin şi o sărutase uşor pe obraz. Dacă un bărbat atât de bine ca Martin ar fi sărutat-o pe Billie Jo în acest fel, l-ar fi luat de urechi şi l-ar fi învăţat ea cum s-o facă mai bine. L-ar săruta până când i-ar lua foc scalpul, iar pantalonii ar începe să scoată fum.

Mulţumi florarului, puse jos receptorul şi se cutremură. Bănuia că lui Liz şi convenea felul calm în care i se făcea curte. La urma urmelor şi soţul ei fusese un bărbat simpatic, dar tot atât de rece ca un peşte.

Billie Jo încerca şi ea pe cât putea să fie rece ca un

peşte. Trebuia să-şi concentreze puţin reacţiile şi sentimentele. Trebuia să pună la punct o mulţime de lucruri destul de complicate. Bănuit că încă îl mai iubea puţin pe Martin… la urma urmelor niciun alt bărbat nu mai fusese atât de bun cu ea… dar nu avea nicio speranţă. Clopoţelul de la intrare sună, iar ea îşi ridică privirile. Clipi surprinsă, deoarece bărbatul care intrase era un tip impunător. Era un străin, un bărbat pe care era sigură că nu-l mai văzuse până atunci, deşi, dintr-un motiv necunoscut, i se părea cunoscut. Era foarte înalt, avea o ţinută impunătoare, umeri laţi şi o talie îngustă. Era îmbrăcat cu cel mai frumos costum pe care-l văzuse Billie în viaţa ei; croiala – era stil western şi strălucea de alb ce era. Pe dedesubt purta o cămaşă de culoare albastră, a cerului dimineaţa. Culoarea aceasta i se potrivea cu cea a ochilor. Avea nişte ochi minunaţi şi în ciuda frumuseţii lor, erau duri, de parcă văzuseră prea multe. Lumina care intra pe geam îi scotea în evidenţă părul des, castaniu. Billie Jo fu uimită să descopere şuviţe argintii la tâmple şi în breton. La început, din cauza ţinutei sale mândre, Billie crezuse că avea aproximativ treizeci-treizeci şi cinci de ani. Dar timpul lăsase urme pe chipul lui, iar când se apropie de biroul ei, realiză că se apropia de patruzeci şi cinci de ani, poate chiar cincizeci. Dar arăta bine şi-şi purta anii cu demnitate.

Hainele erau foarte scumpe, la fel şi cureaua neagră, cu cataramă de argint cu turcoaze. Radia un aer de sofisticare străin de Crystal Creek, dar, în acelaşi timp părea născut aici. Avea aerul cuiva care mai trecuse prin oraş şi care putea să dovedească acest lucru. *„Dumnezeule”*, gândi Billie, ţinându-şi respiraţia*”*. *Nu-i aşa că-i cel mai spectaculos tip pe care l-am văzut*?*”* Cu toate acestea, ceva din ea îi rezista. Lumina care-i strălucea în priviri era mult prea lumească şi-şi dădu seama că acest bărbat nu făcea parte din cercurile ei. Realizarea acestui fapt o tulbură puţin. Deși îi plăceau bărbaţii mai în vârstă, îi plăcea să fie şi puţin mai domestici, cu un comportament patern. Acesta, simţi ea era, era un tip neîmblânzit și părea

să privească prin ea, de parcă ar fi fost un geam de sticlă.

— Avery e aici? întrebă el. Avea o voce plăcută, cu accent texan. Pronunţia era clară, de parcă l-ar fi învăţat cineva cum să o facă în mod corect. Billie Jo îl privi suspicioasă. Felul în care pusese întrebarea nu fusese deloc prietenos. Accentuase într-un mod neplăcut numele Avery. Una dintre sarcinile ei de serviciu era să-l protejeze pe Martin de vizitatorii incomozi. Străinul acesta, aşa atrăgător cum era, părea a fi tocmai un asemenea gen de vizitator.

— Aveţi programare? întrebă ea rece.

— Nu, spuse el. Nu am programare.

„Ho, ho”, gândi Billie Jo sesizându-i sarcasmul din glas.

Ei bine, poate că avea el un costum de o mie de dolari, dar îi va arăta ea cum să se poarte, dacă asta voia. Ridică capul într-o atitudine pe care o ştia teribil de preţioasă.

— Vă rog să luaţi loc, spuse ea amabilă. Am să văd dacă nu e ocupat. Care e problema dumneavoastră? Şi cum vă numiţi? Puteţi lua loc acolo.

Folosindu-se de un creion galben, îi indică un scaun gri din sala de aşteptare.

— Problema este personală spuse el, în mod evident neimpresionat. Iar numele meu e Heller. Guy Heller. Arăta de parcă nu avea intenţia să se urnească din loc, ci să rămână acolo, aplecat ameninţător peste biroul ei. Ei nu-i plăcea să fie ameninţată peste birou, şi tocmai era pe cale să-i spună din nou să ia loc, când fu izbită de numele lui. Îşi îngustă privirile, şi-l fixă drept în ochi, măsurându-l.

*Guy Heller. Nu mă mir că-mi pare cunoscut. E faimos. E faimos şi un ticălos în acelaşi timp. Chipul ăsta bronzat s-a aflat pe o pancartă o dată... o... da, scandalurile, bătăile, femeile... Billie Jo ui*tase că avusese de gând să-l facă să stea jos. Uitase şi toate drăgălăşeniile de ordin profesional pe care le învăţase de dragul lui Martin. Guy Heller? Ce doriţi? întrebă ea.

— Problema mea e de ordin personal, repetă el

ridicând o sprânceană. Creionul lui Billie Jo lucra cu repeziciune, ştia că Martin îl acuzase de două ori pe Gaylord, fratele lui Guy, iar a doua oară îl băgase la închisoare. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă, când Billie Jo nu era decât un copil. Ce căuta Guy Heller aici, acum? Venise să facă necazuri? Avea reputaţie în acest sens.

Privindu-l lung, se ridică de la birou şi bătu la uşa lui Martin. Acesta lăsase ziarul la o parte şi răsfoia o carte de legi.

— Da, spuse el. Ce e? Ea arătă cu capul spre uşă.

— E cineva care vrea să te vadă, spuse ea pe un ton lipsit de expresie. Guy Heller.

Nu mi-a spus în ce problemă. Pentru o clipă, chipul lui Martin exprimă neîncredere. Apoi se încruntă.

— Guy Heller?

— Da. Martin se încruntă şi mai tare.

— Pofteşte-l înăuntru, spuse el scurt, închise cartea şi o puse deoparte. Billie Jo se întoarse spre Guy Heller, care încă mai stătea lângă biroul ei. Părea plictisit, aproape scârbit.

— Puteţi intra, îi spuse ea cu un mic gest din cap. Spre surpriza ei, acesta zâmbi. Dar zâmbetul fu mai mult ironic decât prietenos. Intră încet în biroul lui Martin. Îl mai văzu pe Martiri, cu un zâmbet silit, ridicându-se să dea mâna cu Guy.

Închise uşa cu părere de rău. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de ispitită să tragă cu urechea la ceea ce se discuta în sanctuarul lui Martin.

Când Heller dădea mâna cu cineva, i-o strângea acestuia cu puterea unui diavol. Martin se întrebă ce dorea.

— Ia loc, spuse el nepoliticos. Martin luă loc, iar Heller făcu la fel. Acesta îşi încrucişa picioarele lungi. Era încălţat cu nişte cizme costisitoare gri, din piele de şarpe. Martin l-ar fi recunoscut imediat. Mai apăruseră câteva riduri pe faţă, câteva fire de păr alb, dar Heller nu se schimbase prea mult de când nu mai apăruse la

televiziune. Decât că atunci, când abia devenise faimos, mai păstra încă un aer de inocenţă, pe care îl pierduse acum.

— Cu ce-ţi pot fi de ajutor? întrebă Martin. Îşi privi sugestiv ceasul. Peste o jumătate de oră avea o întâlnire cu Maggie Conway, noul asistent social al oraşului. Heller îşi îndreptă umerii. Martin se întrebă dacă umerii lui erau chiar atât de laţi, sau era de vină costumul care, oricum, era mult prea strălucitor pentru gusturile lui Mr. Show Business, gândi el dezaprobator.

Heller Îi întâlni privirea şi i-o susţinu. Expresia de pe chipul lui nu era mai prietenoasă decât cea a lui Martin.

— Am moştenit ceva pământ, spuse el. La marginea oraşului. Era… pământul tatălui meu. Martin încuviinţă. Ştia proprietatea. Fusese abandonată de ani de zile. Casa era acum o ruină, iar în jurul ei erau câţiva acri de pământ buni pentru nimic.

Membrii familiei plecaseră de ani de zile, dar mama lor continuase să plătească taxele. Asta însemna că bătrâna murise. Nicio urmă de emoţie nu tulbură glasul lui Heller.

— Nu-l vreau, spuse el. Vreau să-l donez oraşului. Martin se încordă. Ce naiba mai era şi asta? se întrebă el suspicios. Heller se juca cu sistemul de taxe. La ce ar putea folosi Crystal Creek bucata aia de pământ?

— Folosiţi-o, vindeţi-o, faceţi ce vreţi cu ea, continuă Heller. Doar să fie într-un scop onorabil.

— Înţeleg, spuse Martin sec. Nu-i mulţumi lui Heller, pentru că bănuia că nu făcea nimic dezinteresat. Heller ridică capul, într-o atitudine aproape combativă.

— Mai vreau să deschid un cont… cum îi spune?… o donaţie. Pentru liceu. O… bursă. Pentru a-i ajuta pe puşti să meargă la colegiu. O mie de dolari în fiecare an. Cinismul lui Martin se transformă în surpriză. O mie de dolari pe an? Asta era bine, foarte bine, chiar. Dar îşi menţinu expresia chipului nepăsătoare.

— Arte frumoase, spuse Guy pe un ton ferm. Va fi pentru studenţii de la arte frumoase.

— Înţeleg, spuse Martin, dar nu înţelegea. Guy Heller ridică din nou din umeri.

— Şi doresc să se numească-deocamdată după mama mea. Premiul Alma B. Heller. Dar asta se poate schimba. Deci, gândi Martin, avusese dreptate.

Bătrâna murise. Şi-o mai amintea: o femeie slabă, care părea mult mai bătrână decât era în realitate. Plecase din Crystal Creek imediat după prima ciocnire a lui Gaylord cu legea. Heller o dusese în California. Păcat că nu-l luase şi pe Gaylord cu el. Laura Brandstetter ar mai fi încă în viaţă. Dar nu-şi rosti cu glas tare gândurile. Spuse simplu:

— O donaţie? Asta se poate aranja.

— Vreau să intre în vigoare chiar imediat, spuse Heller calm. Îşi ridică bărbia. Deci, bursa va fi acordată începând cu anul viitor.

— Bineînţeles, spuse Martin. Nu va fi dificil. Apoi, ca pentru a corecta bruscheţea cu care-l tratase la început, adăugă: E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Heller. Liceul, întreg oraşul vă vor fi recunoscători.

— Mă îndoiesc, replică Heller lipsit de expresie. Dar vor accepta banii. Oamenii acceptă totdeauna banii. Martin tresări surprins. Îl privi lung pe Heller care-i întoarse privirea atât de calm, încât îl sili să privească în altă parte. Sesizase insinuarea că Crystal Creek era ipocrit. Nu-i plăcea să fie pus în situaţia de a apăra pe cineva dar trebuia să apere oraşul pe care-l iubea.

— Nu ne subestimaţi… începu el. dar Heller îl întrerupse.

— Nu o fac, replică el. Martin expiră printre dinţi. De ce naiba ar fi dat Heller ceva oraşului? Era evident că nu dădea doi bani pe el. Dar Martin n-a fi dorit să-l ofenseze… la mijloc era o bursă şcolară… bani care ar putea să ajute nişte tineri…

— Ocupă-te de asta, spuse Heller. De acte şi de restul. Tratează cu banca. Vezi cum te descurci. Am să sun mâine. Martin simţi un oarecare dispreţ în cuvintele lui şi

se abţinu să nu-l privească urât. Încercă să-şi menţină chipul inexpresiv, vocea calmă.

— Nu cred că e posibil să aranjez ceva până mâine…

— Mâine te voi suna să văd ce progrese ai făcut, repetă Guy şi se ridică. Era un bărbat înalt, care părea a ocupa întregul birou. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la Hyatt, în Austin. Martin se ridică automat. Politeţea cerea să mai dea o dată mâna cu el, dar ignoră acest lucru. Habar nu avea de ce făcea Heller aşa ceva.

Venise ca să fluture prin faţa oraşului care îl renegase faima şi banii? Ce fel de satisfacţie perversă ar putea obţine din asta? Era arogant… atât de arogant, încât părea bolnav. Heller se întoarse ca pentru a pleca, apoi se opri.

— Încă ceva, spuse el întristându-se dintr-odată. Martin înclină capul cu răceală:

— Da. Heller îl privi din cap până-n picioare:

— Aş vrea să o văd pe Lizzy Bachmann. Lizzy Babcock. Am sunat-o acasă şi nu răspunde. Unde o pot găsi? Martin se înroşi, simţind cum i se pune un nod în gât. Liz…? De ce o căuta Heller pe Liz? Şi cu ce drept îi spunea el Lizzy?

— E profesoară de canto, corect? spuse Heller. Urechile lui Martin începuseră să bâzâie şi simţi că-l cuprinde ameţeala”. Stăpâneşte-te”, gândi el”. E profesoară de canto. De asta vrea să o vadă. Să discute cu ea despre bursă. Da, asta e”.

Dar ceva din privirea, comportamentul lui Heller îl făcu să nu se simtă în largul lui.

— Probabil… probabil că e la biblioteca publică, spuse el.

În ultima vreme Liz îşi făcea planurile de lecţii în bibliotecă, pentru a-l evita pe Tap Hollister. Acesta avea să priceapă curând mesajul şi atunci totul va reintra în normal… Heller încuviinţă serios.

— Avem de discutat câte ceva, eu cu ea. Vâjâitul din urechile lui Martin deveni mai puternic. Avea senzaţia că tocmai fusese avertizat îl auzi pe Heller spunând

„Mulţumesc”, se auzi pe sine murmurând „Cu plăcere”. Îl urmări apoi în timp ce se îndrepta spre ieşire. Billie Jo stătea la biroul ei privind în urma lui, cu o curiozitate nemascată. Heller nu-i aruncase nicio privire. După ce uşa se închise în urma lui, se întoarse spre Martin. Păru că doreşte să pună o întrebare, dar se opri.

— Martin, întrebă ea îngrijorată, te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie. Ce ţi-a spus? Ce voia? Martin îşi reveni, tresărind. Nu putea găsi niciun motiv pentru care ar fi simţit vreo ameninţare în glasul lui Heller. N-ar trebui să-l îngrijoreze nici faptul că dorise s-o vadă pe Liz. Pentru ce motive s-ar îngrijora?

El o iubea pe Liz, iar ea îl iubea, la rândul ei. Ce schimbare ar putea aduce faptul că, după atâţia ani, acest acest fals cowboy se întorsese în Crystal Creek?

CAPITOLUL 5

Liz se afla în biblioteca publică din Crystal Creek, studiindu-şi notiţele. Se simţea ca o laşă pentru că îl evita pe Tap. Dar dacă ar fi rămas acasă, el ar fi putut s-o viziteze oricând, iar dacă ar fi fost la şcoală i-ar fi putut intra oricând în birou.

Aici, în bibliotecă, era în siguranţă. Deschise un manual de muzică, inspiră adânc, apoi oftă. În bibliotecă mirosea a ceară de parchet şi dezinfectant, ca întotdeauna. Instalaţia de aer condiţionat torcea uşor, copiatorul bâzâia într-un colţ, iar doi copii povesteau ceva în secţiunea rezervată lor. Era învăluită de atmosfera familiară. Apoi se întâmplă ceva inexplicabil. Părul de pe ceafă i se zbârli, de parcă prin preajmă s-ar fi aflat o fantomă. Zgomotele familiare se estompară, acoperite fiind de bubuiturile din urechile ei. O senzaţie ciudată o încerca. Pagina pe care privise până atunci începu să-i joace prin faţa ochilor Fu cuprinsă de o stare ciudată, ameţitoare, de parcă întregul univers se schimbase… într-un fel… Un impuls irezistibil o făcu să-şi ridice privirile. Niciun obiect nu se mişcase de la locul lui în micuţa bibliotecă. Nimic, cu excepţia bărbatului în alb care o privea de lângă biroul custodelui. Privirile ei

le întâlniră pe ale lui. Avea ochii de un albastru închis, culoarea cerului în zori de zi. O privea atât de intens, de parcă ar fi vrut să pună stăpânire pe sufletul ei. Chiar aşa se şi întâmplă. Sufletul ei îşi luase zborul, era acum al lui.

Îl simţise zburând şi topindu-se într-al lui. În acea clipă simţi cum se cutremură pământul sub picioarele ei. Inima începu să-i bată nebuneşte. Simţi că îngheaţă, şi păru că se întoarce la şaisprezece ani, în timp*". Guy",* gândi ea". *Guy".*

Se îndreptă spre ea. Nu zâmbea. Chipul îi era la fel de încremenit pe cât şi-l simţea şi ea pe al ei.

„Nu se poate întâmpla aşa ceva. Nu e posibil". Se întâmpla. Cum oare? Ajunse la masa ei. Inima îi bătea ca un ciocan, încât abia mai putea respira". *Oh, Dumnezeule*" gândi ea", *e mai frumos ca niciodată*".

O, era puţin mai solid, părul îi încărunţise pe alocuri, iar ridurile îi brăzdau chipul, dar era acelaşi Guy, la fel de intoxicant de masculin ca la optsprezece ani.

Îi atinse cartea. O închise. Îi întinse mâna, oferindu-i-o, aşa cum făcuse cu trei decenii în urmă, lângă pârâu. Acum părea exact acelaşi lucru, la fel de minunat să o ia. Fără niciun cuvânt, îşi puse mâna în a lui. Un val de emoţii o lovi atât de puternic, încât închise ochii pentru o secundă". *Mâna lui. Îmi amintesc atingerea mâinii lui de parcă aş fi atins-o ieri*!". Deschise ochii fluturând din gene, deoarece el încerca s-o facă să se ridice în picioare. Nu-i vorbi. O privea de sus, privirea mutându-se solemn de la ochii ei, la buze şi înapoi. Simţi că leşină, dar braţele lui o susţinură. Simţea că ia foc oriunde o atingea. Inspiră adânc, iar inima începu să-i bată chiar mai tare. El strânse din buze, ca şi cum n-ar fi avut curajul să vorbească. Dădu din cap. La fel făcu şi ea, deşi nu ştia care era semnificaţia gestului lui. Lacrimi îi umeziră ochii. Guy le privi şi clătină din cap. Atât de multe senzaţii i se învălmăşeau în piept, încât nu putea să le identifice. O lacrimă se prelinse pe obrazul ei. Guy ridică mâna liberă şi o şterse blând cu degetul mare.

— Nu, spuse el cu o voce joasă şi încordată. Sunetul

vocii lui trezi un tumult de emoţii chiar mai puternic în ea. Mâna lui zăbovi pe obrazul lui Liz.

„Oh, Dumnezeule”, gândi ea*”. O, Doamne!”*

El se aplecă şi o sărută. Ea – şi ridică buzele în întâmpinarea lui*”. Oh, Doamne*!*”* Inima ei mai făcu un salt periculos. Se simţea ca şi cum ar fi putut să moară. Gura lui se potrivea cu a ei perfect. Totul era familiar, era aşa cum trebuia să fie. Era atât de excitant, încât îşi simţi genunchii moi şi un val de căldură străbătând-o.

Îi sărută bărbia, făcând-o să tremure. Apoi îşi băgă degetele în părul ei pentru a putea s-o tragă chiar mai aproape. *„Da”*, gândi ea*”. Oh, da, sărută-mă!”*

Guy avea gustul verii, speranţei şi dorinţei. Avea gustul raiului. Buzele ei se deschiseră şi oftă uşor când limba lui o atinse uşor pe a ei, aproape cu timiditate. O strânse la piept, iar Liz îi putu simţi bătaia puternică a inimii. Respiraţia lui, un oftat întretăiat, îi încălzea gura.

— Dumnezeule, Lizzy, hai să ieşim de aici, şopti el cu gura pe a ei.

Se trase înapoi, şi o mângâia din nou, de parcă ar fi dorit să se asigure că e reală. Se străduia să respire normal, în ciuda dorinţei amestecate cu durere care îi strălucea şi în priviri. Liz nu se putu abţine. Îşi ridică mana pentru a-i atinge obrazul.

— Oh, Dumnezeule, spuse el. Oh, Doamne!

Îi prinse mâna şi-şi lipi buzele fierbinţi de ea. Liz se cutremură din nou cuprinsă de valuri de dorinţă atât de puternice încât fu uimită că aveau loc chiar în trupul ei. Se prăbuşi, lipsită de putere, pe pieptul lui. O strânse în braţe atât de tare încât abia mai putea respira, dar cu toate acestea tot nu părea destul de tare.

— Lizzy, îi şopti el în păr. De treizeci de ani nimeni nu-i mai spusese Lizzy. Se agăţă de el, incapabilă să vorbească.

După ce trecu timpul, Liz nu putea să-şi amintească cum ieşiseră din bibliotecă, sau cum ajunseseră la locul de parcare. Parcă ar fi mers în somn.

Guy îi deschise uşa unei maşini albe, scumpe şi, după ce ea urcă, ocupă şi el locul şoferului. Strângea volanul atât de tare, încât Liz se întrebă dacă nu-l dor mâinile. Chipul îi era întunecat

— Eu… nu te pot atinge încă, spuse printre dinţi. Dacă te mai ating, nu voi mai fi capabil să mă opresc. Dumnezeule! îşi întoarse privirile de la el. Îşi dori să-şi lipească fruntea înfierbântată de geam, dar nu fu în stare.

— Încă te mai iubesc, spuse el cu neîncredere în glas. Liz îşi duse o mână la tâmplă. Nu era sigură dacă avea curajul să-l privească din nou.

— Te doresc atât de mult, încât doare, mai spuse el pe acelaşi ton încordat. Ca acum treizeci de ani. Cine ar fi putut să bănuiască asta?

— Nu… spuse ea clătinând din cap. Nu…

— Mă gândeam că mă voi întoarce, spuse el, că te voi vedea, că nu voi simţi nimic, că în sfârşit, voi ști că totul s-a terminat, că-mi voi spune: „Vezi, tâmpitule, s-a terminat, s-a dus, nu mai e nimic acolo, e mort totul”. Dar n-a murit nimic. Poate că nu e posibil să moară… Liz se strădui să se regăsească.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea cu o voce care tremura. Mi-am lăsat toate lucrurile înăuntru. Cărţile. Geanta…

— Unde putem merge? Unde pot să te conduc? Liz îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Nicăieri. Trebuie să mă întorc. Nu-mi vine să cred… Te-am sărutat în bibliotecă. Ce-o să creadă lumea?

— Cui îi pasă ce crede lumea? Liz se cutremură. Abia acum începuse să realizeze enormitatea a ceea ce făcuse. Înnebunise? Nedumerită, îşi trecu mâna prin păr.

— Totul e o nebunie. Guy scotoci prin buzunare, găsi cheile maşinii. Porni motorul.

— Ce faci? întrebă ea alarmată.

— Plecăm de aici. Unde am putea merge? Puse maşina în mişcare. Ieşi din parcare în viteză, aproape imprudent. Liz îl privi din profil”. *Eşti chiar tu*”, gândi ea”. *Eşti chiar tu!*” Cât de bine cunoscuse chipul ăsta când

fuseseră adolescenţi! Ce ciudat că încă-l mai ştia atât de bine! Era de parcă i-ar fi fost gravat în suflet toţi anii aceştia.

— Nu putem merge nicăieri, protestă ea. Trebuie să mă întorc. Mi-am lăsat geanta… notiţele… totul…

— La tine acasă, spuse el ridicând bărbia. Putem merge la tine acasă?

— Nu… Guy… Te rog… Manevră maşina scoţând-o pe şosea.

— Nu-mi pronunţa numele, spuse aruncându-i o privire electrizantă. Nu-mi face asta! Nu înainte să te pot ţine în braţe… Ea începu să tremure din nou.

— Nu vorbi aşa. Nu putem face asta. Noi… nu putem…

El nu-i spuse nimic. Îi cunoştea adresa de undeva şi o conduse acasă. Nu mai vorbi niciunul dintre ei. Nu aveau nevoie de vorbe. Ştiau amândoi ce avea să urmeze. Ea tremura din ce în ce mai tare. Parcă maşina în faţa casei ei. Minnie Wollenhaupt stătea în poartă. Guy se întoarse pentru a o privi în faţă pe Liz.

Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Ea simţi cum i se umezesc ochii.

— Oh, Liz, spuse el. Nu face asta. Mă ucizi dacă plângi. Coborî din maşină şi îi deschise şi ei portiera, fiind atent să nu o atingă. Minnie îi privi curioasă. Liz îi făcu cu mâna, dar nu spuse nimic. Se îndreptă spre intrare, având din nou senzaţia că i se întâmplă ceva ireal. Guy o urmă, la jumătate de pas în urma ei.

Cheile şi le lăsase în geantă, iar geanta era în bibliotecă. Trebuia să scoată cheile de rezervă de sub rogojina de la uşă. Apoi bâjbâi până reuşi să deschidă uşa.

Într-un final, aceasta se deschise. Păşi înăuntru. El o urmă fără să spună nimic. Guy închise uşa.

— Vino aici, spuse el. Merse în braţele lui, leşinând de dorinţă.

Stătea în pat, întinsă lângă el, cu chipul ascuns în umărul lui gol. Guy o ţinea în braţe, sărutând-o pe păr. Cu

mâna dreaptă îl mângâia muşchii braţului lui stâng. Cât de bine şi-i amintea, cu toate curbele şi puterea lui, în ciuda trecerii anilor! Ce bine îşi amintea cum e să fie îmbrăţişată de el, să-i simtă respiraţia în păr…

— Privește-mă, îi şopti el, ridicând-o așa încât să-i poată vedea chipul. Ea se opuse. Nu dorea să-l privească în ochi. Ce făcuseră? Nu se mai abandonase în asemenea fel de când făcuse dragoste, în toată viaţa ei. Fusese nebună. Fusese iresponsabilă. Parcă trecuse printr-un cutremur.

— Uită-te la mine, repetă el blând. Lasă-mă să te văd. Ea clătină din cap şi se ascunse mai tare.

— Nu cred că voi mai putea privi vreodată pe cineva în ochi. Chiar credea ceea ce spunea. Guy o scoase din ascunzătoarea ei cu mişcări blânde, dar ferme.

— Începe cu mine. Priveşte-mă. M-am schimbat chiar atât de mult? Tu nu te-ai schimbat. Eşti încă foarte frumoasă. Îl lăsă s-o privească, dar ea nu-l privi. Cu vârful degetului arătător, Guy îi trasă linia buzei superioare.

— Oh, Liz, spuse el. Liz. Îşi ridică privirile spre el. Îi atinse obrazul, admirându-i linia fermă. Îşi aminti cât de mult iubise acest chip. Fu cutremurată când constată că îl mai iubeşte încă. Ochii lui aveau aceeaşi culoare albastră, electrizantă, gura avea aceeaşi formă ca totdeauna, sensibilă şi senzuală în acelaşi timp.

Îşi trecu degetele prin părul lui. Era mătăsos şi decolorat de soare, un amestec de auriu şi argintiu. O sărută. Obişnuia s-o sărute într-un asemenea fel încât o ameţea. Şi acum se întâmpla la fel.

— Ooh, inspiră ea tremurând.

— O, da, răspunse el şi o sărută din nou. Sună telefonul. Se încordă în braţele lui.

„Lumea de afară. Lumea reală”. Se ridică într-un cot şi privi vinovată telefonul de lângă pat.

— Lasă-l să sune, îi spuse Guy leneş şi o trase din nou peste el… Liz îşi puse obrazul pe pieptul lui, care părea sculptat, era bronzat şi puternic. Se strânse lângă el. În cele din urmă, telefonul se opri din sunat… Oftă de teamă şi tulburare.

— Ce-am făcut?

— Am făcut dragoste. Ceea ce ar fi trebuit să facem cu mulţi ani în urmă. Ea – şi închise ochii.

— Nici măcar nu ne mai cunoaştem. Acum suntem alţi oameni! M-ai cunoscut totdeauna mai bine ca oricine altcineva.

— Nu te-am cunoscut deloc, spuse ea strângând din ochi. Spuneai că mă iubeşti. Că mă vei iubi totdeauna. Dar făceai… dragoste cu Judy.

— Ssst, spuse el. Numai pentru că n-o puteam face cu tine. Tu erai o fată drăguţă. Te doream. Totdeauna m-ai refuzat. M-ai fiert… Nu-şi putu reţine sarcasmul din glas.

— Iar tu nu ai putut răbda? Nu te-ai putut controla?

O trase mai aproape de el, dar Liz simţi cum se încordează în braţele lui.

— Aveam optsprezece ani, spuse el. Eram un prost nenorocit. Ştia că întrebările pe care avea să i le pună i se vor părea crude. Cum ar fi putut să fie altfel?

— I-ai spus şi ei că o iubeşti?

— Niciodată. Totul a fost sex, o tâmpenie. Te doream atât de tare, încât sufeream… zi şi noapte. Ea s-a nimerit prin preajmă. Asta a fost tot. Îi întoarse spatele şi-şi deschise ochii. În uşă, pe podea, zăcea cămaşa lui albastră, aruncată. Nu avea nici cea mai vagă idee pe unde se aflau hainele ei… toate erau răspândite prin casă, asemeni dărâmăturilor lăsate în urmă de o furtună.

— Te-ai căsătorit cu ea, spuse Liz pe un ton amar. Îşi aminti ziua în care aflase de la tatăl ei, care aproape că triumfa. Crezuse că nu va mai simţi dorinţa niciodată.

Probabil că nici nu o mai simţise, până acum. Când el se întorsese. Dar nu mai avea niciun sens. Guy se ridică într-un cot. O prinse de umăr. Liz îşi amintea perfect căldura mâinii lui, puterea pe care o degaja.

— Am fost nevoit să mă însor cu ea… pe timpul acela… ştii cum stăteau lucrurile pe atunci… Am fost un prost… Te-am pierdut…

— Te-ai căsătorit cu ea. Ea ţi-a născut un copil…

— Mi-am dorit de o mie de ori ca în locul ei să fii tu.

Doamne, Liz, am plâns pentru asta. Închise ochii pentru a nu mai vedea cămaşa. O făcea să se simtă vinovată şi proastă.

— Tu? Ai plâns? întrebă ea fără a-i veni să creadă.

— Jur! Te iubeam atât de mult!

— Nu te-ai întors niciodată! N-ai mai dat niciun semn de viaţă. O strânse de braţ. Se aplecă mai aproape, astfel încât, atunci când vorbi, respiraţia lui îi atingea urechea.

— Te-am sunat. Chiar după ce te-ai căsătorit. Am sunat de două ori. Doar ca să-ţi aud vocea. Chestia asta aproape că m-a ucis. N-am spus nimic. N-am putut.

Credeam că n-ai să mă ierţi niciodată. Liz îşi acoperi ochii cu o mână.

— Nu te-am iertat niciodată. Nu pot.

— Atunci ce-a însemnat asta? întrebă el sărutând-o pe umăr. De ce s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu de ce s-a întâmplat. Aş vrea să nu se fi întâmplat. Nu mă mai săruta. Cred că ar trebui să pleci. A fost o nebunie, acum s-a terminat, vei pleca din nou.

— Trebuie să te mai văd.

— M-ai văzut.

— Trebuia să te am…

— M-ai avut…

— A fost o tâmpenie, ne-am purtat ca nişte animale… Liz se crispă, amintindu-şi. Fuseseră pe punctul de a face dragoste lângă peretele livingului, apoi pe podeaua din hol. Chipul ei luă foc. Îl dorise atât de puternic, dorinţa ei fusese atât de profundă, încât se miră că reuşiseră să ajungă în casă. Probabil că ar fi făcut-o lângă garaj, sub privirile uimite ale Minniei Wollenhaupt. O sărută din nou pe gât.

— Nu, nu ca nişte animale. Ca doi oameni care sunt făcuţi unul pentru celălalt. Ştiam, dar îmi era teamă să mă întorc. Am fost nevoit să mă întorc, dar din alte motive. Apoi a sunat puştiul ăla… Tip, sau Tap… cum îl cheamă nu contează. A fost ca un semn. Aşa încât m-am întors să te văd. Şi eu sunt liber. Dar de data asta ar trebui să vedem unde duce toată povestea asta.

— Ce noroc pe mine spuse ea printre dinţi. Te-am prins între căsătorii. Câte au fost? Trei? Sau patru? Am pierdut numărătoarea. El tăcu şi o strânse de umăr.

— Trei. Îmi pare rău… Liz râse tristă.

— Îţi pare rău. Ai ratat de trei ori, Guy. Ultima… avea pe jumătate vârsta ta, nu-i aşa? Altă tăcere.

— Da. Ea a fost… o greşeală…

— Ce-a făcut? S-a dovedit mai plină de energie decât tine? Aveai nevoie de cineva ca tine? Cu un temperament mai aproape de al tău? Mâna lui încremeni.

— Credeam că „viteza” noastră a fost al naibii de bună, mulţumesc pentru compliment. Totul a mers al naibii de bine… mai ales a doua oară…

Gemu, ţinându-şi ochii acoperiţi. Ca pentru a-şi face păcatul şi mai imposibil de suportat, făcuseră dragoste nu o dată, ci de două ori. Prima dată totul fusese sălbăticie şi nevoie. A doua oară… aşa cum nu mai fusese niciodată pentru ea.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea oftând din greu. Intri în viaţa mea valsând, după treizeci de ani şi trei neveste. Și după numai o oră mă ai în patul tău… ca și când aș fi o târfă oarecare.

— Fiecare l-a avut pe celălalt în pat. Ce e rău în asta? Ţi-am mai spus… Te iubesc…

— Și eu ţi-am spus… Nu ne mai cunoaştem unul pe celălalt. Doamne, mulţumesc lui Dumnezeu că ţi-ai folosit prezervativul! Apropo, cu câte femei te-ai culcat? Nu cred că le ştii numărul!

— Am avut destule, spuse el pe un ton dur. Mai ales în tinereţe. Şi cât timp am apărut la televiziune. Doamne, Liz, săreau la mine chiar din WC-urile hotelurilor. Și în zilele alea ori eram beat, ori drogat, ori amândouă… nu ştiam ce e cu mine cea mai mare parte a timpului.

— Acesta pare să fie refrenul tău constant, spuse ea. Nu ştiai ce faci. Nici acum nu ştii ce faci. Cu excepţia faptului că ar trebui să pleci. Tot ce s-a întâmplat pare greu de crezut. Guy încercă să-i mângâie spatele gol. Drept răspuns, ea strânse cearşafurile în jurul ei. Dintr-o

singură mişcare Guy le îndepărtă şi o mângâie din nou. Liz îşi dori să nu fi vrut această mângâiere atât de tare, dar nu era capabilă să-i reziste.

— Eşti foarte severă cu mine, spuse el. Dar cred că o merit.

— Da, o meriţi. De ce a trebuit să apari? Să-mi întorci iar viaţa pe dos? O dată nu a fost de ajuns?

— Nu, spuse el, întorcând-o aşa încât să-l poată privi. Nu. Nu a fost de ajuns. Oh, la naiba, de ce nu mi-ai spus „da" atunci? Aş fi plecat cu tine, nu cu ea.

Îl privi cu resentimente

— Probabil că ar fi trebuit să fugi cu amândouă într-o situaţie delicată…

— Opreşte-te! ridică el glasul. Uit-o! N-am iubit-o niciodată!

— Nu? Dar pe următoarea soţie? Ai crezut că o iubeşti? Dar pe următoarea?

— Daaa, spuse el printre dinţi. Daaa, am crezut că o iubesc. Speram s-o iubesc. Pe atunci tu erai căsătorită deja. Dar tu, Liz? Ai fost fericită? L-ai iubit?

Tocmai îşi trăgea suflarea pentru a-i spune că şi-a iubit soţul, dar expresia ochilor lui îi ceru adevărul.

— Nu ştiu, răspunse ea ruşinată. Am încercat. Mă simţeam… bine cu el. Da… eu… l-am iubit… într-un altfel… Nu aşa nebuneşte…

— Ceea ce ni s-a întâmplat nu a fost deloc o nebunie, o greşeală, murmură el. Depuse un sărut între sânii ei, făcându-i inima să bată ca un ciocan.

— Opreşte-te, protestă ea. O sărută pe bărbie.

— Nu doreşti să mă opresc.

— Ba da, minţi ea, încercând să-şi întoarcă faţa de la el. Îi prinse bărbia între degetul mare şi celelalte şi-o întoarse spre el în aşa fel încât să-l poată privi în ochi.

— Nu, nu doreşti asta. Doamne, când ţi-am sărutat mâna în bibliotecă, aproape că ai avut un orgasm. Ea oftă.

— Nu-i adevărat! spuse Liz şocată.

— Priveşte-mă în ochi, îi ordonă el. Aşa a fost şi o ştii şi tu. Tot mai ai de gând să te porţi cu mine ca acum

treizeci de ani?

— Nu, nu mă port ca o mironosiţă! protestă ea.

— Nu, nu eşti. Probabil că tu şi soţul tău aţi avut o viaţă sexuală destul de bună… Spre marea ei ruşine, se înroşi la faţă. John nu fusese un bărbat prea afectuos şi nici pasionat. Dar era foarte blând în pat, răbdător, ca şi cum ar fi vrut s-o mulţumească tot timpul, să facă totul bine.

— Nu cred că te priveşte viaţa mea sexuală, spuse ea. Mâna lui îi strângea încă bărbia.

— De asta mă tratezi aşa? dori el să ştie. N-ai mai făcut-o cu nimeni altcineva decât cu soţul tău şi acum te simţi vinovată? în patul ăsta te culcai, cu el? De asta eşti rece cu mine?

— Nu, spuse ea roşind mai tare. N-am putut să păstrez patul acela. În el a murit. A fost un bărbat bun, un bărbat moral…

— A fost unicul? Cu excepţia mea? Până acum?

— Da, recunoscu ea privindu-l în ochi. A fost singurul. Până acum. Până la tine. Expresia chipului lui Guy nu se îmblânzi.

— Dar avocatul ăla de zahăr? E îndrăgostit de tine, nu-i aşa? Oh, am verificat, Liz, am verificat. Am fost să-l văd. Să-l anunţ că m-am întors. Şi că te caut. De ce nu s-a culcat cu tine? Ce nu merge? Liz deschise ochii mari de uimire. Până acum nu se gândise deloc la Martin. Îl trădase… nu va trebui să afle niciodată. Făcuse ceva ruşinos… L-ar fi jignit de moarte. Lacrimi de vinovăţie îi umplură ochii.

— El… el e un gentleman…

— Ei bine, replică Guy, vizibil pus în încurcătură, privind-o cu atenţie. Asta nu a fost niciodată problema mea, nu-i aşa? De data aceasta, când Liz încerca să-şi întoarcă faţa de la el, o lăsă s-o facă.

— Nu, spuse ea rece. N-a fost niciodată.

Guy îi răscoli părul. Îi sărută apoi lacrima care se prelingea uşor pe obraz.

— Mi s-a spus într-o mulţime de feluri. Dar gentleman nu am fost făcut niciodată. Liz nu spuse nimic. Îl simţea că se apleacă asupra ei. Îi sărută o altă lacrimă.

— Te rog, nu plânge! Ne iubim unul pe celălalt. De data asta totul va fi bine.

Mâinile ei stăteau lipsite de viaţa pe pernă, de o parte şi de cealaltă a capului.

— Nu te iubesc. Nu poţi să rămâi aici. Nu avem niciun viitor împreună.

— E tot ce avem, îi răspunse el încet, începând s-o sărute din nou, marcându-i bărbia cu sărutări mărunte, fierbinţi, înnebunitoare.

— Nu, spuse ea lipsită de putere, strângându-şi pumnii. Nu. Pleacă. Uită ce s-a întâmplat. Îi sărută un colţ al gurii.

— Nu, protestă ea slab. Nu face asta.

— Spune-mi că mă iubeşti, şopti el cu buzele lipite de ale ei. De obicei mi-o spuneai. Spune-mi-o din nou. Ştii că e adevărat.

— Nu, reuşi ea să-i răspundă, în ciuda respiraţiei îngreunată.

— Spune-o, murmură el, sărutând-o uşor, seducător. Spune-o, o sărută el din nou.

— Te iubesc, şopti Liz. Guy o sărută din ce în ce mai pasionat, iar ea se agăţă de el de parcă ar fi fost însăşi viaţa.

— Da, te iubesc şi eu. Era o nebunie ce făcea. Era o nesăbuinţă. Nu avea niciun nost. Dar se întâmpla cu adevărat.

CAPITOLUL 6

Martin Avery stătea în sala de lectură a bibliotecii din Crystal Creek. Se simţea bolnav.

— A intrat un bărbat îmbrăcat în alb, îi povestea tânăra custode.

Numele ei era Violet, iar nervozitatea i se citea pe chip. Iar ea… a plecat pur şi simplu cu el. Şi-a lăsat aici geanta, cărţile, notele, totul.

— Când se întâmpla asta? întrebă Martin. Violet îşi aruncă ochii pe ceasul de perete.

— Cam cu trei ore în urmă. Eu… am încercat să o găsesc acasă, am dat telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni. N-am ştiut ce să fac. Violet îl privea atât de ciudat, încât Martin era sigur că îi ascundea ceva.

— Îi voi lua eu lucrurile, spuse el. Mă voi îngriji să le primească. Făcu o pauză, apoi mai întrebă. Părea surprinsă să-l vadă? Violet îşi fixase privirile în podea.

— Da, răspunse ea atât de încet, încât Martin abia o auzi. Martin înghiţi cu greu. Luă cărţile şi notele lui Liz, apoi îi ridică şi geanta cu grijă de pe birou.

— Trebuie să plec… spuse Violet fără să-l privească. Vă rog să mă scuzaţi…

— Părea fericită să-l vadă? dori să ştie Martin, întrerupând-o.

Întrebarea nu era nici politicoasă, nici înţeleaptă, dar nu se putuse abţine să n-o pună.

— Da, răspunse bibliotecara vizibil reţinută. Părea… fericită. Se întoarse pe călcâie şi dispăru repede, înroşindu-se.

„Ce naiba se întâmplă?” se întrebă Martin simţind cum i se strânge stomacul. Avea presimţiri rele, deşi neîntemeiate. Doar o singură dată în viaţă i se mai întâmplase să aibă asemenea presimţiri, dar se strădui să nu-şi aducă aminte de acele timpuri. Simpla amintire îl făcea să se simtă rău. Se îndreptă spre ieşire prin hol şi vestibulul bibliotecii. Luase şi lucrurile lui Liz şi le ducea cam greu.

Martin venise să vadă ce mai face Liz. Să se asigure că totul era în regulă… un impuls ciudat, dar irezistibil. Pentru a se asigura pe sine că totul era în regulă şi pentru a o invita la masă, dacă ea avea chef.

Maşina lui Liz se afla în parcarea bibliotecii. De ce plecase atât de in pripă cu Gay Heller? Lăsându-şi lucrurile în bibliotecă? Lui Liz nu-i stătea în fire să facă aşa ceva. Şi ce făcea atâta timp… ore întregi? Martin clătină nedumerit din cap.

Soarele de august ardea fără milă. Aflat în biroul său, puse pe masă vraful de cărţi şi poşeta care i se bălăngănise pe picioare tot drumul. Îşi privi ceasul. Era exact douăsprezece şi trei minute. Billie Jo plecase la masă. Ridică receptorul şi formă numărul lui Liz de acasă. Îl ascultă sunând de opt ori. De nouă. De zece.

Puse receptorul jos, ros de îngrijorare lipsită de motiv. Îşi scoase cheile de la maşină din buzunar şi ieşi din birou, luând şi cărţile lui Liz cu el. Puse poşeta deasupra lor, fiind nevoit să o ţină cu bărbia pentru a nu se răsturna.

Merse cu maşina până la Liz acasă. Clipi fără a-i veni să creadă când văzu în faţa casei Cadillac-ul alb. Era la ea acasă cu Heller? Singuri? Nu părea imposibil, luând în consideraţie reputaţia de care se bucura tipul. Liz n-ar fi dat oraşului motive de bârfă… nu Liz… Niciodată.

Probabil că abia sosiseră, asta era. În mod sigur Heller tocmai era pe cale să plece. Poate că Martin făcea bine dacă îşi făcea apariţia la uşa ei, invitând-o la masă, oferindu-i astfel un motiv pentru a scăpa de Heller. Dar ceva îl făcu să se oprească. Simţindu-se mai stingherit ca niciodată dădu un ocol casei. De data aceasta, când dădu colţul, văzu că uşa din faţă era deschisă. Chiar Liz era în uşă.

Însuşi Heller ieşise din casă şi tocmai pornea maşina. Se mişca surprinzător de uşor pentru un bărbat de vârsta lui, păşind vesel, chiar fericit.

Dar nu acest fapt îl surprinse pe Martin, făcându-l să-şi îngusteze privirile şi să strângă volanul în mâini. Mai privi o dată fără a-i veni să creadă. Se părea că bărbatul de la Liz era desculţ. Cămaşa lui albastră licărea în lumina amiezii, albul pantalonilor strălucea, dar renunţase la haina de la costum. Cămaşa era deschisă la gât, mânecile erau suflecate până la cot. Părul des îi cădea în dezordine pe frunte. Heller deschise portiera maşinii sale, luă ceva din torpedo, iar după ce trânti uşa pentru a o închide se întoarse la Liz. Deschise uşa ca şi când s-ar fi aflat la el acasă şi dispăru în interior. Inima lui Martin bătea nebuneşte. Îl cuprinse din nou senzaţia de rău fizic pe care

o simţise la birou.

Cine naiba era Heller ăsta de-şi permitea să se plimbe desculţ prin curtea lui Liz? Şi ce-l făcea să păşească aşa vesel? Lui Martin i se păruse suspect de fericit… prea fericit… „Doar nu *am niciun motiv să devin suspicios”, gândi* Martin, ruşinat să constate că dădea ocol casei pentru a treia oară. O spiona pe Liz de parcă ar fi fost o adolescentă nu prea cuminte. Dar Liz, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să aibă cel mai puţin de-a face cu Heller. Bărbatul acela era periculos. Cu siguranţă că exista o explicaţie logică pentru toată povestea asta. Trebuia să existe.

Nu, îşi spuse Martin, nu avea niciun motiv pentru a deveni suspicios. Nu avea motiv să se simtă ameninţat cu toate acestea, se simţea. Ar fi trebuit să se întoarcă în faţa casei ei, să oprească, să îi ducă înăuntru lucrurile. S-ar putea ca ea să-i fie chiar recunoscătoare pentru că a venit. Atunci, Martin, ca un gentleman, fireşte, îl va face pe Heller să priceapă că Liz era a lui şi că era fericită aşa.

Iar Liz, în felul ei plin de tact, va găsi o explicaţie pentru prezenţa lui Heller. Poate că acesta îşi pătase haina cu ceva. Odată, după ce va trece ceva timp, Martin îi va mărturisi lui Liz că fusese chiar gelos pe Heller. Cum va zâmbi ea atunci…

Dar nu se putu hotărî să meargă la ea acasă. Nu ştia de ce. Presimţirile lui erau atât de puternice, încât îl ţineau la distanţă de casa ei, făcându-l să-şi dorească să dispară chiar din preajma ei.

Se opri la supermarket, o sună din nou pe Liz de la un telefon public. Din nou nu primi niciun răspuns. Plecaseră iar? Aşa de repede? Se forţă să conducă din nou până acasă la ea. Avu nevoie de toată voinţa pentru a face asta. *„Maşina lui Heller era încă acolo”.* Martin îşi spuse că ar trebui să se oprească, să-i bată la uşă pentru că telefonul ei nu funcţiona. Asta era, desigur. Şi va primi explicaţii pentru tot, desigur… Dar nu se putu aduna să meargă la uşa ei. În schimb se îndreptă spre râu şi parcă acolo. Petrecu următoarea oră simţindu-se rău,

înspăimântat şi privind râul care licărea în lumina soarelui. Îşi aminti de vremea când avea numai douăzeci şi patru de ani. Se gândi la fata de care nu povestise nimănui nici măcar lui Liz. Amintindu-şi-o, avu senzaţia că o pierde pe Liz pentru că mai trebuia să plătească pentru un păcat săvârşit cu mult timp în urmă. Poate că, medită Martin rece, nu merita să fie fericit.

Dar Liz, dacă era încurcată cu Heller, de ce îşi făcea una ca asta ei însăşi?

— Ţi-ai luat medicamentul? întrebă Liz.

Stătea la masa bucătăriei ei şi tocmai deschidea o sticluţă. Din ea scăpase două tablete şi le înghiţi cu un pahar cu apă. Îşi şterse gura şi se strâmbă la ea, bătându-se pe stomacul plat.

— Asta e lumea show-businessului. Îţi mănâncă toată căptuşeala stomacului. Devii o epavă. Ştiai asta? Nu se putu stăpâni să nu-i zâmbească înapoi. Liz îmbrăcase o pereche de blugi şi tricoul ei de la Crystal Creek High School Music Departament. Guy râsese de ea şi-i spusese că arată de parcă ar fi încă elevă.

Doamne, acum iată-l că stătea în bucătăria ei şi-şi termina sandvişul cu unt de alune şi jeleu, de parcă şi el ar fi fost un adolescent. Cum putuse să uite cât de spiritual putea să fie? I se părea atât de ciudat să fie din nou cu el, încât i se părea că pătrunsese într-o lume paralelă, ca într-o poveste S.F. Era atât de straniu să se afle din nou alături de el…

Cu toate acestea, simţea că aşa trebuie să fie, ca şi cum obişnuiau să facă acest lucru de ani de zile. Luă loc în faţa lui. Faptul că se afla lângă el, că-l putea privi, îi crea un absurd sentiment de dragoste. Ea însăşi mâncase jumătate din sandviş cu unt de alune, pentru că părea să fie singurul lucru de mâncare din casă.

Avusese de gând să treacă pe la băcănie după ce-şi termina treaba la bibliotecă.

„Tocmai s-a întors dragostea vieţii mele”, gândi ea într-o ironică mirare”. *Şi tot ce-i pot da să mănânce este*

unt de alune”. Guy se întinse peste masă şi o prinse de mână.

— Doamne, şopti el. E atât de bine să te văd! Să te ating! N-am de gând să te mai pierd! *„Oh, să mă ajute Dumnezeu*!” gândi ea, simţind cum inima începe din nou unul din salturile ei periculoase, dar atât de plăcute. Se întreba în continuare dacă nu cumva visează. Dar mâna lui era reală şi o strângea pe a ei cu putere. *„Te-ai întors*, gândi ea privindu-l, iubirea amestecându-se cu spaima”. *Dar ce-am să mă fac cu tine?”* Îşi retrase mâna, clătinând confuză din cap.

— De ce te-ai întors? întrebă ea. Nu am fost eu singurul motiv. De ce, atunci? Chipul lui deveni serios. Îşi puse coatele pe masă şi-şi împleti degetele celor două mâini.

— Afaceri, spuse, fără nicio urmă de emoţie în glas. Afaceri de familie. Mama… mama mea a murit acum patru luni. Am venit să scap de terenul ăla. Ea nu a putut să se despartă niciodată de el. Am plătit taxele de ani de zile.

— Mama ta a murit? Îmi pare rău, spuse ea. N-am ştiut. Chipul lui era lipsit de orice expresie, dar Liz ştia că-şi iubise mama şi putea să jure că încă suferea pentru că murise. Era un bărbat cu sentimente adânci şi puternice. Guy nu făcu decât să dea din cap.

— M-am întors şi pentru a înfiinţa o bursă şcolară. Ea a dorit aşa ceva. Probabil că va primi numele ei.

— O bursă? Liz era impresionată. E minunat. Sunt sigură că ar fi foarte mândră de asta.

— Daa, spuse el printre dinţi punând pe masă paharul gol. Cât timp a trăit am făcut prea puţine lucruri cu care să se poată mândri.

— Dar restul familiei?… începu ea. Guy clătină din cap de parcă n-ar fi dorit să discute.

— M-am întors pentru că trebuia să văd două persoane. Una eşti tu. Începea să fie misterios, ascunzându-i ceva.

— Şi cealaltă? Dădu din umeri.

— S-ar putea ca tu să fii unica. Nu ştiu. Depinde.

Indiferent despre ce era vorba, încă nu era pregătit să discute. Ar fi dorit s-o facă, dar nu era pregătit încă. N-ar fi putut spune de unde ştia ea aceste lucruri. Totdeauna putuse să ştie asemenea lucruri.

Îşi ridică bărbia, întâlnindu-i privirile albastre.

— Spuneai că m-ai urmărit. Cum? Zâmbi, un colţ al gurii ridicându-i-se sardonic.

— Am o verişoară în Fredericksbufg. Am pus-o să vină aici, să se împrietenească cu Shirley Ditmars, după care să-mi scrie tot ce află.

— O, Doamne, îşi dădu Liz ochii peste cap. Shirley Ditmars era una dintre cele mai mari bârfitoare din Crystal Creek, împreună cu întreaga ei familie. Circula chiar şi un banc pe seama lor „Care sunt cele trei forme de comunicare imediată, rapidă? Telefonul, telegraful şi „Spune-i lui Ditmars”. Guy zâmbi şi mai ironic.

— Şi pot să-ţi spun că am fost foarte bine informat. Eu îi scriam.

Sub numele secretarei mele. Am făcut-o ani de zile. Îţi pot spune rezultatele echipei de fotbal de-a lungul anilor. Îţi pot spune în ce an ai fost aleasă cea mai bună profesoară… în marea lor majoritate. Ridică o sprânceană spre ea şi dădu din cap.

— Ştiu numele fiicelor tale şi când s-au căsătorit şi cu cine. Ştiu cu ce erai îmbrăcată la nunta fiecăreia din ele. Mătase albastră la cea a Annei. Dantelă crem la cea a Catherinei. Şi când am avut noroc, un mare noroc, am primit şi fotografii cu voi. Ea – şi întoarse privirile încurcată, întrebându-se când îi apăruse ultima dată fotografia în ziar. Guy păru să-i citească gândurile:

— În iunie, anul trecut, spuse el. Ţi s-a acordat un premiu P.T.A. Atunci ţi-au publicat şi fotografia. O port cu mine. Vrei s-o vezi?

— Nu, spuse ea mai încurcată ca înainte. Era o fotografie oribilă. Deci, ziarul? Şi Shirley Ditmars? Care din surse ţi-a oferit mai multe informaţii? Guy izbucni în râs.

— Tu ce crezi?

— Shirley, răspunse Liz cu o privire tristă.

— Corect. Şi să nu pretinzi că eşti ofensată. Şi tu m-ai urmărit, nu-i aşa? Liz ar fi vrut să nege, i-ar fi plăcut la nebunie s-o poată face.

— Puţin, recunoscu ea. Doamne, săptămânal cumpăra reclame cu chipul lui; soţul şi fiicele lui fuseseră uimiţi cât de mult îi plăceau, îi convinsese că le cumpăra pentru că erau amuzante. Aproape că se convinsese şi pe sine de acest lucru.

Dar adesea numele lui Guy apărea şi în ziare. Ori de câte ori era implicat în vreun scandal situaţia putea fi clarificată oricum, dar nu amuzantă. Cu toate acestea, continuase să-i urmărească viaţa. O, da, chiar dacă n-ar fi dorit s-o facă.

— Deci nu suntem chiar atât de „străini" unul de celălalt, aşa cum ai pretins, o provocă el. Sau suntem? Pentru o clipă, ea rămase tăcută. Apoi, încercând să pară rece, sau doar politicoasă, îl întrebă:

— Deci, unde pleci de aici? Te întorci la Lacul Tahoe? Acolo locuieşti în prezent, nu-i aşa? Ironia dispăru de pe chipul lui.

— Voi merge acolo unde vei dori tu. Dacă vrei să mergem la Tahoe, acolo vom merge. Liz căscă gura uimită. Nu putea decât să-l privească. Ce tot spunea acolo?

— Acum treizeci de ani ţi-am spus că mă voi căsători cu tine, afirmă el cu seriozitate. A cam trecut ceva timp, dar eu sunt un om de cuvânt. Vreau să-mi îndeplinesc promisiunea. Inima lui Liz bătu nebuneşte.

— Să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea.

— Ce altceva am de făcut? Se întinse peste masă și o prinse de mână. Uite. S-ar fi putut foarte bine să nu vin aici dacă puștiul acela Hollister, nu ar fi sunat.

Dar s-au mai întâmplat şi alte lucruri. Trebuie să iau nişte hotărâri în ceea ce priveşte cariera mea. Ajută-mă s-o fac. S-o fac pentru tine.

Îl privea de parcă ar fi fost hipnotizată. Dacă ar fi lăsat să vorbească glasul raţiunii, acesta ar fi sfătuit-o să râdă şi să-i spună că aşa ceva era imposibil. Dar în

prezenţa lui, dragostea era mai puternică decât orice raţiune. Nu râse. Îl strânse mai tare de mână, iar Guy – exact aşa cum obişnuia s-o facă-o convinse că totul era posibil.

— Uite, spuse el privind-o în ochi, e destinul de vină. Anul trecut, pe vremea asta, nu prea aveam de ales. Eram tot timpul pe drumuri. Şi m-am săturat de turnee. Vreau o casă, Liz. Nu ştiu de ce, dar n-am reuşit niciodată s-o am. Cu excepţia a şase săptămâni dintr-o anumită vară, când aveam optsprezece ani. Tu ai fost casa. Tu ai însemnat acasă. Sau singura care m-a făcut să mă simt de parcă aş fi avut o casă. Liz clătină din cap de parcă ar fi dorit să-i nege cuvintele. Dar nu fu în stare.

Când o atingea, când îi vorbea aşa, se simţea ca Frumoasa Adormită. Timp de trei decenii trecuse prin viaţă ca o politicoasă, mulţumită somnambulă. Dar el se întorsese, iar ea se trezise la viaţă. Guy îi luă amândouă între ale sale.

și cealaltă mână şi i le ţinu pe

— Primăvara trecută, după ce a murit mama, a venit la mine un tip pe care îl cunoşteam de la club. Voia să-mi vândă mie clubul. Aş putea deveni un tip casnic. Aş renunţa la turnee.

— Ai renunţa la turnee, repetă ea simţind primul fior de speranţă.

— Da, deşi agentul meu nu este prea încântat de idee… Asta înseamnă mai puţini bani. Puţin îmi pasă. Vrea să mă aducă din nou în fruntea topurilor. N-am nevoie de asta, deja am avut parte de aşa ceva. Am avut o revenire, una foarte bună. Am de gând să fac loc şi altora, să duc o viaţă sănătoasă.

— Deci, acestea sunt opţiunile tale? întrebă ea Tahoe… sau autocarul de turneu? El clătină din cap.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Am primit o ofertă şi în Branson, Missouri. O mulţime de staruri de muzică country au acolo propriile lor teatre. Oferta asta a sosit acum două săptămâni. Mi-au dat patru săptămâni ca să mă hotărăsc.

Inima lui Liz tresări speriată. Branson era destul de aproape de casă. Nu s-ar fi simţit tot atât de străină ca la Tahoe. Dar două săptămâni era un timp prea scurt pentru a lua o hotărâre. Îi ridică mâinile şi i le sărută, apoi i le puse din nou pe masă ţinându-le strâns.

— Când a sunat puştiul, era să vin chiar atunci la Crystal Creek. Mă gândeam, ea n-o să se supere dacă mă întorc. După aceea m-a sunat din nou şi a anulat totul.

Atunci am ştiut că tu erai în spatele acestui gest. Aşa a fost, nu-i aşa? Nu doreai să mă vezi, nu-i aşa? îşi coborî privirea la pământ.

— A vrut să-mi facă o surpriză. Dar gândul că vei fi aici, aproape, m-a făcut să-mi aduc aminte de prea multe lucruri din trecut.

— Doamne, iubito, spuse el printre dinţi. Pentru tine am vrut să vin aici. Aş fi făcut-o oricum. Dar atunci a apărut şi cealaltă alternativă. Agentul meu urăşte ideea de a merge la Tahoe, dar o ura şi mai mult pe aceasta din urmă, varianta cu Branson.

Dar îi place cea care urmează. Un fior neplăcut îi trecu pe şira spinării… îl privi din nou în ochi. Zări acolo aceeaşi dorinţă şi nevoie de dragoste. Guy ridică bărbia.

— Acum două zile, agentul meu a primit un telefon. Din Londra. Mă vor într-un spectacol „*Wild West show*”. Ca vedetă. Timp de un an. Liz îl privi fără a-i veni să creadă: „*Wild West show*” era unul dintre cele mai cunoscute spectacole de pe

Broadway, de la *My Fair Lady*. Primise toate premiile posibile, fusese jucat timp de doi ani și se părea că avea să fie jucat o veșnicie.

Personajul principal, naratorul, era numit simplu „Cowboy-ul Cântăreţ”. Nu avea niciun nume dar era cel care lega spectacolul cu cântecele sale.

Rolul Cowboy-ului făcuse o stea din mediocrul Kevin Travis. Cariera lui se bucura de un strălucitor succes, iar vânzările discurilor sale depăşiseră orice imaginaţie. Vechile albume fuseseră reeditate: vocea lui putea fi auzită la toate posturile de radio. Cowboy-ul era rolul unei vieţi,

şansa pe care aştepţi o viaţă. Dar Liz avu nişte presimţiri gândindu-se la el. Și simţi că acelaşi lucru i se întâmpla şi lui Guy.

— Nu poţi refuza o asemenea şansă, spuse ea cu o voce tremurată.

— Aşa spune şi agentul meu. Spune că mă lasă baltă dacă refuz. Şi suntem împreună de douăzeci de ani. A fost alături de mine ca nimeni altcineva.

Liz oftă greu.

— Dar tu nu-ţi doreşti cu adevărat să faci asta, nu-i aşa? De ce?

— Dacă asta ar fi tot ce aş avea în viaţă, ar fi OK. Pentru că faci totdeauna ce trebuie să faci, spuse el. Dar ăsta nu sunt eu. Eu nu vreau decât să apar pe scenă şi să cânt. Nu să mă îmbrac cu o cămaşă caraghioasă şi să călăresc un cal de jucărie pe scenă. Să cânt aceleaşi cântece, în aceeaşi ordine, şapte zile pe săptămână. Cu orchestră? Nu, nu e stilul meu. Dar aş face-o, Liz. Pentru tine. Vrei să mergi la Londra? Se simţi în mod egal lipsită de orice putere şi tulburată.

— Cât timp ai ca să te hotărăşti?

— Tot atât ca şi pentru Branson, spuse el mai rece ca înainte. Două săptămâni. Care din ele sună mai bine pentru tine? „*Nu-mi poate cere asta*”, gândi ea.

— Nu pot să-ţi spun asta, îi răspunse. Ce doreşti tu?

— Eu te doresc pe tine. Te-am dorit totdeauna. Vino aici. O trase spre el, aşa încât fu obligată să se ridice, să meargă spre el, să ia loc în braţele lui. O prinse de mijloc, iar ea – şi puse braţele în jurul gâtului lui.

— Tu, repetă el blând, tu eşti ceea ce-mi doresc. Deci, ce vom face? îl privi în ochi, fără a avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Nu-mi poţi pretinde să te ajut să iei o hotărâre, spuse ea. E prea dintr-odată. Când m-am trezit azi dimineaţă, nici nu mă gândeam că se va… întâmpla… asta…

Nu termină propoziţia. Nu era nevoie. Se priviră unul pe celălalt, cu tristeţe.

— Am pierdut atâta timp pe care l-am fi putut petrece împreună!

— Ştiu, şopti ea.

— Mai mult de jumătate din vieţile noastre.

— Ştiu.

— Nu putem da timpul înapoi.

— Nu… s-a dus…

— Şi nimeni nu poate spune cât timp ne-a mai rămas… dacă a mai rămas… Ea încuviinţă nefericită. Guy o trase mai aproape, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Hai să profităm de timpul care ne-a mai rămas, Liz.

— Dar dacă nu merge? Dacă nu e posibil?

— Toată viaţa mea am făcut lucruri imposibile, spuse el îmbrăţişând-o mai puternic. Cu ani în urmă, la început, credeai în mine. Mai fă asta o dată. O sărută.

„Te-am iubit toată viaţa”, gândi ea lipsită de putere. *„Te voi iubitotdeauna”.*

— Cred că ne grăbim, şopti ea. Totul e prea pe neaşteptate. Va trebui s-o luăm mai încet. O trase mai aproape, până când buzele aproape că li se atinseră.

— N-o putem lua mai încet. Avem două săptămâni la dispoziţie. Ceasul bate continuu. Vom sta de vorbă. Vom rezolva totul. Am să te duc la Branson, la Tahoe. Te va ajuta să iei o hotărâre.

— Nu pot să ies cu tine aşa, pur şi simplu, protestă ea, dar apropierea gurii lui o ameţi. Familia… oraşul… Totul e prea dintr-odată…

O sărută din nou, făcând ca prin vene să-i curgă focul dorinţei.

— Atunci ne vom mişca atât de încet cât ne permite timpul, răspunse el, trecându-şi degetele prin părul ei. Şi aşa cum crezi tu că se cuvine. Dar să nu fie prea încet şi prea „cum se cuvine, că ai să mă ucizi”. Ea încuviinţă, în timp ce Guy îi trasă cu sărutări linia bărbiei, iar senzaţia o umplu de plăcere.

— Familia mă va renega, şopti ea. La fel şi întregul oraş. Or să creadă că am înnebunit. Guy îi luă chipul în

mâini făcând-o să-l privească în ochi. Îl privi cu atenţie, îi studie semnele lăsate de trecerea timpului.

Pentru ea, rămăsese neschimbat.

— Îşi vor da seama că aşa e bine, o asigură el. Vom face tot ce va fi necesar pentru ca ei să vadă asta. Şi tot ce doreşti tu. Ce trebuie să facem mai întâi?

Începuse s-o sărute din nou, dar Liz se strădui să-şi menţină judecata limpede. Peste ea trecu un val de tristeţe. Nu-l putu privi.

— Prima dată, spuse ea nefericită, va trebui să-i spun lui Martin. Mă urăsc pe mine însămi pentru asta. E de neiertat ce i-am făcut. E teribil. O, la naiba, nu va înţelege niciodată… Guy o prinse din nou de mijloc.

— Îmi pare rău pentru el. Dar nu te poate iubi aşa cum te iubesc eu. Şi nu el este rivalul meu adevărat. Liz îl privi fără să înţeleagă. Expresia lui era foarte serioasă, aproape îngrijorată Timpul este rivalul meu. Avem atât de puţin la dispoziţie pentru a hotărî atâtea. Va trebui să concurez cu ceea ce-ai iubit tu, timp de treizeci de ani. Oftă, şi-şi sprijini din nou fruntea de a lui. Ar fi putut să rămână în căldura și siguranţa braţelor lui pentru totdeauna. Dar el o sărută pe ureche.

— Cred că ar fi bine dacă am repune telefonul în funcţiune. Presupun că Martin a fost cel care a sunat, corect? Liz închise ochii.

— Da, cred că da.

— Atunci el este primul balaur pe care va trebui să-l înfrunţi, iubirea mea. Vrei să-ţi stau alături?

— Nu, trebuie s-a fac singură.

— Eşti sigură?

— Da. Guy o sărută din nou. Apoi se desprinseră unul de altul, iar Guy se încruntă când repuse telefonul în funcţiune. Aproape imediat începu să sune.

Liz răspunse de la telefonul din sufragerie. Era Martin. Îi spuse că trebuia să stea de vorbă între patru ochi şi imediat. Nu ar putea el să vină pe la ea? Martin fu de acord. Guy plecă chiar înainte să apară Martin. Iar când Liz îi spuse lui Martin despre Guy, fu unul dintre cele mai

dificile lucruri pe care le făcuse ea vreodată. Martin plecă, cu expresia unui om rănit de moarte. Când Guy reveni, Liz îi plânse vreme îndelungată în braţe.

Billie Jo se afla în cafenea când auzi pentru prima dată povestea despre Liz şi Guy, care se sărutaseră în bibliotecă. O auzi de la nimeni altcineva decât Shirley Ditmars, care, exact în momentul în care se întâmplase totul, se afla în sala de lectură. Violet Munson confirmă fiecare cuvânt al lui Shirley.

Billie Jo fierbea de furie. Cum îndrăznea Liz să-l trateze pe Martin în halul acesta? Cum? Dar furia rece a lui Billie Jo se transformă repede în îngrijorare. Martin nu se întorsese la birou decât după ora trei. Lipsise de la trei programări, ceea ce nu-i stătea în fire. Apoi, pe la patru intrase pe uşă cu umerii prăbuşiţi. Chipul îi era cenuşiu. Billie Jo fu alarmată; nu-l mai văzuse niciodată atât de palid. Părea distrus cu adevărat. Trecuse pe lângă ea ca în transă, intrase în biroul lui şi se aşezase fără să închidă uşa. Nu făcu nimic. Îşi privi cristalul biroului.

„*Ştie*", gândise ea, simţind că i se face rău. Billie Jo se ridică şi intră după el. În seiful din perete, din spatele tabloului, Martin ţinea o sticlă de bourbon, pentru mici sărbători, sau pentru a calma un client mai nervos.

— Nu vrei să bei ceva? întrebă ea. O privi de parcă ar fi fost surprins de prezenţa ei acolo. Părea că nu-i auzise întrebarea.

Billie se îndreptă spre perete, deschise seiful şi scoase de acolo sticla, după care îi umplu un pahar.

— Poftim, spuse ea fermă. Bea asta. Martin privi sticla şi paharul cu scepticism. Billie Jo nu-l mai văzuse până atunci cu cravata în dezordine. Luă paharul. Bău jumătate dintr-o sorbitură. îl puse jos şi îl privi prosteşte. Billie Jo îşi puse mâinile în şold.

— Martin, spuse ea, ceva s-a întâmplat cu tine. Nu vrei să stăm de vorbă? Sau vrei, poate, să te las singur? Acesta rămase tăcut un moment. Apoi ridică privirile spre ea.

— Liz… ne-am despărţit. Spune, spune că există altcineva. Din trecut. Odată l-a iubit foarte mult. Crede că încă îl mai iubeşte. Aşa încât ea… Se întrerupse fără a fi terminat ce avea de spus. Lui Billie Jo îi părea atât de rău pentru Martin, încât lacrimi îi apărură în ochi. Era atât de furioasă pe Liz Babcock, încât ar fi dorit să arunce o bombă nucleară pe casa femeii. Deja vedea cum se ridică un nor de cenuşă, de forma unei ciuperci, ceea ce-i dădea o satisfacţie drăcească.

— Când s-a întâmplat asta? vru să ştie. Când ţi-a spus? Martin luă din nou paharul în mână, fără să bea însă.

— Astăzi după-amiază. Am tot încercat să o sun. Într-un final, mi-a răspuns, i-am spus că lucrurile ei sunt la mine. Cele pe care le-a lăsat în bibliotecă. Când ea… ea… el…

— El? şuieră Billie Jo cuvintele. E Heller, nu? Nu mi-a inspirat încredere de când l-am văzut prima dată. Martin încuviinţă.

— Da, e Heller. Liz m-a rugat să trec pe la ea pe acasă. Până când am ajuns eu acolo, el plecase. Eu şi ea am stat de vorbă, i-am spus că am aşteptat-o. I-am spus că voi aştepta până când va termina cu el. Dar ea a spus nu. Mi-a spus că-l iubeşte.

— Îl iubeşte? ţipă furioasă Billie Jo. Pe… pe… chitaristul ăla nenorocit?

Cum de-l preferă pe el în locul tău? spuse ea gâfâind de furie. Îţi spun eu ce se va întâmpla. O va face teribil de nefericită! Dar Martin puse din nou paharul pe masă.

— Nu ştiu de ce nu vede cât de nefericită va fi cu el.

— Ea? Dar tu? spuse Jo dispreţuitoare. Dar tu? Cum de ţi-a putut face una ca asta?

— O voi salva din mâinile lui, spuse Martin, dar pe chip i se putea citi mai degrabă suferinţa decât hotărârea. De data aceasta voi face ce trebuie. Voi fi alături de ea. Îşi luă capul în mâini. Billie Jo îl privi şocată. Martin nu scotea niciun cuvânt, dar arăta ca un bărbat care încearcă din toate puterile să nu plângă.

CAPITOLUL 7

Pe Liz o tulburase foarte tare discuţia cu Martin. După ce nu mai putu să plângă.

Guy o luă de mână, o duse în baie şi-i spălă faţa cu apă rece. O şterse uşor cu un prosop, apoi o prinse de umeri.

— Uite, îi spuse el solemn. La început va fi foarte greu. Ţi se va părea că tot iadul a urcat pe pământ. Dar trebuie să ţinem minte un lucru esenţial: te iubesc, iar tu mă iubeşti pe mine. Liz dădu din cap amorţită.

— Ştiu, spuse ea tristă. Dar Martin îmi tot repetă că nu e decât o iubire din adolescenţă, care a rămas nerezolvată. Că nu e decât o nebunie temporară… o boală care va trece. Guy îşi coborî capul până la nivelul privirilor ei. Liz se cutremură de intensitatea privirii lui.

— Nu a fost doar o iubire de adolescenţi, spuse el convingător. Liz îşi puse mâinile pe umerii lui, simţindu-le puterea, căldura, prin materialul albastru al cămăşii.

— Pe atunci aveam nişte gânduri nebuneşti. Că tu te-ai născut pentru a mă completa pe mine. Şi că eu m-am născut special pentru tine. Poate că nu erau chiar aşa nebuneşti. Poate că şi acum gândesc la fel. Ridică mâna şi, aproape timidă, atinse cu un deget gropiţa din bărbia lui, exact aşa cum făcea odinioară. Pe atunci râdea şi o numise „gropiţa de muzică”.

— Dumnezeule, oftă el prinzându-i mâna şi ţinându-i-o acolo. De ani de zile visez să faci asta. De ani de zile.

— Am avut atâtea lucruri în comun, şopti ea. Totul a mers prost. Cum de am permis să se întâmple aşa ceva?

— M-am întrebat iar şi iar, spuse el sărutându-i degetele. Eu am fost un prost, iar tu erai speriată. Erai speriată, nu-i aşa? Mai tare ca niciodată.

— Da, recunoscu ea. Tu ai fost totdeauna cel curajos. El oftă, dar continuă să-i ţină mâna.

— Nepăsarea te poate face foarte curajos. Iar eu eram foarte nepăsător.

Cred că m-aş fi căsătorit cu tine pe loc, dacă mi-ai fi dat permisiunea s-o fac.

— O, spuse ea clătinând din cap, n-ar fi mers niciodată, nu-i aşa?

— Poate că da, poate că nu, spuse el. Devenise din ce în ce mai serios, aproape trist. Eram al naibii de tineri. Iar anii aceia au fost foarte grei, ucigători. Cei din vârful piramidei erau mai slabi decât cei de la baza ei. Iar tentaţiile existau peste tot. Eu nu prea stăteam bine cu rezistenţa. Credeam că, poate, nu sunt chiar atât de bun. Pentru mult, mult timp.

— Nu spune asta, aveai atât de mult talent…

— Da, aveam talentul să stric totul, spuse el. Pe atunci credeam că Dumnezeu nu a vrut ca tu să fii a mea pentru că nu te meritam. Tu nu erai făcută să treci prin tot ce am trecut eu. Nu eram destul de bun pentru tine. De data asta voi face tot posibilul să fiu.

— Dumnezeu? întrebă ea, pe jumătate ironică. Vrei să spui că, după atâţia ani, în sfârşit ai înţeles religia?

— Iubito, spuse el sărutându-i mâna, dacă n-aş fi avut religia, până acum aş fi fost mort de mult după felul în care-o pornisem. Cel puţin am crezut într-o „putere superioară” Aşa se pune problema la Centrul de dezintoxicare

— Centrul de dezintoxicare? spuse ea tristă. A fost chiar așa de grav? Sunt atât de multe lucruri de aflat, de înţeles, de povestit…

— Ştiu, răspunse Guy şi o sărută pe gură. Hai, iubito. Hai să ne facem o cafea. Să stăm de vorbă. Toată noaptea, dacă va fi nevoie.

Toată după-amiaza și toată seara telefoanele sunară în întreg Districtul Claro. Bârfa se răspândi. Scandalul crescu în intensitate. Singur acasă, Martin Avery îşi deconectă telefonul. Bău singur, bău prea mult, aşa cum făcuse doar de câteva ori în viaţă. Dar acasă la Liz telefonul fu ciudat de tăcut după ce vorbi cu Martin.

Când sună, într-un final, trebui să-şi facă curaj pentru a răspunde. Se îndreptă spre măsuţa de telefon şi ridică încet receptorul. Guy stătea lângă ea.

La celălalt capăt al firului era mama ei. Betty Ann Bachmann era o femeie cu idei puternic puritane şi cu o limbă care putea fi foarte ascuţită atunci când o supăra ceva. Acum era în mod evident supărată.

— Elizabeth! spuse ea. Îi spunea fiicei sale Elizabeth doar atunci când era în culmea furiei. Liz tresări şi-i şopti lui Guy „mama mea”, O privi încurajator şi o luă de mâna liberă.

— Elizabeth, repetă Betty, am auzit nişte lucruri teribile. E adevărat că Guy Heller s-a întors în oraş? Liz inspiră adânc.

— Da, aşa e.

— Am mai auzit povestea cea mai de necrezut, că te-a găsit şi te-a sărutat în bibliotecă! Nu numai că te-a sărutat, dar că aproape te-a violat! Şi că tu ai plecat pur şi simplu cu el. Că ai fost cu el toată ziua. Liz expiră încet, încercând să se calmeze.

— Da, e adevărat.

— De ce l-ai lăsat să te sărute? Vocea lui Betty începuse să devină din ce în ce mai ascuţită.

— M-am bucurat să-l văd, încercă Liz să-şi păstreze gândirea clară şi logică.

— Îi cunoşti reputaţia?

— Da, răspunse ea. Dar îl cunosc şi pe el. Guy o strânse de mână şi, ca printr-o minune, o făcu să zâmbească.

— Oamenii spun că maşina lui a staţionat în faţa casei tale toată ziua. Că aţi stat toată ziua în casă, singuri.

— Da, răspunse Liz nevoită să apeleze la ultimele ei rezerve de voinţă pentru a nu izbucni.

— Elizabeth, ţie nu-ţi pasă de reputaţia ta? Sunt atâţia oameni care s-au gândit la tine! Liz îşi îndreptă spatele şi ridică capul mai sus.

— Îmi pasă. Ştiu că se va vorbi. Îmi pare rău. Încearcă să nu te superi prea tare. Nu fac asta ca să te rănesc pe tine.

— Elizabeth, îmi răsuceşti un cuţit în inimă. M-ai auzit? în inima mea. Slavă Domnului că tatăl tău nu mai

trăieşte să vadă asta! Liz strânse ochii.

— Abordezi problema greşit. Eu şi Guy avem ceva de făcut. N-ar trebui să privească pe nimeni altcineva în afară de noi doi.

— Dar bietul Martin? Te-ai întâlnit cu Martin, nu-i aşa? Guy o mângâie pe gât.

— Nu-i permite să te sperie acum ca şi atunci. Te iubesc. Liz încuviinţă amorţită.

— Am rupt relaţia cu Martin. E un bărbat bun, dar…

— Ai rupt-o? ţipa Betty. Martin e un bărbat cumsecade. Ai renunţat la Martin pentru… pentru cântăreţul ăla? L-ai făcut de râs pe Martin… şi pe tine.

Liz îşi ţinu ochii închişi. Se refugie în cel mai îndepărtat colţ al sufletului ei şi reuşi să menţină un ton calm.

— Cine râde de Martin este fie prost, fie crud, fie amândouă la un loc. Dacă râd de mine nu-mi pasă. O să dorm aşa cum mi-am aşternut.

— Aşternut? Tu numeşti asta viaţă? Elizabeth, ai înnebunit? Liz ţinu ochii închişi. Simţi cum braţul lui Guy o strânge de umeri. Era cald, puternic, şi o alina într-un fel în care cuvintele n-ar fi putut s-o facă.

— Nu, n-am înnebunit, spuse ea. Dar toată viaţa inima mea a tânjit după ceva pe care îi era frică să numească. Acum nu mă mai tem.

— Acum e cu tine? E în casă cu tine? ceru să ştie Betty.

— Da, e chiar lângă mine.

— Draga mea, revino-ţi în fire! Eşti pe cale să-ţi ruinezi viaţa.

— Mamă, mi-am revenit în fire. Mi-aş fi ruinat-o dacă aş fi făcut altceva decât ceea ce fac acum. Făcu o pauză. Tu nu poţi să înţelegi. Nici tata n-ar fi înţeles. Eu îl iubesc pe acest bărbat. Totdeauna l-am iubit. Totdeauna îl voi iubi. Guy o sărută pe tâmplă.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, îi spuse luându-i receptorul. Liz deschise ochii mari, clipind surprinsă.

— Doamnă Bachmann, doamnă, Guy Heller la telefon.

Acum mulţi ani în urmă am iubit-o pe fiica dumneavoastră. Nu ne-a fost permis să ne iubim. Încă o mai iubesc. De data asta nu vom mai permite nimănui să mai intervină între noi.

Sunteţi o femeie bună la suflet, iar eu o iubesc pe Liz, chiar dacă între timp a devenit o femeie matură. Tot ce-mi doresc e s-o fac fericită. Şi dacă nu vă convine faptul că doresc s-o fac fericită, cred că e problema dumneavoastră…

Liz auzi exclamaţia plină de resentimente a mamei ei şi nu se putu abţine să nu tresară. Chiar şi Guy se strâmbă.

— Îmi pare rău, îi şopti lui Liz.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A închis. Mama ta se pricepe grozav să ţipe. Are o voce de soprană venită direct din iad. Liz se întoarse cu faţa spre el, agăţându-se cu ambele mâini de gulerul cămăşii lui. Îşi sprijini capul pe pieptul lui. Guy puse receptorul în furcă şi o luă în braţe. El spuse:

— Şi întreaga ta viaţă ar fi mai bună dacă m-aş fi purtat tot timpul vieţii mele mai bine, corect?

— Corect. Oh, Guy, ar fi mai bine dacă ai pleca. S-a întunecat şi nu mai poţi sta aici. Va trebui să demonstrez oraşului că încă mai respect câteva convenţii.

— Nu rămân dacă tu nu doreşti asta. Dar vino cu mine. La Austin. Acolo unde aparţii. Liz se trase înapoi şi-l privi. Clătină din cap.

— Nu pot să fac nici asta. Îşi puse din nou degetul pe gropiţa din bărbia lui. Ai spus că vom proceda aşa cum cred eu că e bine. Aşa e bine, aşa trebuie să se întâmple. Într-un final reuşi să-l convingă că trebuie să plece, dar singur. Cu toate acestea avu un sentiment ciudat de pierdere când îl văzu străbătând singur gazonul, urcând în maşină şi plecând. Cincisprezece minute mai târziu, cineva îi bătu la uşă. Inima începu să-i bată de fericire şi neîncredere”. *S-a întors*”, gândi ea şi ştia că nu va mai avea puterea să-l trimită departe şi a doua oară. Dar nu era Guy. Era Tap Hollister.

O privea din uşa de sticlă cu o neîncredere dureroasă

în ochii albaştri.

— Liz, întrebă el fără nicio întrerupere, e adevărat ce se spune despre tine? Şi Guy Heller? Ea inspiră adânc.

— Da, îi răspunse. Ne iubeam de când am fost doar nişte copii. Mult mai tineri decât tine. Tap înghiţi cu greu, chipul devenindu-i şi mai încordat.

— De asta m-ai evitat? M-ai evitat, nu-i aşa? Pentru că te-ai întâlnit cu el şi pentru că eu am fost cel care v-am pus în legătură unul cu celălalt?

— Eu… Nu știa ce să-i spună. Se opri, încercând să găsească cuvintele care să-l doară cel mai puţin. Nu reuşi.

— Credeam că nu va veni, continuă Tap plin de resentimente, i-am spus că a avut loc o schimbare de planuri. N-am crezut că va veni. E vina mea.

— Tap, nu se pune problema găsirii unui vinovat. E o chestiune care ţine de sentimente, iar ale noastre au mers atât de deoarte.

— Vrei să spui că ai rupt-o cu Martin Avery?

— Da.

— Doamne, Liz, spuse Tap clătinând capul de exasperare. N-am vrut ca tu să renunţi la Martin pentru Heller ăsta.

— Ştiu asta.

— Eu… totdeauna am sperat să te desparţi de Martin, dar pentru altcineva. Mai degrabă aş prefera să te văd cu Avery, decât cu Heller, Liz.

— Tap, nu spune asta.

„*Doamne, e un băiat atât de dulce*!”, gândi ea disperată”. *Oare l-am făcut şi pe el să sufere?”*

— Uite, nu e treaba mea, spuse el clătinând din cap, dar ar trebui să ştii că tot oraşul vorbeşte despre asta. Am auzit o mulţime de lucruri despre omul ăsta, lucruri pe care nu le ştiam şi te rog să mă crezi, nu e pentru tine, nu e destul de bun pentru tine.

— Tap… nu, te rog! Se simţea îngrozitor pentru că el părea atât de sincer în încercarea lui de a o avertiza.

— Liz, Minnie mi-a povestit tot ce-a făcut tipul ăsta. Cum s-a bătut cu actorul ăla, cum a rupt-o cu…

— Tap, spuse ea simţind că i se strânge inima. Sunt flatată de îngrijorarea ta. Dar nu mai spune nimic. Toate astea aparţin trecutului. Îl iubesc.

— E imposibil, o contrazise el. Voi doi nici nu vă mai cunoaşteţi după atâţia ani. Nu-ţi face una ca asta!

— Sst, spuse Liz cât de blând putu. Mergi înapoi acasă. Nu mai vreau să te ascult. Nu va putea uita niciodată expresia de dezamăgire de pe chipul lui, durerea.

— Doamne, ce ţi-am făcut? întrebă el. Din vina mea s-au întâmplat toate astea, nu-i aşa? Te distrugi singură! Liz, oamenii spun…”

— Nu e vina nimănui, spuse ea. Te rog să uiţi conversaţia de astă seară, Tap. Noapte bună. Închise uşa cu greu, lăsându-l acolo. În cele din urmă, după câteva clipe care i se părură interminabile, acesta plecă. Guy nu rămăsese în oraş mai mult de douăsprezece ore. Şi deja trei persoane-persoane care ţineau la ea – îi spuseseră să nu se apropie de el, sau se va distruge singură. I se spusese acelaşi lucru şi când împlinise şaisprezece ani. Dintr-odată nu se simţi mai puternică sau mai înţeleaptă ca atunci. Ceea ce făcea ea era poate imoral, o prostie, poate că nu-i stătea în fire, dar nu se putea abţine.

„Ce să fac? îl iubesc, aşa să mă ajute Dumnezeu!”

Guy se întoarse a doua zi de dimineaţă. O luă în braţe pe Liz chiar în clipa în care păşi în casă. Guy se aplecă şi o sărută.

— Cred că mai bine m-aş însura mai repede cu tine, îi şopti el în păr, pentru a nu mai fi nevoit să dorm singur. Noaptea trecută am crezut că mor de dorinţa să te am alături de mine. Inima lui Liz tresărea de dorinţă ori de câte ori o săruta.

Dorinţa făcea ca prin vene să-i curgă foc în loc de sânge.

„Nu pot permite nimănui să mă sperie”, gândi ea Are dreptate în privinţa asta”. Dar temerile ei erau reale şi nu putea pretinde că nu existau Existau atâtea lucruri care

trebuiau clarificate, atâtea lucruri pe care ea şi Guy nici măcar nu le discutaseră! Noaptea trecută dormise prost, fiind mult prea tulburată de întrebările în legătură cu viitorul lor. Părea că Martin, mama ei, Tap, chiar şi mult prea bogata ei imaginaţie conspiraseră pentru a-i aduce îndoiala în suflet. Acum nu se mai simţea atât de curajoasă cum fusese cu o seară înainte.

Guy păru să simtă nesiguranţa care o măcina. Îi îndepărtă o buclă din ochi.

— Am un plan. Hai să luăm micul dejun împreună… Liz simţi un frison de panică.

— Vrei să spui, în public? Mâinile lui Guy poposiră pe umerii ei. Oftă, iar privirea, deşi plină de iubire, era tristă.

— Liz, dacă am învăţat ceva din zilele mele cele mai proaste, acel lucru a fost cum să scap-dintr-un scandal. Da, vom fi văzuţi în public. Lasă-i să se obişnuiască cu ideea. Nu ne ascundem. Nu e nevoie s-o facem. Liz clătină din cap plină de îndoială.

— Am chef să mă ascund. Guy deveni şi mai sever.

— Ştiu cum te simţi. Dar noi trebuie să petrecem mai mult timp împreună. Avem atâtea de discutat, atâtea de aflat unul despre celălalt! întrebări la care să dăm răspunsuri. Hotărâri de luat…

— Da, şopti ea. Ştiu. Dar nu se putea stăpâni. Inima îi bătu nebuneşte când Guy îşi parcă Cadillac-ul alb în faţă la Longhom. O ţinu de mână şi după ce o ajută să coboare din maşină. Intrară în cafenea ţinându-se de mână. O tăcere bruscă se lăsă peste Longhom când îşi făcură ei doi apariţia. Lui Liz i se păru că seamănă cumplit de tare cu tăcerea dintr-un mormânt. Capetele se întorceau, ochii priveau, cântăreau. Câteva priviri erau reci şi dezaprobatoare. Minnie Wollenhaupt stătea singură la masă, cu ziarul în faţă. O privi în ochi pe Liz, după care îşi întoarse privirea înapoi la ceea ce citea, într-un mod demonstrativ. Chipul lui Liz luă foc.

Minnie, prietena şi vecina ei de douăzeci de ani, tocmai o jignise. Dar Guy rămase calm. Salută câteva persoane. Unele îi răspunseră la salut. Liz le zâmbi timidă

lui Cal şi Serena McKinney care stăteau lângă tejghea, servind cafeaua. Serena îi zâmbi nesigură. Cal fu singurul din local care vorbi cu ei.

— Bună Liz, ce mai faci? întrebă el în şoaptă.

— Foarte bine, minţi Liz, păstrând o expresie placidă pe chip.

„Mulţumesc lui Dumnezeu că există Cal! *Aş putea să omor pe cineva şi el tot ar sta de vorbă cu mine”,* gândi Liz. Într-un separeu dintr-un colţ îl zări pe Nate Purdy servind cafeaua împreună cu cel mai nou medic din oraş, Sunarjo Dekker, un eurasiatic din Indonezia. I se păru că zăreşte în ochii eurasiaticului un licărit de curiozitate plină de amuzament. Dar Nate abia îşi putea ascunde dezaprobarea plină de dezgust. O salută, apoi îşi întoarse privirile de la ea.

Liz şi Guy luară loc în separeu, care se afla vis-à-vis de cel ocupat de doctorul Purdy. Kasey Bradley, una dintre fetele care serveau, veni la masa lor cu meniul şi un ibric de cafea. Măcar ea părea să nu-i judece în niciun fel.

Dar Billie Jo Dumont îi ignoră cu bună ştiinţă în timp ce-şi plătea consumaţia la casă. Nările îi tremurau, îşi întoarse capul cu un evident dezgust, iar în cele din urmă le întoarse chiar spatele.

O, Doamne, gândi Liz privindu-l pe Guy pentru suport moral. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra ei şi se purta ca şi cum restul lumii nici nu ar fi existat.

Era extrem de chipeş, iar intensitatea cu care-o privea îi tăie respiraţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Zâmbi.

— Ştii cât de bine e? Să stau în faţa ta? în faţa lui Dumnezeu şi a lumii întregi?

Îl privea în ochi pierzându-se şi regăsindu-se acoloş Testul lumii părea să se transforme în ceaţă, să dispară. Nu mai conta nimic altceva în afara clipei de faţă, a lui. Îl iubea atât de mult, încât intensitatea sentimentului îi tăie respiraţia.

Billie Jo se întoarse şi plecă de la casă. Ar fi vrut să o facă bucăţi pe Liz; nu doar să o privească urât. Dar, din

întâmplare, aceştia intrară pentru o clipă în raza ei vizuală, iar vederea lor o impresiona puternic.

„Dumnezeule”, gândi ea simţindu-se rău*”. Chiar că sunt îndrăgostiţi. Poţi spune asta doar privindu-i. Martin nu are nicio şansă. A fost singura femeie pe care a dorit-o şi a pierdut-o”.* Încercă să pară sigură pe sine când ieşi, după care inspiră adânc. Cu toate acestea… spre marea ei surpriză… nu mai era furioasă pe Liz. În schimb, începu să simtă o ciudată teamă şi milă pentru ea.

Billie Jo ştia că nu era bine să iubeşti atât de mult pe cineva. Mai presus de orice, ea crezuse totdeauna că dragostea trebuie să fie un suport sigur.

Dar aceasta-indiferent ce se întâmpla între Liz şi Guy-avea ceva periculos în ea, ceva sălbatic. Oare din cauză că Liz devenise dintr-odată atât de neprevăzătoare? Pentru că ea nu avea nicio şansă? Părea prinsă în capcană de o forţă atât de mare, încât nu i se putea împotrivi, încât părea nebunie curată.

Billie Jo se grăbi spre birou, în timp ce mintea ei continua să lucreze. Ea însăşi făcuse mute lucruri nesăbuite-prea multe-cu speranţa să fie iubită. Învăţase în modul cel mai crud cu putinţă cum un comportament lipsit de prevedere poate face bucăţele numele cuiva, ca şi sufletul. Fusese condamnată de comunitate pentru că-şi dorise cu disperare dragostea unui bărbat-orice bărbat chiar şi a lui Bubba. Îşi dorise siguranţa unui cămin atât de tare, încât renunţase la orice urmă de demnitate şi de bun simţ. Încă mai încerca să refacă ceea ce stricase.

Dar Liz era altfel. În ceea ce făcea Liz era ceva mult mai înspăimântător. Liz avusese deja dragostea unui bărbat extraordinar, a lui Martin. Avusese o reputaţie extraordinară, aproape fără pată… Acum, în numai douăzeci şi patru de ore, Liz renunţase la tot pentru Guy Heller, care, în opinia lui Billie, era un bărbat primejdios. Părea să fie o combinaţie mult prea eterică de pasiune şi om de lume. Poate că Liz îl iubea, dar putea fi vreodată fericită cu el?

Martin Avery stătea la biroul său, agonizând aplecat asupra unei scrisori. Prefera să-i scrie lui Liz, decât să o sune, deoarece se temea să nu facă greşeli. Dorea ca fiecare cuvânt să fie bine ales, în mod convingător, clar. O auzi pe Billie Jo intrând pe uşa din faţă. Ar fi trebuit să se ridice ca s-o salute, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Dar nu era în stare. Ştia că salutul ar fi părut forţat, iar cuvintele i-ar fi murit pe buze. În drum spre birou văzuse maşina strălucitoare a lui Guy parcată în faţă la Longhom şi ştiu că era acolo şi Liz, arătând-o lumii întregi. Şi mai ştia şi că, spre marea lui ruşine, toţi prietenii lui se vor afla acolo şi vor vedea totul.

Printre ei se afla desigur şi Billie Jo, care în ultimul timp obişnuia să-şi ia cafeaua la Longhom. Martin nu dorea s-o vadă pe Billie Jo, parţial pentru că l-ar fi tratat cu milă. Nu dorea mila nimănui. Tot ce-şi dorea, tot ce avea nevoie era ca Liz să se întoarcă la el. O auzi pe Billie Jo lăsându-şi jos geanta, deschizând şi închizând sertare, pregătindu-se pentru a începe o nouă zi de lucru. Se ridică şi închise uşa dintre cele două birouri Nu avusese intenţia să pară nepoliticos, dorea doar să fie lăsat în pace. Se aşează din nou şi reciti ceea ce scrisese pentru Liz. Ştia că suna la fel de greoi ca orice document legal pe care-l scrisese el. Dar era tot ceea ce fusese în stare să facă.

Dragă Liz.

A fost foarte corect din partea ta să-mi povesteşti despre iubirea dintre tine şi Guy Heller. Ai fost şi mai corectă pentru că mi-ai povestit despre reîntâlnirea cu el. Spui că trebuie să te convingi singură asupra sentimentelor tale faţă de el. Te înţeleg pe deplin. Cu toate acestea, te implor să nu te grăbeşti prea tare şi să

„Dai foc tuturor punţilor din urmă-ţi”. Te rog acordă-mi încă o întâlnire pentru a putea discuta cu tine această problemă între patru ochi. Pentru a beneficia de cea mai mare discreţie posibilă, îţi sugerez să ne întâlnim după terminarea programului, la mine la birou. Ora 8.00 p.m. este convenabilă pentru tine? Dacă nu se poate deseară, atunci rămâne pe mâine seară? Rămân al tău devotat,

Martin

Gata, gândi Martin nefericit după ce termină de citit scrisoarea. Mesajul era departe de a fi cald, cu toate acestea spera să dezvăluie măcar o parte din sentimentele care creau un asemenea tumult în sufletul său. Îşi dori cu disperare să-i fi putut cere lui Billie Jo să-i bată la maşină scrisoarea, dar nu o putea implica într-o problemă atât de personală. Copie scrisoarea cu mare grijă pe o foaie curată de hârtie. O introduse într-un plic cu aspect oficial, apoi merse până acasă la Liz şi-l depuse în cutia ei de scrisori. Se rugă să nu-l fi văzut nimeni.

Rămase un moment lângă cutia de scrisori, întrebându-se unde o dusese Heller pe Liz. I se părea că omul acela o hipnotizase pe biata Liz… Liz trebuia să fie de acord să-l vadă pe Martin, să stea de vorbă cu el… O va face să vadă adevărul.

Şi dacă avea să insiste în hotărârea ei de a continua legătura cu Heller, va considera drept datoria lui să fie alături de ea şi să aştepte până când se va termina. Îi va fi credincios. Nu o va părăsi. Nu, fiindcă odată, cu mulţi ani în urmă făcuse o asemenea greşeală şi o mai regreta şi acum. Nu o va repeta.

Guy stătea la umbra unui stejar, cu spatele sprijinit de trunchiul acestuia. Îşi întinse picioarele lungi în faţă, cu gleznele încrucişate.

La câţiva kilometri distanţă se putea vedea Crystal Creek strălucind, sclipind. Guy şi Liz se refugiaseră aproape în acelaşi loc unde obişnuiau să se întâlnească şi să fure sărutări cu treizeci de ani în urmă. Făcuseră o excursie pentru a vedea locul unde se ridica odinioară casa Nanei Bachmann. Puţin după moartea ei arsese până la temelii. Nu merseseră să vadă casa Heller. Guy spunea că încă nu este pregătit pentru asta. Liz se întinsese fericită în braţele lui Guy cu ochii închişi. Acesta îi cânta încetişor la ureche, cu o mână o ţinea uşor de talie, cu cealaltă îi mângâia obrazul. Îşi termină cântecul. O sărută pe ureche şi-şi strânse ambele mâini în jurul ei, aşa încât să-i poată

cuprinde sânii cu ele.

— Iată-ne, spuse el încet, după treizeci de ani. Și mă înnebunesc exact ca şi atunci.

— Mai cântă-mi ceva! murmură ea leneşă, cuibărindu-se în braţele lui.

— Care-i problema? o tachină el. Nu mi-ai ascultat discurile?

O mângâia încet făcând-o să tragă aer adânc în piept. *„Atingerea lui e muzica pură”*, gândi ea visătoare.

— Hei, glumi el sărutând-o lângă ureche. Nu ştiai că am înregistrat unul sau două discuri? Liz îşi încrucişă braţele peste ale lui:

— Discurile tale. Le-am ascultat tot timpul. În secret. Nimeni nu a ştiut că le aveam. Iar când mergeam undeva cu maşina, schimbam posturile nebuneşte, căutând unul care să-ţi difuzeze cântecele. Slavă Domnului că au inventat casetele audio. Dar atunci am fost nevoită să le ascund.

— De ce le ascundeai? îi murmură cu buzele pe gât. De ce le-ai fi cumpărat dacă nu m-ai fi iubit? Dacă încă nu m-ai iubi? în mod sigur mă iubeşti încă.

Recunoaşte. Liz deschise ochii. Privi cerul lipsit de nori, apoi de-a lungul pârâului.

— Oh, nu, spuse ea încet. N-a fost chiar aşa de simplu. Nu te iubeam. Nu cred că te iubeam. Nu m-aş fi putut căsători cu John dacă aş fi crezut asta. Nu. Au fost dăţi când am crezut că te urăsc. Guy o trase mai aproape de el.

— Doamne, Lizzy, nu spune asta. Să n-o spui niciodată.

— Dar te uram, recunoscu ea. Îşi întoarse chipul aşa încât să-i poată auzi bătaia inimii. Dar nu ţi-am putut ura niciodată vocea. Îmi atingea totdeauna inima. Cred că ascundeam discurile pentru că reprezentau ceva pentru mine. Simbolizau ceva ce nu doream să recunosc nici faţă de mine însămi.

— M-ai văzut vreodată la televizor? Liz închise ochii din nou, amintindu-şi. Showul lui era în fiecare seară de

marţi. Ea încerca să-l evite, dar fiicele ei, ca o ironie a sorţii, îi urmăreau frecvent spectacolul. Considerau că e un tip „pentru care şi-ar da viaţa”. Se certau dacă era doar „simpatic” sau „cel mai frumos” tip.

Într-o seară, cântase ceva atât de trist, încât aproape că o întorsese pe dos. Bâlbâise o scuză şi ieşise din casă.

Se surprinsese stând în ploaie, pe Main Street, în faţa unei vitrine cu televizor, privindu-l. Nu-l putea auzi. Nu putea decât să-i privească imaginea. Şi gândea:

„Pe acest bărbat l-am cunoscut odată. L-am iubit odată”. Se simţise amorţită şi golită de viaţă, ca şi cum, în ciuda faptului că era încă tânără, murise demult.

— Te-am văzut la televizor, spuse ea calmă. Câteodată era dureros să te văd. Şi nu pot să spun că mi-au plăcut totdeauna bancurile pe care le făceai. Mai ales cele despre oraşul nostru. Despre oraşul tău natal. O strânse şi mai tare în braţe.

— Şi pe mine mă dureau. Uram scenariul. Dar Crystal Creek îmi lăsase un gust amar, iar scenariştii s-au folosit din plin de sentimentele mele. Mă certam tot timpul cu ei. Iisuse, uram televiziunea. Credeam că tracul avea să mă ucidă.

— Tu?! întrebă ea surprinsă. Tu ai avut trac? Păreai atât de sigur pe tine!

— Nu, spuse el sprijinindu-şi bărbia pe umărul ei. Atunci începusem să mă droghez cu cocaină. Camerele alea nenorocite!... Şi repetiţiile! „Mai sus, mai mult, mai bine!”. Tensiunea era cumplită!

„Cred că ţi-ai dorit atât de mult să reuşeşti” gândi ea, mândră de curajul lui, de încăpăţânarea de care a dat dovadă”. *Atât de mult*”.

— Cred că eşecul a fost singurul lucru de care ţi-a fost frică vreodată, spuse Liz frecându-şi obrazul de pieptul lui.

— Nu, îi răspunse el, şi fă bine şi ridică-te în picioare. Sau am să fac dragoste cu tine printre buruieni. Apoi vei fi foarte stânjenită. Te cunosc. Eşti atât de corectă!

Se îmbujoră, dar ştia că are dreptate. Cu fiecare clipă

care trecea deveneau din ce în ce mai tandri, mai plini de dorinţă, din ce în ce mai puţin capabili să-şi reziste unul altuia. Dar Liz nu putea concepe să facă dragoste cu el în plină zi, pe câmp. Guy o ajută să se ridice, o privi în ochi imediat ce aceasta fu în picioare.

— Pe atunci mă temeam de o mulţime de lucruri, dar n-am de gând să mint şi să spun că nu m-am atins de droguri până nu am început să lucrez pentru televiziune îi spuse el şi o strânse mai tare de mână. Cântăreţ pe stradă… După puţin timp începi să iei energizante pentru a căpăta energie, apoi iei tranchilizante pentru a scăpa de efectul primelor şi să poţi dormi. Nimeni nu se ruşinează să ia marijuana. Eu le-am luat pe toate…

— Guy, spuse ea tristă, ştiu. Nu în detaliu, dar ştiu cum trebuie să fie. Am citit despre asta, cum au pătruns drogurile în lumea muzicii. Uită-te la Elvis Presley… şi la toţi ceilalţi. Îi cuprinse chipul în mâini.

— Nu eram decât un puşti ignorant care nu şi-a terminat şcoala niciodată… Apoi, dintr-odată tot acest succes, toată tensiunea şi banii. Şi drogurile. Cocaina te face să te simţi ca un zeu, atotputernic, la început. Apoi îţi fură viaţa. La un moment dat, ajunsesem să mă tem că, fără ea, n-am să mai pot cânta…

Liz putea să jure că era dificil pentru el să recunoască toate aceste lucruri, deoarece durerea îi marcase chipul.

— Ssst, îl consolă ea. Avem atâtea lucruri despre care să discutăm, nu doar despre cele neplăcute.

— Nu, spuse el, tu trebuie să înţelegi cât de rău a fost, cât de rău am fost eu. Liz, se vorbeşte despre oameni care nu puteau să-şi amintească ce-au făcut o noapte. Sau chiar o săptămână. Eu am pierdut ani întregi acolo… ani. Poate că tu m-ai fi putut salva. Nu ştiu.

— Guy, protestă ea, nu ne putem pierde timpul întrebându-ne cum ar fi fost dacă…

— Câteodată, când eram disperat, mă gândeam să mă întorc aici. Pentru că, doar la locul ăsta mă puteam gândi ca la o casă. Dar nu îmi dădeam seama că nimeni nu

m-ar fi vrut aici, mai ales după ce Gaylord a omorât-o pe fata aceea. A fost vina mea, ştiu asta…

— Guy, nu-ţi poţi asuma toată vina…

— După ce s-a întâmplat atunci, după ce a murit fata, am dus o viaţă atât de nebună, încât, câteodată, credeam că o să dispar pur şi simplu. Ca şi cum n-aş fi fost decât o iluzie. Începusem să cred că am murit deja. Şi nu aveam nimic de care să mă agăţ-Cu excepţia muzicii. Fără aceste două lucruri poate că n-aş fi reuşit.

Era impresionată. Îi apăsă mâna pe obraz.

— Dar ai reuşit, spuse ea. Te-ai întors acasă din nou, acum eşti aici. Guy o strânse în braţe atât de tare, de parcă ar fi luptat cu toţi diavolii din lume înainte de a fi nevoit să-i dea drumul.

O duse cu maşina la Austin, promiţându-i că va fi la Crystal Creek la o oră decentă. Mâncară cheeseburgers şi cartofi prăjiţi pe nişte bănci, afară.

Se hrăniră unul pe altul cu mâna, râseră şi chicotiră. Lui Liz i se păru incredibil de bine să se poată comporta astfel. La un moment dat, Guy se aplecă spre ea, şi, cu un zâmbet machiavelic, îi spuse:

— Ai sare pe buza superioară! După aceea îi linse sarea de pe buze printr-un sărut tandru. Limba îi explora conturul buzei, apoi se furişă în interior. Se jucară tandru în acest fel, până când el gemu şi se declară învins de dragul decenţei.

— Eşti o lady cam sărată, îi şopti.

— Şi tu eşti destul de sărat, îi replică ea şi-i oferi o gură din paharul ei de Coca Cola.

— Dulce, şopti el şi mai bău puţin.

— Foarte dulce, fu de aceeaşi părere cu el şi Liz. Îl mai servi cu un cartof prăjit, iar vârfurile degetelor ei îi atinseră buzele. Guy încercă să o muşte de ele, dar rată.

Liz se gândi visătoare că toate aceste jocuri duc la un singur final posibil. Nu era nevoie de cuvinte ca s-o ştie amândoi. Tocmai acest lucru făcea ca micile lor joculeţe să fie şi mai excitante… Liz observă că oamenii le zâmbesc;

ştia foarte bine acel gen de zâmbet: era cald, genul de zâmbet pe care-l adresezi celor foarte îndrăgostiţi. Odată ajunşi în camera de hotel a lui Guy, făcură dragoste cât mai încet şi mai bine cu putinţă, deoarece doreau să savureze fiecare clipă, fiecare mişcare, fiecare nuanţă. Când, într-un final, ajunseră în pat, goi şi aproape lipsiţi de suflu, cearşafurile reci foşniră sub ei. Mirosul de rufărie curată se amesteca cu parfumul lui Liz şi after shave-ul lui Guy. Nevoia fiecăruia de celălalt fu deplină şi totală, şi mai ales dulce, când, într-un final, trupurile lor se uniră.

CAPITOLUL 8

Liz și Guy luară masa la unul dintre cele mai frumoase restaurante mexicane din Austin. Aveau atât de multe de povestit, încât zăboviră până aproape de ora închiderii. Vorbiră tot timpul drumului lung până la Crystal Creek.

Au glumit, au discutat şi serios. Au fost afectuoşi, dar şi nostalgici. Au vorbit despre viitor. Au făcut incursiuni în trecut, chiar dacă mai erau porţiuni de timp despre care Guy nu spunea nimic. Liz le vizualiza ca pe nişte spaţii albe, misterioase, pe harta „Guy” pe care şi-o făcuse în minte.

Multe dintre aceste spaţii albe se refereau la familia lui. Lui Liz îi era clar că acest subiect îl tulbura profund şi că nu era pregătit să-l abordeze. Îi povestise foarte puţine lucruri şi despre copiii lui. Liz îl simţi că ezită să discute despre ei şi nu-l obligă s-o facă. Şi ea ezita să vorbească despre copii. Anna şi Cathy se ataşaseră de Martin şi se bucurau la gândul că acesta avea să se alăture familiei lor. Liz nu ştia cum vor reacţiona când îl vor cunoaşte pe Guy. Poate că atunci când fuseseră fetiţe îl consideraseră cel mai simpatic” tip. Dar aceasta se întâmpla cu mult timp înainte ca el să intre în dizgraţie, înainte de moartea Laurei Brandstetter şi înainte ca fiicele ei să devină nişte femei la fel de conservatoare şi rigide ca tatăl lor. Niciuna din fiicele ei nu-i semăna. Anna făcea pe şefa, Cathy era foarte emotivă şi amândouă ţipau atunci când se supărau.

Locuiau în Dallas, iar Liz se întreba în cât timp vor afla de Guy. Nu fu obligată să-şi pună prea mult timp această întrebare. Auzi sunând telefonul fără întrerupere chiar în clipa când coborî din maşina lui Guy. Inima ei începu să-şi accelereze ritmul.

Telefonul continuă să sune şi în timp ce deschise uşa. Aprinse lumina în casă, traversă camera şi ridică receptorul. Guy se afla alături de ea, iar chipul lui devenise dintr-odată serios.

— Alo, spuse Liz sigură de faptul că avea să urmeze o înfruntare.

— Mama! Vocea aparţinea Annei şi era foarte încordată. Ce e cu povestea asta despre tine şi Guy Heller? Toată lumea spune că sunteţi amanţi! apoi auzi vocea lui Cathy.

— Mama, patru persoane diferite m-au sunat. Şi pe Anna au sunat-o cinci. Toată lumea vorbeşte... e cumplit! „Oh, *Doamne”, g*ândi Liz”. S-au *aliat doi contra unu... nu e corect!”*

— Calmaţi-vă, le spuse ea. Unde vă aflaţi?

— La mine acasă, spuse Anna gata de ceartă. Cathy îşi măreşte casa. Am sunat-o pe bunica Babcock. Plângea. Anumite persoane au sunat-o pe mătuşa Rosalee în Virginia. Şi ea plângea. A încercat să dea de tine toată ziua. Mamă, ce crezi că faci? „Fiicele mele”, îi şopti ea lui Guy, care deveni şi mai serios. Veni în spatele ei şi o prinse în braţe.

— Odată, cu mult timp în urmă, eu şi Guy am fost mai mult decât prieteni. Bunica şi bunicul nu au fost de acord... şi ne-au despărţit. Acum viaţa ne-a apropiat din nou. Îşi simţea capul atât de uşor, de parcă le-ar fi spus fetelor ei povesti.

— Cum adică aţi fost mai mult decât prieteni? o provocă Anna. Vrei să spui că tu şi cu el...? Mama mea cu Guy Heller? Cathy începuse să suspine încet în celălalt receptor.

— Nu, spuse Liz cu însufleţire. N-am făcut-o!

— Ei bine, după ceea ce spune lumea, strigă Anna, o

faceţi acum. Iar dacă n-o faceţi, toţi cred că da. Dumnezeule! E adevărat? Ai o aventură? Cathy plângea de-a binelea acum, iar pe Liz începu s-o doară inima. Dar reuşi să se adune, dorindu-şi să fie ochiul de calm din mijlocul uraganului.

— Da, spuse ea. Am o aventură.

— Mamă! exclamă Anna.

— Mamă! plânse Cathy.

— Nu am bombardat Irakul, nu am pus nicio bombă în World Trade Center. Doar am, ceea ce voi numiţi, o aventură.

— Dacă i-ai putut rezista atâţia ani, de ce nu i-ai rezistat şi acum? dori Anna să ştie. Ce s-a întâmplat?

— Mamă! suspină din nou Cathy.

— O mulţime de lucruri, răspunse Liz. Revoluţia sexuală. Vietnam. Moartea lui Elvis. Administraţia Reagan. Brânza împachetată sub vid.

— Mamă, o admonestă Anna, nu cred că e momentul să glumim. Guy îi strânse umerii mai tare.

— Brânza împachetată sub vid? întrebă el nedumerit.

— Nu glumesc, replică Liz. Doar refuz să devin isterică. Vă iubesc pe amândouă. Voi aveţi viaţa voastră, eu o am pe a mea.

— Mama mea se culcă cu un… un… cowboy care cântă, boci Cathy. Un lăutar din vestul sălbatic…

— Taci, îi spuse Anna surorii ei. Mamă, cum de poţi face una ca asta? A sunat bietul Martin. Ne-a implorat să discutăm cu tine, să te aducem în fire. Cu el ce ai de gând? Martin nu trebuia să se bage, replică Liz, brusc enervata. Şi aş dori ca voi să trataţi situaţia cu mai mult calm.

— Propria mea mamă are o aventură cu un cowboy acum venit din iad, iar eu trebuie să tratez situaţia cu calm?

— Anna, spuse Liz strângând din dinţi, câteodată ai tendinţa să consideri că ai dreptul să-i judeci pe alţii. Nu e una din caracteristicile tale cele mai bune. De asemenea, nu-mi place felul în care vorbeşti…

— Cum poţi să-i faci tatii una ca asta? întrebă Anna.

Asta am dori să ştim, Cathy şi cu mine.

— Anna, tatăl tău e mort. Nu-i fac niciun rău.

— E norocos, spuse Cathy şi se smirocăi din nou.

— Ţi-ai distrus reputaţia, o acuză Anna. Te faci de râs atât pe tine cât şi pe noi toţi. Tonul lui Liz se mai îmblânzi.

— Dacă oamenii au de gând să râdă, nu am ce să fac pentru a-i împiedica. Îmi pare rău. Nu fac asta ca să vă rănesc pe voi.

— Ei bine, ne răneşti, replică Anna. Şi să renunţi la Martin pentru acest… acest bărbat? Mama, chiar crezi că ai putea fi fericită cu el?

— Da, spuse Liz, cred că da. Anna o ignoră, iar în fundal continuă să se audă plânsul lui Cathy.

— Ştii ce cred eu? spuse Anna cu amărăciune în glas. Cred că ai înnebunit temporar. Trebuie că ai avut nevoie de o variaţie, sau ceva de genul ăsta. Nu eşti în minţile tale.

— Anna! ţipă Liz şocată de cruzimea afirmaţiei fiicei sale.

— Suferi de ravagiile psihice ale menopauzei, spuse Anna cu dispreţ. Dar îmi tot spun că vei trece repede şi de asta. Dintr-odată mă simt de parcă eu aş fi adultul şi tu doar un copil. Mamă, nebunia asta nu poate să dureze. E imposibil.

— Anna, timpul îmi va spune asta, nu tu!

— Oamenii te vor ierta dacă vei redeveni tu însăţi. Au ţinut foarte mult la tine până acum. Martin e de aceeaşi părere. Spune că te va aştepta să treci de asta.

Liz era înispăimântată.

— Nu are niciun drept…

— Omul ăsta a fost practic tatăl nostru vitreg. Noi îl adoram pe Martin… Celălalt… nu vreau să-l văd niciodată!

— Nici eu, spuse şi Cathy pe un ton plângăcios.

— Cred că aţi mers prea departe, spuse Liz printre dinţi. Deja s-au spus o mulţime de lucruri regretabile.

— Doar pentru că s-au săvârşit fapte regretabile. Mamă, vino-ţi în fire! Te dai în spectacol…

— Acum voi închide, le avertiză Liz. Vă iubesc pe amândouă. Încercaţi să fiţi mai calme. Încercaţi să vă comportaţi ca nişte adulţi.

— Mai vorbim, mamă! Te vom suna zilnic pentru că suntem îngrijorate din cauza ta. Dacă povestea asta nu se termină până la sfârşitul săptămânii, vom veni acolo.

— Noi… noi am dori să-ţi spunem numai veşti bune, nu să discutăm despre… despre asta. Cum poţi face asta, tocmai când vor da amfiteatrului numele tatălui nostru? Bietul tata… începu Cathy să plângă din nou.

— Vezi? întrebă Anna războinică. Vezi?

— Vă iubesc. La revedere! După ce închise telefonul, se întoarse şi se prăbuşi în braţele lui Guy.

— Oh, Doamne, iubito, spuse el sărutând-o pe păr. Îmi pare rău. Ţi-am spus că nu va fi uşor. Dar n-am crezut că va fi chiar atât de rău, de greu.

— Le-ai auzit? întrebă ea, ascunzându-se la pieptul lui.

— Destul de bine, spuse el. Oftă. Cea care a vorbit cel mai mult parcă avea câteva trâmbiţe în loc de voce.

— Da, e un alto foarte puternic, spuse Liz cu umor negru. Cu tendinţa de a depăşi partitura în ultima parte a interpretării. Guy râse trist şi îi mângâie spatele.

— Cum se poate ca o femeie atât de dulce ca tine să aibă nişte fiice atât de certăreţe?

— O, nu sunt aşa de obicei, spuse ea tristă, punându-şi un obraz pe pieptul lui. Doar că seamănă mai mult cu John. Iar când Anna e foarte supărată, poţi să juri că e Nana Bachmann.

— Din păcate, spuse Guy.

— Da, fu de acord şi Liz. Telefonul sună din nou, făcându-i să tresară.

— O, nu, gemu ea. Se întoarse să răspundă, dar Guy o prinse de mână.

— Uite ce e iubito, spuse el îngrijorat, ştiu că vrei să semeni cu Ioana d’Arc, şi să faci faţă armatei întregi în acelaşi timp, dar acordă-ţi şi o pauză.

— Dar…

— Taci. Fiica ta cea cu voce alto joacă tare şi murdar. Nu-i mai permite. Te-a făcut să tremuri, sau nu eşti în stare să observi asta? Pentru prima dată Liz observă că tremură. Rămase în braţele lui Guy şi lăsă telefonul să sune. Când se opri, Guy îi dădu drumul, se îndreptă spre perete şi-l deconectă.

— Ai scăpat de ei noaptea asta. Acum, vrei să vorbim despre ce ţi-au spus? Clătină din cap şi se lăsă să cadă în voie pe canapea.

— Nu, nu încă. Doamne, îmi amintesc de Nana… Guy o privea serios, studiindu-i chipul.

— Liz, îmi pare rău. Toate astea s-au întâmplat din cauza mea.

— Nu, nu-ţi face griji. Voi supravieţui. Nu e decât o furtună într-un pahar cu apă. Şi ce pahar!

— Apropo, ai fost magnifică! Mi-a plăcut chestia aia…" Ce s-a întâmplat?… revoluţia sexuală… Elvis…". Nu credeam că poţi să fii aşa ironică… Liz îşi ridică privirile şi zâmbi timidă.

— Hei, dar ce credeai, că numai show-businessul e o afacere dură? încearcă să fii profesor la un liceu. Nu e o profesie pentru blegi.

— Chestia ăia cu „brânza sub vid" m-a luat prin surprindere.

— Aşa şi trebuia! Când ai de-a face cu adolescenţi trebuie să vii tot timpul cu chestii noi ca să le menţii interesul, treaz. Ei sunt rapizi, dar eu sunt mai şmecheră decât ei. Guy îi zâmbi cu admiraţie.

— Cât de feroce poţi fi, Miss Lizzy! Cât de bine reacţionezi sub presiunea evenimentelor!

— Ar fi trebuit să mă vezi semestrul trecut în cea de a şasea oră de curs, lucrând în nişte condiţii cărora nici generalul Patton nu le-ar fi făcut faţă, sau l-ar fi pus pe fugă pentru tot restul vieţii.

— De ce nu vii cu mine la Austin astă seară? întrebă el devenind din nou serios. Gândeşte-te numai… va fi mult mai uşor să stăpâneşti furtuna din afara ei, fără să fii nevoită să faci faţă unei armate de reproşuri. Nimeni nu te

va putea găsi ca să te pună sub tensiune. Liz refuză.

— Nu… aşa cum ai spus chiar tu, ne-am ascuns prima dată. Trebuie să fac faţă tuturor acestor oameni. Le datorez asta. Aceştia sunt cei pe care îi iubesc şi care m-au iubit odată.

— Şi te mai întrebi de ce nu te-am putut uita după treizeci de ani. Pentru că ai cea mai a naibii personalitate şi caracterul cel mai al dracului pe care l-am întâlnit la vreo femeie. Liz zâmbi.

— „Caracterul dracului" s-ar putea să fie regretabil de adevărat pentru tine…

Se ridică şi se îndreptă spre uşă pentru a-şi ridica corespondenţa răspândită pe covoraşul de la intrare.

— Corespondenţa mea, spuse ea. Sper că nu mi-au pus o bombă în ea.

O trie cu atenţie. O, Doamne. O scrisoare de la mama. Cred că adus-o în persoană. Nu are niciun timbru pe ea. O, Doamne, una de la Martin… Se aşează din nou pe canapea. Aruncă restul corespondenţei pe o măsuţă de cafea, păstrând doar scrisorile de la Martin şi de la mama ei, pe care o deschise prima. Guy se aşează din nou lângă ea.

— Iubito, hai la Austin cu mine. Clătină din cap în timp ce deschidea scrisoarea mamei, cu scrisul ei mare şi energic.

Draga mea Elizabeth.

Nu pot suporta să văd că-ţi faci un asemenea rău. Nu te voi suna şi nici nu-ţi voi mai scrie până nu-ţi revii în fire. Ma face mult prea nefericită toată afacerea asta.

Te comporţi atât de extraordinar de prosteşte, încât cred că mi-ai sfâşiat inima. Mă simt ca şi cum un străin a pus stăpânire pe inima şi pe mintea fiicei mele. Te rog să te întorci la mine când îţi vei veni în fire. Până atunci cred că ar fi mai bine dacă am rupe orice legătură. Te iubesc prea mult ca să te privesc făcându-ţi un rău atât de mare. Eram atât de mândră de tine. Poate că sunt pedepsită pentru mândria mea. Nu pot face altceva. Mama ta.

Betty

În timp ce citea scrisoarea, Liz simţea cum gheare de fier îi sfâşie inima. Era una să înfrunte furia şi isteria fiicelor ei. Această completă respingere era însă cu totul altceva. Mama ei o renega. Se aşteptase la rezistenţă din partea ei, la o rezistenţă de lungă durată şi serioasă, dar nu la această totală… respingere. Cu mult timp în urmă, când Betty era nemulţumită de iubirile lui Rosalee reacţionase exact la fel. Fusese neclintită până când rezistenţa lui Rosalee cedase.

Liz nu se putu abţine. Fusese fiica favorită a mamei sale, primise prea multe lovituri, aşa încât începu să plângă. Guy o îmbrăţişa, dar de data aceasta nu o mai alina îmbrăţişarea lui. Liz nu dorea să recunoască, dar credinţa ei că dragostea poate cuceri tot începuse să se diminueze. Îndoiala, o teribilă îndoială fusese plantată în inima ei asemeni seminţei unei plante otrăvitoare. Mama şi fiicele ei o udaseră cu lacrimile lor, iar acum începuse că crească, să-şi trimită spre cer ramurile atât de asemănătoare cu şerpii.

Billie Jo deschise biroul. Trecând pe lângă birou observase că lumina era încă aprinsă şi că singura maşină din parcare era cea a lui Martin.

Martin obişnuia să lucreze seara la birou: era unul dintre obiceiurile lui. De când Liz o rupsese cu el, se purtase atât de ciudat, încât Billie Jo era îngrijorată. Bănuia că bea, fapt care îi era atât de nefiresc pentru Martin, încât se alarmă.

Se hotărî să-l verifice. Martin stătea moale la birou, privind în gol. Era îmbrăcat cu o cămaşă minunat croită, cu dunguliţe subţiri, apretată şi călcată, dar cravata neagră era şifonată. În faţa lui, pe jumătate goală, era sticla de bourbon.

Oh, Dumnezeule, gândi Billie, *e beat criţă*! făcuse bine că se oprise la birou. Nu era în stare să conducă până acasă. Se opri în uşă, cu o mână în şold.

— Martin, spuse ea severă, aveai de gând să goleşti sticla?

Acesta ridică privirile, părând atât de confuz cât şi speriat în acelaşi timp.

— Billie Jo, spuse el, dar vorbea atât de greu încât numele secretarei suna mai degrabă „Bilijo”. Aceasta merse până la biroul lui, puse dopul sticlei, după care o închise în seif. El nu protestă. O urmărea ca şi cum acţiunile ei nu aveau nicio importanţă pentru el, ca şi cum nici nu erau reale. Billie Jo se întoarse la biroul lui. Luă loc pe colţul lui, o familiaritate pe care nu şi-ar fi permis-o în condiţii normale.

— Mă uimeşti, îi spuse, măsurându-l de sus până jos. Tu eşti primarul oraşului. Ce vor spune oamenii dacă te vor vedea în halul ăsta? Adună-te, Martini Dacă vrei să te îmbeţi, de ce n-o faci acasă?

— O aştept pe Liz, răspunse el îndreptându-se, într-o încercare de a părea cât mai demn. I-am cerut să ne întâlnim aici, la ora opt. Este evident că a fost reţinută de ceva.

— E evident că nu mai vine deloc, afirmă Billie Jo, punându-şi din nou mâna în şold. Iar tu ai face mai bine să-ţi revii, auzi? Nu merită!

Martin încercă să se ridice. Apucă paharul încă plin pe jumătate cu lichior.

— Voi fi sincer cu ea, spuse el cu stoicism. Chiar dacă m-a tratat ca pe un prost. Eu… eu… voi fi sincer… spuse el şi-şi cuprinse fruntea în palme. Doamne, mi-e atât de ruşine!

— Martin! Billie Jo era şocată. Nu te purta aşa!

— Mi-e atât de ruşine! repetă el. Habar nu ai cum e să-ţi fie atât de ruşine! Ea – şi dădu părul pe spate şi-l privi fără a-i veni să creadă:

— Am scris o carte despre cum e să-ţi fie ruşine. Dacă s-ar fi acordat un premiu în ruşine, cred că eu l-aş fi primit. Martin o privi surprins.

— Tu? o întrebă el. Tu? sughiţă el apoi”. *Noapte bună, eşti beat criţă*!”

— Da, spuse ea şi-şi dădu din nou părul pe spate. Eu.

— De ce, Billie Jo, spuse Martin cu politeţea

exagerată a omului beat, de ce ţi-a fost ruşine? Tu eşti o persoană foarte respectabilă!

— Respectabilă, pe naiba! i-o întoarse Billie Jo. Nu ştiu de ce naiba suferi atât pentru că s-a întâmplat ca o femeie să fie destul de proastă să te dea la o parte pentru un cântăreţ ratat. Eu a trebuit să mă obişnuiesc să trăiesc cu reputaţia de a fi târfa oraşului, scuzaţi expresia!

— Billie Jo, îi spuse Martin serios, de ce trebuie să te judeci cu o asemenea asprime?

— Nu, îi răspunse ea, tu o iei prea în tragic. Aşa că ia las-o mai moale! Dă-mi paharul şi te duc eu acasă! Dacă te urci aşa la volan în mod sigur o sfârşeşti în primul stâlp din cale! Întinse mâna pentru a-i lua paharul, dar Martin nu i-l dădu.

— Lasă-mă să-l termin... du., după aceea... mă opresc...

— Doamne, va trebui să te torn în maşină! Martin îşi sorbi băutura, apoi o privi mai atent.

— Eşti îmbrăcată în blugi! Nu te-am văzut niciodată în blugi! Billie Jo se privi cu tristeţe. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi care nu erau prea strâmţi, dar îi stăteau bine. Purta o cămaşă încheiată până la gât, cu nasturi. Când venea la serviciu încerca întotdeauna să se îmbrace ca o lady, dar în afara orelor de program era cu totul altceva.

— Bănuiesc că arăt ca o fâşneaţă, spuse ea. Ei, alte noutăţi?

— N-am vrut să spun asta, o contrazise Martin, sorbind din nou din pahar. De ce aş spune aşa ceva?

— Martin, câteodată am impresia că vii de pe Marte. Mulţi oameni cred că sunt fâşneaţa oraşului. Sunt de părere că eu am ales moda.

— Liz, spuse Martin trist, Liz stabileşte noi standarde pentru neseriozitate. Dar ea nu e neserioasă. Se poartă de parcă n-ar mai gândi... O voi aştepta... să-şi revină în fire... în fire...

— Martin, lasă-mă să te conduc acasă, spuse Billie Jo întinzând din nou mâna după paharul lui. Cred că abia o să

te pot duce până la maşină. O să fii la fel de greoi ca un cal!

— Foarte amuzant, Billie Jo, dar caii nu beau. Ha!

— Ha, tu, nu eu! Pune jos paharul ăla! Sau voi fi nevoită să te scot cu forţa de aici, iar oamenii vor începe să vorbească. Chiar acum, când credeam că au început să-mi uite trecutul, de ce trebuie tu să te implici într-un scandal? Martin se răsti la ea:

— De ce vorbeşti într-una despre ţine de parcă ai fi o destrămată fără speranţe?

...Ăăă... o destrăbălată fără speranţe? Nu ai motive! Billie Jo oftă exasperată.

— Martin, în caz că nu ai observat, am încercat din greu să mă adun. Am fost chiar şi la un psiholog. Încerc din greu să duc o viaţă diferită... Păru încurcat şi mai luă o gură de lichior. Acum paharul era aproape gol.

— De ce ai avut nevoie de un psi... piş... psiholog?

— Din cauza vieţii pe care am dus-o, răspunse ea exasperată.

Şi din cauza poveştii îngrozitoare cu Bubba Gibson, care m-a rănit mai tare decât şi-ar putea închipui cineva, iată de ce nu văd motivul pentru care ţi-ar fi ruşine.

Tu nu ai făcut nimic rău. Martin se încruntă ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească ceva care se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Bubba. N-am înţeles niciodată de ce te-ai încurcat cu el. De ce?

„Pentru că tu nu te-ai fi uitat la mine aşa cum a făcut-o el”, gândi amar Billie. Dar acesta era un gând care trebuia alungat pentru a nu-şi da peste cap programul de recuperare pe care şi-l impusese.

— De ce m-am încurcat cu Bubba? spuse ea rece. Pentru că aveam un complex al tatălui. Asta e ceea ce mi-a spus terapistul. Că sunt în mod fatal atrasă de bărbaţii mai în vârstă. Motivul ar fi că nu mi-am cunoscut tatăl niciodată. Martin părea interesat, dar Billie Jo ştia că a doua zi nu-şi va mai aminti nimic din ceea ce-i povestise.

— Tatăl tău a fugit? Te-a părăsit? Billie Jo se adună.

Nu mai discutase cu nimeni acest subiect, cu excepţia terapistului. Aşa încât era bine să poată să povestească cu cineva, chiar dacă era pe jumătate inconştient.

— Tatăl meu a fost ucis în ultimele zile de război din Vietnam, spuse ea cu respect. E un erou. Acasă am două cutii mari cu decoraţii. Două „Purple Hearts". O insignă cu frunza de stejar". Steaua de Bronz". Dar nu l-am văzut niciodată. A murit înainte de naşterea mea.

— Ah, da, îşi aminti Martin. Îmi aduc aminte înmormântarea. A fost foarte… emoţionantă. Au împăturit drapelul, au pus peste el cascheta lui şi le-au dat apoi mamei tale. Era în… născinată… însărcinată. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, tu erai copilul… Funeralii militare… Dumnezeule… emoţionant… Prea emoţionant.

— Mama nu şi-a revenit niciodată, începu Billie Jo să lăcrimeze. A început să… umble cu bărbaţi. De parcă ar fi avut nevoie de prezenţa unui bărbat ca să existe. Aşa mi-a spus psihologul. Iar ea mi-a transmis şi mie această atitudine. Aşa încât acum încerc să învăţ să mă accept aşa cum sunt pentru a nu mai fi dependentă. E foarte complicat. Martin se încruntă, părând îngrijorat.

— Am cunoscut-o pe mama ta, era o femeie de treabă, doar că era prost îndrumată. Jo îşi şterse o lacrimă, aproape cu furie.

— N-am spus că nu era de treabă. Terapistul spunea că încerc să mă iau la întrecere cu ea. Ei bine, am reuşit să rezolv problema. Martin se încruntă mai tare.

— A murit când tu erai foarte tânără, nu-i aşa? Vreau să spun… şi acum eşti tânără, dar ea era… tu erai… când se întâmpla?

— Tocmai terminasem liceul, spuse ea, şi mai şterse o lacrimă. O, haide Martin, hai să plecăm. Eşti melancolic şi acum mă faci şi pe mine la fel. Hai să o ştergem…

— Nu vreau să merg, spuse brusc Martin. Vreau să dorm aici. Pe podea.

Ea încercă să protesteze, dar cineva bătu la uşă făcând-o să tresară". *O, Doamne, ai milă*", gândi ea". *Probabil e Wayne Jackson sau vreun alt deputat şi nimeni*

n-ar trebui să-l vadă pe Martin în halul ăsta”. Când deschise uşa fu uimită să constate că în pragul acesteia stătea Guy Heller, atât de înalt şi lat în umeri, încât părea să ocupe tot spaţiul acesteia.

— Dumneata, ce doreşti? întrebă ea privindu-l urât.

— Am văzut lumină, am văzut maşina în parcare. Am crezut că încă o mai aşteaptă.

Am venit să-i explic. Nu era nicio îndoială, că acel „o” însemna Liz. Billie îşi ridică bărbia războinică.

— E destul de evident că ea nu mai vine. Iar ultima persoană pe care Martin ar dori s-o vadă eşti tu un fals cowboy. Observă sclipirea de neplăcere din ochii lui.

— Poftim? întrebă el încordat.

— Un fals cowboy, repetă ea. Aşa îţi spune el, iar eu cred că a fost destul de inspirat să-ţi spună aşa. Apoi spinarea îi înţepeni pentru că se auzi vocea lui Martin, care spunea din birou:

— Nu merg acasă pentru că eu nu am „acasă”. Nu am niciun pui sau un copil şi sunt singur pe lumea asta rea şi voi dormi pe podea ca un câine. Guy înjură şi-şi roti ochii în cap.

— E beat. Billie ridică mândră capul.

— Din câte am auzit e o stare care ar trebui să ţi se pară foarte cunoscută. Martin strigă din nou din birou.

— Dar o s-o aştept. Am să-i fiu credincios. Ca un câine.

— E beat criţă. Miroase până aici, spuse Guy dispreţuitor.

— Din cauza cui? A ta! Hoţ-de-femei ce eşti! E de două ori mai bărbat ca tine.

Se auzi un sunet ciudat din biroul lui Martin. Apoi o trosnitură. După care se mai auzi un geamăt de durere. Ochii lui Billie Jo se făcură mari de groază…

— Acum ce mai vrei? Expresia gurii lui Guy era una sardonică.

— Se pare că cel pe care îl consideri de două ori mai bărbat decât mine, tocmai a căzut în cap.

— Oh, clopotele iadului! spuse Billie Jo. Se îndreptă

spre biroul lui Martin, urmată de Guy, fără a-l fi invitat. Martin zăcea pe podea cu picioarele lui încurcate printre cele ale scaunului. Avea o rană urâtă pe barbă, dar încerca eroic să se ridice. Billie Jo alergă spre el şi-l ridica pe scaun.

— Lasă-mă să te conduc acasă, îl imploră ea.

— Nu, răspunse Martin. Mă simt perfect. Acesta e locul unde doresc să mă aflu. Doar că mi-a pus piedică o scară. Nu, m-am împiedicat de un scaun.

— Martin, tocmai te-ai julit regeşte, căzând de pe scaun! Încerca să se ridice de pe scaun, dar nu-şi putea ţine echilibrul. Billie Jo nu ştia dacă să-l ajute sau să-l facă să stea pe scaun. Dar acesta încremeni dintr-odată, iar trupul îi înţepeni de parcă tocmai ar fi văzut un şarpe. Ochii cu privirile tulburi se fixaseră pe Guy Heller.

— Tu, şuieră Martin printre dinţi.

— Liz a citit biletul tău prea târziu, spuse Guy lipsit de orice emoţii. Va veni mâine să te vadă. Deşi părerea mea e că nu ar trebui să facă asta. Toată lumea o bârfeşte. Ar fi mai bine dacă ai lăsa-o în pace.

— Dumneata, domnule, eşti o javră, spuse Martin Târăşti în noroi numele celei mai bune prietene ale mele Spânzurătoarea e prea blândă pentru dumneata.

— Ei, nu mai spune! zise Guy.

— Ajută-mă, îi spuse Martin lui Billie Jo. Am de gând să… să-l bat până nu mai rămâne viaţă în el. Din nou Billie Jo nu ştiu ce e mai bine să facă. Ar fi vrut ca Heller să plece pentru ca ea să-l poată calma pe Martin. Îl apucă pe Martin de braţe şi încercă să-l ridice, dar mişcările lui greoaie mai mult o încurcau. Îi aruncă lui Guy o privire ucigătoare.

— Pleacă de aici, îi ceru ea. Uite ce i-ai făcut. Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Guy veni lângă ea, linia gurii lui devenind şi mai severă. Cu blândeţe, dar ferm, o dădu la o parte din calea lui.

— Tu nu-l poţi mişca, spuse el aproape rânjind. Nu eşti destul de mare.

Billie Jo se dădu la o parte uimită de puterea lui. Acesta îl înșfăcă pe Martin și-l ridică în picioare, întorcându-l cu faţa spre el. Martin îşi îngustă privirile.

— Te voi lovi, spuse el. Strânse pumnul şi se pregăti să dea o lovitură. Billie Jo se făcu mică. Martin nu-şi mai dădea seama în ce poziţie caraghioasă era. Singurul motiv pentru care mai stătea încă în picioare, era pentru că îl susţinea Guy.

— Dă-i drumul, spuse Guy. Martin înjură şi lovi, nimerindu-l pe Guy în obraz cu o forţă surprinzătoare. Acesta nici nu clipi măcar. Îl ţinea pe Martin de partea din faţă a cămăşii.

— Bună lovitură, spuse el printre dinţi. Vrei să mai dai o dată?

— Ai al naibii de mare dreptate, spuse Martin între două sughiţuri. Strânse din nou pumnul şi-l lovi pe Guy chiar sub pomete, destul de tare, pentru a-i da capul înapoi pe spate.

— Ok, spuse Guy. Vrei să-l dai şi pe al treilea?

— Da, spuse Martin. Strânse pumnul pentru a treia oară, dar, de data aceasta, când pumnul său luă contact cu obrazul lui Guy, Martin se prăbuşi pe pieptul acestuia asemeni unei păpuşi stricate.

— Martin! strigă Billie Jo repezindu-se alarmată spre el.

— Ei bine, spuse Guy plin de dezgust ţinându-l pe Martin şi studiindu-i chipul adormit. A adormit, asta-i tot.

— O, bietul Martin. Cum i-ai putut face una ca asta?

— Mai slăbeşte-mă cu „bietul Martin”, mormăi Guy. S-a îmbătat cam repede pentru un tip de dimensiunile lui!

— Ia mâinile de pe el! îi ordonă Billie Jo.

— Iisuse, oameni buni, dar voi vorbiţi ca-n melodramele victoriene, spuse Guy”. Am să te lovesc”. Sunteţi o javră”, Ia mâinile de pe el”.

— Ia mâinile de pe el, câine puturos ce eşti, sau am să te lovesc exact în cap cu veioza aia! Guy îi aruncă un zâmbet amar.

— Aşa mai merge, spuse el. Dar dacă îmi iau mâinile

de pe el se va prelinge pe podea ca o cârpă de vase udă şi cine îl va mişca din loc? Tu? Unde e maşina lui? Unde stă? Unde-i sunt cheile?

— Eu îl voi duce acasă, îl contrazise Billie Jo. Doar… du-l până la maşină, te rog. Restul am să fac eu. Guy îl puse pe Martin pe un umăr ca pe un sac. Rânji din nou spre Billie Jo.

— Ha!

— Eu! insistă ea strângând pumnii.

— Ha! repeta el. Odată ce-ai să ajungi acolo, ai să-l târăşti până la uşă ca pe un sac. E o imagine destul de frumoasă. De parcă oraşul nu ar avea deja un subiect de bârfă. Nu. Coboară glasul, renunţă la privirea aia ucigătoare, spune-mi unde stă şi hai să-l ducem până acolo. Vorbea cu o asemenea putere de convingere. Încât Billie Jo fu convinsă. Avea dreptate, naiba să-l ia! Ar fi fost ciudat ca lumea s-o vadă pe ea târându-l pe Martin până la uşa casei lui, în miezul nopţii, beat criţă.

Apoi va trebui să-l ducă în camera lui, în patul lui şi apoi, dacă ar renunţa la scrupule şi ar profita de situaţie? Dacă s-ar culca lângă el aşa încât atunci când se va trezi dimineaţa cu ea alături să creadă că… Era prea gentleman să nu…

Nu, se certă ea. Acea Billie Jo, care avea nevoie de un bărbat cu orice preţ era o creatură de care încerca să scape. Dar, chiar dacă s-ar fi comportat ca o lady perfectă, toţi cei care o cunoşteau ar fi spus că s-a culcat cu el dacă ar fi aflat că l-a dus acasă.

— Pot să-ţi văd întreaga viaţă trecând prin spatele acestor priviri, spuse Guy ca şi când i-ar fi citit gândurile, chiar şi pe acelea pe care ea dorea să le ascundă.

Ea încuviinţă.

— Am dreptate şi ştii bine asta. Am auzit că ai încercat să te comporţi bine, surioară. Continuă tot aşa. Acum, de dragul lui, şi al tău, spune-mi ce doresc eu să ştiu. Şovăitoarenervoasă, îi spuse. Cheile lui Martin erau pe un colţ al biroului lui. Le luă și le aruncă lui Guy. Acesta le prinse cu o singură mână.

— Bun, spuse el. Acum închide prăvălia şi du-te acasă. Am să mă întorc pe jos după maşina mea. N-o să-şi mai amintească nimic mâine dimineaţă. Ar fi bine dacă nu i-ai povesti. Tu sau altcineva. Acesta va fi micul nostru secret.

— Dar Liz? îl provocă ea. Presupun că-i vei spune Lizei doar pentru a-l face să pară inferior ţie… şi prost… Pentru ca tu să pari mai important, mai bărbat. Ei bine, nu eşti. Nici nu te poţi compara cu el! Jo avu impresia că o expresie ciudată, aproape vulnerabilă îi trecu pe chip.

— Încerc să nu ţin secrete faţă de Liz, spuse el serios. Ce-ai spune dacă nu va şti nimic un timp mai lung? Dacă asta îmbunătăţeşte cu ceva situaţia…

Îl privi în ochi.

— Ce înseamnă un timp mai lung?

— Un an e destul? Billie Jo îşi încrucişă braţele.

— Peste un an nu vei mai fi cu ea… Nu va dura. Eşti nebun, dacă o iubeşti cu adevărat. Pleacă din oraş şi lasă-i-o lui Martin. Guy o privi din cap până în picioare, nu în felul în care un bărbat priveşte o femeie, dar exact aşa cum un părinte îşi priveşte copilul care spune numai prostii.

— Presupun că nu ştii prea multe despre iubire, surioară. Deoarece am mai plecat o dată din oraş şi am permis ca altul să se însoare cu ea. Chestia asta aproape că m-a omorât. Ar fi voit să-i spună: *„Păcat că nu te-a omorât”*. Dar ceva din ochii lui o împiedica s-o facă.

— Bună seara, doamnă, spuse el salutând-o ironic. Se întoarse pe călcâie şi ieşi din birou. Martin atârna pe umărul lui ca un sac.

CAPITOLUL 9

Liz avu din nou probleme cu somnul. Gândurile ei erau tulburate de dezaprobarea fiicelor ei, de respingerea suferită din partea mamei sale. Ştia că erau nedrepte şi încercau să-i forţeze mâna, dar asta nu-i uşura deloc durerea pe care i-o provocaseră. Dimineaţă, înainte de venirea lui Guy, Liz conectă din nou telefonul şi încercă să-

şi sune mama. Dorea cu disperare să vorbească la telefon cu Betty pentru a putea să repare ceva din răul făcut relaţiei dintre ele două.

Dar nu reuşi. Tot ce obţinu fu un mesaj al robotului: „Aici Betty Bachmann. Nu pot veni la telefon în acest moment. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj, aşteptaţi semnalul”. Doamne, gândi Liz, ura robotul! Cum să discute o problemă atât de delicată cu un casetofon? Dar încercă. Semnalul îi ţiui în ureche.

— Mamă, spuse ea, am primit biletul de la tine. Îmi pare rău că ai asemenea sentimente. Îmi dau seama că toate acestea s-au întâmplat prea repede, prea dintr-odată. Nu te-aş răni niciodată, pentru nimeni pe lume, dar ceea ce am făcut rămâne făcut. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, dar…

Liz auzi cum receptorul e ridicat şi-şi ţinu respiraţia. Betty îi ascultase probabil apelurile ei precedente, gândindu-se dacă să răspundă sau nu… Oare va vorbi cu Liz în cele din urmă? Regreta oare că scrisese biletul la fel de mult ca Liz când îl primise? Dar Betty, ea trebuie să fi fost deoarece trăia singură, trânti receptorul.

Mama ei vorbise serios; nu dorea să mai comunice cu ea.

Liz se simţea atât rănită cât şi furioasă. Era bulversată emoţional. Se simţi ispitită să formeze din nou numărul mamei ei şi să-i lase un mesaj cum că refuza să se lase impresionată de asemenea metode. Dar ştia că Betty avea să-i închidă din nou. Se aşeză pe canapea, îşi luă capul în mâini şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. *Mama va trebui să accepte, jură ea. E valabil şi pentru fete. Totul s-a întâmplat prea repede, dar cu timpul… Sună* telefonul şi o sperie uşor.

— Cine naiba mai e? Ce mai vor? se întrebă ea cu voce tare.

Se simţea de parcă era agresată şi nu avea nicio speranţă. Ridică receptorul şi oftă speriată, terorizată. Era sora ei, care suna din Virginia, Rosalee. Ştia foarte bine că era persoana cea mai dificilă din familie, persoana pe care

o putea păcăli cu greu deoarece ea singură o înţelegea cel mai bine. Mama şi fiicele puteau să încerce s-o descurajeze criticând-o prea mult. Rosalee va încerca să o facă să se răzgândească fiind la început înţelegătoare… ceea ce era mai rău.

— Diz? spuse Rosalee. Era o poreclă pe care i-o pusese când erau adolescente. Diz? Te simţi bine? Inspiră adânc şi se îndreptă". *Am să vă înfrunt pe toţi, pe rând sau pe toţi în acelaşi timp",* gândi ea în mod fatalist". *Voi face ce trebuie să fac"*. Dar se ţinu cu o mână de stomac, pentru că începuse să se simtă rău.

— Eu sunt bine, spuse ea. Doar că toţi ceilalţi sunt supăraţi. Sper că nu o să faci şi tu la fel. Trecu un moment de tăcere stânjenitoare.

— Mama e foarte supărată, spuse Rosalee în cele din urmă i-am spus că exagerează, dar nu a vrut să mă asculte. Ştii cum e mama.

— Da, spuse Liz, pe jumătate resemnată, jumătate supărată.

— Liz, spuse Rpsalee şovăitoare. Şi fetele sunt foarte supărate. Mai ales Cathy. Ştiu ca Anna poate fi cicălitoare… câteodată seamănă cu Nana Bachmann.

— Mie îmi spui?! Altă tăcere stânjenitoare se lăsă între ele.

— Eu… şi eu sunt îngrijorată, spuse Rosalee dintr-odată. Nu îţi stă în fire ceea ce faci. Tu ai fost totdeauna cea cu mai multă înţelepciune… eu eram cea care dădea în bară… Liz zâmbi tristă. Viaţa lui Rosalee fusese departe de a putea fi considerată simplă sau uşoară. Primul soţ abuzase de ea, iar Rosalee, de ruşine, ascunsese aceste lucruri până când nu mai putuse să suporte. Divorţase pentru a se încurca aproape imediat cu un bărbat însurat. Mama lor reacţionase aproape la fel de aspru ca acum, în cazul lui Liz. Dezastrul cu bărbatul căsătorit durase aproape douăsprezece luni dureroase, iar Betty nu vorbise cu Rosalee tot anul acela. Liza o rugase pe Betty să nu mai fie rigidă, dar aceasta îi răspunsese că era singura cale pentru a o face pe Rosalee să-şi vină în fire.

Acum Rosalee era căsătorită cu un poliţist, în Richmond. Căsnicia lor era una cu probleme. Atât ea cât şi soţul ei aveau copii din căsătoriile anterioare, copii care puteau şi făceau familiei neplăceri.

— Sunt surprinsă, spuse Rosalee cu grijă. Adică, ştiam că ai fost înnebunită după el cu ani în urmă. Dar, Liz, pe atunci eraţi nişte copii. Indiferent de ce a fost între voi, s-a întâmplat cu ani în urmă şi nu putea să reziste atât timp.

— A durat, răspunse Liz strângând receptorul mai tare.

— Iubito, e imposibil, spuse Rosalee, iar totul suna logic, sigur. Adică probabil că între voi au avut loc nişte reacţii chimice, dar nu se poate să aveţi şi altceva în comun.

— Avem, o contrazise Liz. Avea în faţa ochilor chipul obosit al lui Rosalee, marcat de experienţa ei de viaţă.

— Liz, o admonestă Rosalee cu blândeţe, ce aveţi în comun? Tu ai fost profesoară o viaţă. Ai trăit toată viaţa în Crystal Creek. Ai avut o căsnicie minunată, un soţ fidel, doi copii.

— Cei doi copii „buni” ai mei sunt pe cale să mă repudieze. Rosalee râse tristă.

— Încearcă să te pui în locul lor. Adică, de câte ori a fost Guy căsătorit?

— De trei ori, recunoscu Liz fără voia ei.

— A ratat de trei ori, spuse Rosalee. Şi numai Dumnezeu ştie câte aventuri a avut. Şi acum, dintr-odată se întoarce la iubita lui din copilărie pentru a-i fi fidel? Nu se poate, Liz! Steaua lui o fi apus, dar femeile încă se mai dau în vânt după el. Chiar crezi că e capabil să se stabilească într-un loc? Nu-i dau decât trei luni…

Nodul din stomacul lui Liz deveni şi mai dureros. Se temuse că Rosalee va avea o logică de fier. Guy era un bărbat frumos, încă în putere. Celelalte femei, mai tinere şi mai atrăgătoare decât ea, vor fi fericite să încerce să-l tenteze.

— Ştii ce cred eu? întrebă Rosalee. Cred că amândoi

sunteţi cu totul noi unul pentru celălalt, fiecare reprezintă pentru celălalt ceva de care nu a avut parte. Pentru tine el e strălucitor, pentru el tu reprezinţi stabilitatea de care el nu a avut parte niciodată. Doamne, Liz dar omul ăsta a avut probleme cu alcoolul, cu drogurile, cu femeile. A fost implicat în scandaluri…

— Toate aceste lucruri fac parte din trecut, spuse Liz simţind că i se pune un nod în stomac. S-a schimbat.

— Iubito, oamenii nu se schimbă. Şi eu credeam că Max se va schimba, că într-o zi nu o să mă mai bată. Credeam că Ray se va schimba, va divorţa şi se va căsători cu mine. Acum îl am pe Eddie, iar el nu e perfect, dar nu mă mai prostesc de una singură că se va schimba. Îl accept aşa cum e, iar el procedează la fel cu mine.

Asta e baza unei relaţii mature. Liz încerca să-şi menţină calmul.

— Rosalee, nu mă mai judeca. Eu n-am făcut niciodată aşa cu tine!

— Nu te judec, dulceaţă, nu fac decât să-ţi spun că mă îngrijorează. Ascultă, Liz, există o anume rutină în dragoste. Se bazează pe lucruri mărunte prin care cei doi trec împreună. Tu nu ai împărţit nimic cu bărbatul acesta. Timp de treizeci de ani aţi dus nişte vieţi cât se poate de diferite. Nu s-ar putea obişnui niciodată cu stilul tău de viaţă… niciodată. Şi fii sinceră, tu te-ai putea obişnui cu al lui? Nu prea cred. Liz încercă să protesteze, dar Rosalee o opri.

— Ce-ai să faci? Ai să te muţi în California? încă, mai face turnee, nu-i aşa? Ce-ai să faci? Ai să stai acolo singură, departe de prietenii şi de rudele tale? întrebându-te dacă nu cumva vreo puştoaică nu i-a pus gând rău? Liz îşi trecu o mână prin păr, apoi se prinse din nou de stomac.

— Am stat de vorbă. Nu va mai pleca în turnee. S-a gândit să cumpere un club la Tahoe. A mai primit un angajament şi la Branson. Ne-am gândit că pentru mine ar fi uşor să mă adaptez în Branson. Încă mai discutăm.

— Draga mea, spuse Rosalee exagerat de răbdătoare, gândeşte-te. Va fi el fericit la Branson? Să se stabilească

într-un oraş doar de dragul unui teatru amărât? Tocmai a avut o revenire… renunţă aşa uşor la ea?

— E obosit de genul ăsta de viaţă. Are şi oferte mai bune, una chiar din Londra, dar spune că nici nu vrea să se gândească la ea. Nu mai vrea decât să se stabilească undeva.

— Liz, Liz, spuse Rosalee pe un ton rugător, fu realistă. Sunt prima care să recunoască că mama şi tata nu s-au purtat frumos cu el atunci, dar nu era pentru tine atunci, şi nu e nici acum…

— Rosalee, asta voi judeca eu. Te rog, nu…

— Eşti sora mea şi nu vreau să te văd că suferi. O, şi eu am crezut că sunt îndrăgostită nebuneşte de vreo două ori. Dar aceste… aceste chestii romantice se spulberă imediat. Nu pot să dureze. Ai văzut acest lucru întâmplându-se de mii de ori în liceu…

— Nu mai sunt eleva de liceu, la naiba! Am patruzeci şi şase de ani…

— Corect, spuse Rosalee, şi tocmai experimentezi o nouă iubire. Numai Dumnezeu ştie că o meriţi! Ai avut o viaţă corectă ani de zile…

— Şi numai Dumnezeu ştie cât de tare am obosit, i-o întoarse Liz.

Totdeauna mi-am făcut datoria, am încercat să fac ceea ce s-au aşteptat ceilalţi să fac. Oare nu era timpul să-mi vină şi mie rândul? Rosalee tăcu un moment. Când vorbi din nou, îşi schimbase tactica.

— Fetele sunt îngrijorate. În mod sincer. Şi… nu-mi place să-ţi spun asta… dar sunt şi stânjenite de felul în care te porţi.

— Nu am ce să fac dacă ele nu pot…

— La fel şi mama. O ştii bine, Liz. Nu va lăsa lucrurile aşa. Mi-a dat telefon aseară ca să-mi spună că ea nu mai vorbeşte cu tine. Ştii că face totdeauna aşa cum spune. Ai văzut ce mi-a făcut şi mie!

— Da, spuse Liz pe un ton amar. Am fost de părere că ceea ce făcea atunci era şantaj emoţional şi cred că acum apelează la aceeaşi metodă.

— A făcut-o pentru binele meu, spuse Rosalee tristă. Aşa credea ea şi la fel crede şi acum.

— Refuz să mă comport aşa cum doreşte ea. Eu… Rosalee ridică glasul.

— Draga mea, nu-mi place că trebuie să spun asta dar mă răneşte şi pe mine comportamentul tău. Nu permite acestui bărbat să te prostească. E dureros să vezi…

— Oare eu aşa am vorbit cu tine? întrebă Liz furioasă.

— Poate că ar fi trebuit s-o faci, răspunse Rosalee. Făceam numai prostii. Aveam nevoie de ajutor…

— Ei bine, eu nu. Nu de acest gen…

— Şi Martin e aşa de rănit, spuse sora Lizei. Mi-a dat telefon. E îngrozitor de îngrijorat. Dar te va lua înapoi. A fost foarte clar. Va aştepta până când… îţi va trece această nebunie. E un bărbat bun şi un om de treabă, Liz.

— Martin? întrebă Liz, simţind cum se înfurie din ce în ce mai tare. De ce vă sună pe toţi? N-am să-l iert niciodată pentru asta!

— Pentru că te iubeşte…

— Martin nu mă iubeşte, spuse Liz fermă. Şi nici eu nu-l iubesc. Părea că ne potrivim, dar asta a fost tot şi nu a fost destul. Acum îmi dau seama de asta. Ne-am fi petrecut restul vieţii plictisindu-ne îngrozitor.

— E un bărbat de nădejde.

— Şi e tot atât de interesat de sex ca un perete de beton.

— Sexul nu e tot. Sinceră să fiu, cel mai grozav m-am simţit cu Max, dar el era cumplit. Într-o căsătorie sunt alte lucruri mai importante decât sexul…

Oftând de uşurare, Liz văzu maşina albă a lui Guy oprindu-se în faţa casei sale.

— Rosalee, te iubesc şi apreciez faptul că eşti îngrijorată, spuse ea. Spune-i mamei că-mi pare rău că gândeşte aşa, dar ea a ales…

— Liz, faci o mare greşeală…

— Măcar lăsaţi-mă s-o fac liniştită. Doamne, mă simt

de parcă aş fi ciugulită de gâşte. A venit Guy şi am de gând să închid. Dragostea mea lui Eddie şi copiilor…

— Faci o mare gre…

— La revedere, Rosalee. Închise, îşi trecu o mână prin păr şi se grăbi spre uşă. O deschise larg, iar când Guy intră, se prăbuşi în braţele lui.

— Ţine-mă, îl imploră ea. Te rog, doar ţine-mă în braţe. Guy o îmbrăţişa şi o strânse cu putere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat.

— Sora mea, îi răspunse, lipindu-şi fruntea fierbinte de cămaşa lui răcoroasă. Rosalee. Guy îi ciufuli părul.

— Bănuiesc că nici ea nu mă aprobă. Liz încuviinţă tăcută, prea supărată pentru a mai vorbi. Telefonul lui Rosalee o tulburase mai tare decât toate celelalte critici ale familiei. Pentru prima dată, Liz îşi dădea seama cât de tare se înstrăina de familie, cât de tare o dezaprobau. Iar întrebările lui Rosalee o mai urmăreau încă. Oare iubirea pe care o simţea pentru Guy era atât de puternică încât nu avea să se stingă foarte repede? Sentimentele lui vor dura în timp?

— Ai făcut o mulţime de prostii în viaţă, îi spuse ea lui Guy. Acesta încuviinţă, serios.

— Da.

— Oare nu e şi asta una din ele? Nu e doar încă o „nebunie” de-a lui Guy Heller?

— Nu, spuse el coborându-şi chipul spre al ei. Nu. acesta e un Guy Heller care, pentru prima dată în viaţă, face un lucru bun. O sărută, iar ea îi răspunse cu pasiune. Dorea să-l creadă. Era disperată să-l creadă.

La insistenţa lui Guy au mers din nou la Longhom pentru a lua micul dejun. Liz îşi simţea stomacul mult prea strâns ca să poată mânca ceva, iar nervii îi erau mult prea încordaţi pentru a mai bea cafea, dar Guy o convinse să meargă.

— Uite, îi spuse serios. Am fost urmăriţi. Nu am nicio îndoială. Am văzut draperiile lui Minnie Wollenhaupt dându-se la o parte de fiecare dată când veneam sau

plecam, vrăjitoarea aia bătrână stă acolo şi ne spionează. Liz privi covorul simţindu-se vinovată. Minnie îi fusese prietenă mai bine de douăzeci de ani; în mod normal era o persoană prietenoasă şi amabilă şi nu i se păru corect ca Guy să-i spună „vrăjitoare bătrână”. Dar nici din partea ei nu era corect să o spioneze. Guy o obligă pe Liz să-l privească în ochi. Purta o altă cămaşă albastră care făcea ca albastrul ochilor să pară şi mai nepământean decât era. Îi aminti din nou de Tap Hollister, o făcu să gândească la cât de diferită ar fi fost situaţia dacă ar fi avut un fiu ca Tap. Dar Tap, ca toţi ceilalţi, era îndrăgostit de ea. Vru să întoarcă privirile din nou, dar Guy nu o lăsă.

— Dumnezeu mi-e martor, am dorit să te pot ţine în braţe toată noaptea. Dar nu s-a putut. Am condus Cadyllacul ăla toată noaptea, iar când m-am întors dimineaţa, am luat-o în mod ostentativ pe Main Street, aşa încât să vadă toată lumea că nu ne-am petrecut noaptea împreună.

— Noi… noi va trebui să fim foarte atenţi, spuse ea nefericită. Totul s-a întâmplat prea repede. Am şocat pe toată lumea. Am ofensat moravurile oraşului…

— Naiba să-l ia de oraş, spuse el nervos. Doar n-o să ne spânzurăm acum. Dar nici n-o să le suflăm în coarne! Nu ne pot face să ne ascundem tot timpul. Însă nu ne obligă nimeni să stăm prea mult pe aici. O să ne facem apariţia, luăm micul dejun şi plecăm. La Fredericksburg. La Enchanten Rock, poate. Vom sta de vorbă. Ne vom face planuri. Ea îi dădu dreptate. Din punct de vedere logic avea dreptate.

Emoţional însă, se simţea de parcă tocmai fusese bătută. Ceea ce-şi dorea era să se ascundă sau să se spânzure. Realiza acum prima dată, că era pentru întâia oară de la vârsta de şaisprezece ani când se comporta rebel, fără a se gândi la consecinţe. Ultima dată când să i întâmplase ştiuse doar familia. Acum ştia tot oraşul. Când ea şi Guy îşi făcură apariţia la Longhorn lucrurile decurseră în acelaşi fel ca în ziua precedentă. Privirile se ridicară, unele reci, altele dezaprobatoare, câteva

curioase. Se lăsase o scurtă pauză în conversaţie.

Minnie Wollenhaupt lipsea. Dar, din nou, Nate Purdy şi Sunarjo Dekker îşi serveau cafeaua în acelaşi separeu, încă o dată expresia lui Dekker fu una de amuzament, iar cea a lui Nate critică, o salută cu un gest scurt din cap, dar nu îi vorbi. Singura persoană care îi salută fu Cal McKinney, care de data aceasta stătea singur şi-şi bea cafeaua.

— Bună Liz, strigă el şi ridică spre ea ceaşca de cafea în semn de salut. Ce mai faceţi, domnule Heller?

— Bună, îi răspunse Guy serios.

— Bună, Cal, îi răspunse Liz recunoscătoare, gândind: *„Îl iubesc. De ce nu pot fi toţi ca el?”* Dar ştiu de ce. Toţi îl iubeau pe Martin şi îl respectau. O dată o iubiseră şi o respectaseră şi pe ea, dar legătura ei neaşteptată cu Guy îi şocase şi ofensase în acelaşi timp. Numai Cal avea inima destul de mare ca s-o accepte.

Pentru prima dată înţelese cum trebuia să se fi simţit Billie Jo Dumont când întreg oraşul se întorsese contra ei din cauza relaţiei cu Bubba Gibson. Şi tot pentru prima dată îşi dădu seama cu cât curaj încălcase ea convenţiile nescrise ale oraşului. Era din nou schimbul lui Kasey. Le aduse cafeaua şi meniurile. Liz comandă, dar ştia foarte bine că nu va putea să mănânce.

Guy o prinse de mână peste masă cu un gest protector. Dar Liz nu se simţi deloc protejată.

— Iubito, poate că m-am înşelat când ţi-am cerut să-i înfrunţi aşa. Poate că ar trebui să plecăm chiar acum la Branson. Apoi la Tahoe. Va fi mai uşor pentru tine.

Bănuiesc că nu ştii prea multe despre cum e să fii în centrul unui scandal.

— Nu, spuse ea tristă, dar aflu chiar acum. O strânse de mână mai tare.

— Poate că ar fi mai bine dacă nu mă întorceam ca să te învăţ ce e un scandal.

LIZ îl privi din nou în ochi. Văzu cum iau naştere întrebările, nesiguranţa. Oare simţise cum se dezvolta în ea laşitatea şi nesiguranţa? Cu toate acestea, trăsăturile

chipului lui îi erau foarte dragi, iar atingerea, mâinii lui încă mai putea s-o cutremure până în adâncul inimii.

— Poate că trebuia să învăţ şi asta, oftă ea. Ca să devin o persoană mai bună, mai înţelegătoare. El zâmbi, dar încă i se mai putea citi îngrijorarea în priviri.

— Asta e o idee originală… scandalul te face mai bun? Liz înclină capul asemeni unui filosof.

— Dacă-i supravieţuieşti, în mod sigur devii mai bun, mai puternic. Zâmbetul lui păli.

— Câteodată, fragmente din tine nu supravieţuiesc. Câte puţin din tine moare. Asta e… Uşa de la Longhom fu dată de perete şi un bărbat înalt, de vârstă medie care se numea Mope Grizzard, intră. Privi sălbatic prin încăpere până când ochii i se opriră asupra lui Nate Purdy. Kasey tocmai îi reumplea acestuia cana de cafea.

— Doctore Purdy! strigă el alarmat. Merse până la masa acestuia, se aplecă asupra ei şi începu să-i vorbească repede, aproape furios. În timp ce acesta vorbea, expresia lui Nate se schimbă, trecând de la panică la seriozitate.

Se ridică repede de la masă, lăsându-şi dejunul pe jumătate terminat.

— Am plecat chiar acum. Spui că a luat legătura cu tine prin staţie?

— Da, domnule. Eram în oraş. Cei de la spital nu au putut să dea de dumneavoastră. Spuneau că nu vă funcţionează pagerul. Nate înjură tehnica modernă în general.

— Vin şi eu la spital. Am să vă ţin locul. Cineva va trebui s-o facă, spuse Dekker.

— Tu, îi spuse Nate lui Mope Grizzard. Vorbeşte cu Carolyn la staţie şi spune-i că vin acolo cât de repede pot! La dracu'! aruncă nişte bani pe masă şi zbură practic spre uşă cu Dekker pe urmele lui. Mope îi urmă imediat.

— Ce-a fost asta? întrebă Helen Merriwether, casiera şefă a băncii, privind în urma celor trei bărbaţi care tocmai ieşeau din local. Kasey rămăsese lângă masa acum goală, cu mâna la gulerul bluzei albe. Chipul îi era aproape la fel de alb ca acesta.

— O, bunule Dumnezeu, spuse ea privind uşa de parcă ar fi fost hipnotizată.

Se uită apoi prin încăpere, lipsită de putere. Deschise gura, dar o clipă nu fu în stare să scoată o vorbă.

— Kasey? întreba Helen. Kasey clipi, îşi scutură capul. Nu o privi pe Helen ci pe Cal.

— E… e Jeff Harris. Logodnicul lui Beverly Townsend. Era la Alvin… pe terenurile cu petrol. Se aşează greu pe scaunul lui Nate.

— A… a avut loc un accident. Cu o piesă grea.

— O, Iisuse, spuse Cal anticipând ce avea să spună Kasey în continuare.

Beverly Townsend era verişoara lui; crescuseră împreună. Kasey se întoarse spre restul încăperii cu spatele, ca şi când n-ar fi dorit ca aceştia să audă ce avea ea să-i spună lui Cal.

— Un accident foarte grav. El… e mort. Spuneau că a murit imediat. Aproape că a fost tăiat în două… Cal se ridică, se răsuci pe călcâie şi fugi spre uşă. Odată aflat afară, sări în camionetă. Familiile McKinney şi Townsend se adunau totdeauna când treceau printr-o criză. El era acum în drum spre verişoara lui.

Helen o privi cu groază pe Kasey.

— Tăiat în două? Bunule Dumnezeu! El, atât de tânăr și de frumos!

— Beverly a făcut o criză de isterie. Carolyn l-a chemat pe Nate la fermă. Beverly… e într-o stare gravă… Liz era şocată.

— E îngrozitor, spuse ea privindu-l pe Guy. Biata Beverly. Era atât de nesigură în privinţa logodnei! Iar Carolyn era îngrijorată de moarte pentru ea.

— Îmi pare rău, spuse Guy. Mi-o amintesc pe Carolyn. Era o fată drăguţă, fără a fi strălucitoare.

— Ar trebui să merg la ea, spuse Liz ridicându-se. Ar trebui să mă întorc acasă. Am un curcan în congelator. Vor începe să-i vină prietenii şi rudele de pretutindeni.

Vor trebui hrăniţi.

— Liz, spuse el ridicându-se, dar prinzând-o de braţ.

N-ar trebui să mai ai răbdare? Ar fi bine ca doctorul să o calmeze mai întâi pe Beverly. Las-o pe Carolyn să se mai adune. Ştii că familia McKinney va fi acolo s-o ajute. Nu are nevoie de tine… nu încă. Liz se opri. Primul ei impuls fusese tipic pentru un vecin dintr-un oraş mic: prietenul nostru are probleme, atunci să-l ajutăm.

— În afară de asta, spuse el atent, cred că tu le-ai distrage atenţia. Eu ştiu că aşa se va întâmpla, aşa încât nu voi merge. Iar tu, tu ai face mai bine dacă ai mai aştepta puţin ca să treacă şocul. Cuvintele lui o loviră în suflet. Citi mesajul din spatele lor. În acest moment eşti „persoana non grata" pentru oraşul ăsta. S-ar putea să nu fii bine venită la ei.

— Oh, spuse ea simţind că-şi pierde suflul.

Se mai gândi şi că, probabil, Martin va fi acolo. Sau Betty. Sau Minnie. Da, înţeleg. Mai bine mai aştept. Puţin. Se lăsă să cadă pe scaunul ei. Se aşeză şi Guy fără s-o piardă din ochi. Era şocată şi ştia că se vede acest lucru foarte bine.

— Mi-e tare dragă Carolyn, spuse ea

— Nu mă surprinde.

— Şi Beverly, continua ea să-i dezvăluie gândurile. I-am fost profesoară. Mulţi nu o înţeleg. A fost foarte greu pentru ea să-și găsească pe cineva care să o iubească. Guy nu spuse nimic, aşteptă doar ca ea să continue.

— Adică, spuse Liz copleşită de emoţii, e o fată foarte frumoasă şi inteligentă. Mult mai deşteaptă decât îi lăsa pe ceilalţi să ştie. Şi sensibilă. Dar îi intimida pe toţi bărbaţii. Nu vedeau decât că e drăguţă şi bogată.

— Înţeleg. Te simţi bine? Eşti palidă că o stafie.

— Va fi greu pentru ea să iasă din situaţia asta, spuse Liz realizând că începuse să plângă. Beverly şi Jeff tot rupeau logodna. O săptămână erau logodiţi, pentru ca în următoarea să nu mai fie. Săptămâna aceasta nu erau.

— Aşa încât se va simţi şi vinovată, pe lângă faptul că va suferi.

Liz încuviinţă, abia observând cât de repede îi înţelesese punctul de vedere.

— Şi eu eram îngrijorată, Jeff e… Liz se strâmbă uşor de durere, Jeff era plin de viaţă, foarte atrăgător. Dar în adâncul inimii n-am fost niciodată de părere că era potrivit pentru ea.

— Oh? Curiozitatea lui părea sinceră, dar tonul se răcise. Liz nu observă. Clătina din cap privind ţintă modelul imprimat al feţei de masă.

— Beverly este inteligentă, educată, stilată. Jeff… ei bine, Jeff era un tip cu mulţi muşchi. Un bun lucrător la sonde. Nu aveau nimic în comun, iar Carolyn era îngrijorată că nu avea să fie decât o relaţie sexuală care nu avea să dureze. Şi o mulţime de oameni credeau că el nu e destul de bun pentru ea, că ea era proastă şi că făcea o greşeală cumplită, că… Se opri realizând semnificaţia şi implicaţiile cuvintelor ei. Îşi ridică privirea spre Guy. Linia gurii lui devenise severă.

— Seamănă cu noi, spuse el calm. Liz îşi dădu seama cu un sentiment cumplit că avea dreptate. Propriile ei cuvinte îi răsunau prevestitoare de rău în minte: Nu aveau nimic în comun… nu era decât o relaţie sexuală care nu putea să dureze. Şi o mulţime de oameni credeau că el nu era destul de bun pentru ea, că era proastă, că făcea o greşeală teribilă…

— Începi şi tu să crezi acest lucru despre noi? întrebă el cu acelaşi calm înspăimântător. Începi să crezi că facem o greşeală? Dragostea şi confuzia, nesiguranţa, luptau în sufletul ei.

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu convingere.

Cu toate acestea nu se putea abţine. Începuse să aibă îndoieli, iar el ştia asta. Putea să jure.

CAPITOLUL 10

În acea dimineaţă Martin veni târziu la birou, îmbrăcat sobru şi elegant de parcă ar fi mers la biserică. Ochii îi erau însă injectaţi, iar chipul avea o expresie extrem de ciudată, în opinia lui Billie Jo. Îl privi temătoare, întrebându-se dacă-şi mai amintea ceva din seara trecută.

— Bună dimineaţa, spuse el cercetând cu atenţie

biroul, ca pentru a se asigura că este gol, apoi o privi lung. Se apropie de biroul ei privind-o stânjenitor. Billie, mi-e teamă că am cam exagerat aseară. Îmi amintesc că eram aici, cu tine, că am stat de vorbă. Dar nu-mi amintesc nimic altceva.

— Da? întrebă ea vioaie gândindu-se ce fel de minciuni trebuia să-i spună. Martin se chinuia să spună ceva, de parcă vorbele i-ar fi produs durere.

— Eu… nu-mi amintesc cum am ajuns acasă. Nu pot să cred că am urcat la volan, dar asta trebuie să fi făcut. E înfricoşător.

— O, la naiba, spuse ea şi-şi flutură părul. Pot spune că erai beat de-a binelea când am ajuns eu aici. Apoi mi-ai spus că ţi s-a făcut somn, după care m-ai rugat să te duc acasă, de fapt să te urmez cu maşina ca să mă asigur că nu faci prostii. Aşa am şi făcut. Am aşteptat până ce ai urcat în apartament, după care am plecat acasă. Martin păru vizibil uşurat, dar în privirile sale de un albastru palid încă se putea citi că avea probleme.

— Eşti sigură?

— Absolut, îl asigură ea. Cu excepţia faptului că n-am ştiut dacă te-ai lovit sau nu în portieră când ai urcat în maşină. Te-am întrebat dacă te-ai lovit, dar tu mi-ai răspuns că nu era decât o zgârietură, că nu e nimic serios. Îşi atinse vânătaia, încurcat.

— S-ar părea că nu am simţit niciun fel de durere. Nu-mi vine să cred că am putut să fiu atât de prost. Am condus în starea aceea… Dumnezeule!

Billie Jo încercă să glumească pentru a-i mai uşura situaţia.

— Ai condus ca un pilot automat, spuse ea cu delicateţe. Probabil că te-ai concentrat atât de tare, încât n-ai mai văzut nimic în jur. N-ai greşit nici măcar o dată. Nu, domnule! Ai oprit la fiecare stop. Ai fi putut să te faci diacon la biserică

— Sunt diacon, spuse Martin trist. Îşi duse o mână la frunte, de parcă l-ar fi durut foarte tare. Clătină din cap, apoi tăcu stânjenit un timp lung.

— Sper că nu ţi-am pus răbdarea la încercare, spuse el. Sper că nu am spus nimic care să te deranjeze… sau prostii. Îi părea prea rău pentru el ca să-i mai spună adevărul. Bietul Martin. Avusese o asemenea viaţă, încât nu ştia cum să se descurce atunci când se simţea vinovat de ceva.

— „Au contraire”, spuse ea zâmbind. Te-ai comportat ca un adevărat gentleman. De fapt, tu ai fost cel care mi-ai dat ascultare cu mare răbdare. Se încruntă, pus în încurcătură.

— Aşa am făcut?

— Da, într-adevăr. M-ai lăsat să pălăvrăgesc ca o moară stricată. Sper că eu nu te-am plictisit!

— Oh, spuse el, iar Billie Jo îl putu vedea concentrându-se să-şi aducă aminte. Da. Am discutat despre tatăl tău, nu-i aşa? Da! A murit ca un erou. Nu ai de ce să te simţi stânjenită din cauza asta. Ar trebui să fii mândră de el.

— Sunt, spuse ea. Măcar acest lucru era adevărat. Martin privi din nou într-o parte.

— Am vorbit şi despre mama ta, nu-i aşa?

— Puţin. Mult prea mult şi-am trăncănit prea mult despre Bubba, terapistul meu şi despre alte lucruri. Dar nu-ţi mai aminteşti nu-i aşa?

— Billie Jo, oftă el. Îmi cer scuze pentru că am fost atât de beat ca un bou… Nu-mi stă în fire…

— Ştiu asta. Ce ciudat, gândi ea. Până în prezent se gândise la Martin ca la un bărbat lipsit de sentimente, sau cu foarte puţine, dar săptămâna aceasta îi dezvăluise prea multe şi pe toate odată. Trezise în ea instinctul matern. Acum părea obosit şi şifonat.

— Am lipsit la vreo întâlnire? Clătină din cap.

— Numai de la una. Cea cu asistentul social. Maggie Conway. I-am comunicat că a apărut ceva neprăvăzut şi am reprogramat-o pentru ora unsprezece.

— Mulţumesc, spuse el îndreptându-se spre birou. Eşti o fată bună, Billie Jo. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Complimentul îi încălzi inima, dar el strică totul în clipa

următoare. Se opri în uşa biroului şi întrebă şovăitor:

— N-au mai fost alte telefoane… personale, nu-i aşa? Părea atât de vulnerabil, încât o impresiona. Ştia că întrebarea se referea la Liz.

— Nu, Martin, îmi pare rău. Încerca să zâmbească curajos, dar nu reuşi.

— Aşa credeam şi eu, spuse el, şi dispăru în birou". *Martin*" gândi ea disperată", *între tine şi Liz a existat o relaţie frumoasă, dar era atât de previzibilă, atât de banală. Nu ai fost la fel de pasionat ca Guy Heller. De ce suferi atât de tare pentru că ai pierdut-o?"* Dar Martin avea nevoie de cineva care să-l dădăcească, aşa încât nu-şi mai pierdu timpul cu întrebări fără răspuns. Probabil că nu mâncase nimic la micul dejun aşa încât îi făcu nişte cafea. Îşi cumpărase o gogoaşă pentru gustare, dar Martin avea mai mare nevoie de ea acum.

Trebuia să-şi revadă notele asupra dosarului Hiltz. Apoi va trebui să-i amintească de întâlnirea cu consiliul de conducere al bibliotecii, de la ora două. Şi mai trebuia să revadă contractele pe care le bătuse la maşină pentru el. În timp ce fierbea cafeaua, pregăti un pahar cu apă şi o aspirină pentru el, împături ziarul de dimineaţă. Bietul de el, va avea nevoie de aspirină!

În drum spre Fredericksburg, Liz şi Guy opriră la vechea casă a familiei Heller. El părea s-o facă în silă. Era de parcă nu ar fi vrut s-o viziteze, dar exista ceva care, într-un fel sau altul, îl obliga s-o facă. Când au coborât din maşină rămaseră un moment în linişte, privind-o. Vechea casă părea mai dărâmată ca oricând; cea mai mare parte a acoperişului se prăbuşise, toate ferestrele erau sparte, poarta se dărâmase. În curtea pietruită crescuseră buruienile înalte până la genunchi.

— Doamne, spuse el printre dinţi. Îmi aminteşte de tot. Uitasem cât de mică era. Cum au crescut şase copii aici? Se ţineau de mână. Cămaşa lui de un albastru strălucitor şi fusta ei albă fluturau în vânt. Expresia de pe chipul lui nu era una de nostalgie, ci de amărăciune.

— N-ai povestit prea multe despre ei, spuse ea privindu-i profilul ce se contura pe cerul albastru. Despre fraţii tăi, familia ta.

— Nu, spuse el fără s-o privească. E greu. E ceva care nu mi-a mers niciodată, familia. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Pare un lucru atât de simplu, dar n-am reuşit niciodată să mă înţeleg cu ei.

„Dar de data asta crezi că o să meargă”, şopti un demon din ea*”. Că tu şi cu mine vom reuşi. Putem oare?”* Alungă aceste gânduri. Poate că avea îndoieli în privinţa viitorului lor, dar nu avea nicio îndoială în ceea ce privea iubirea ei pentru el. Nu, aceasta avea să fie a lui pentru toată viaţa. Îşi întoarse privirile spre casa în ruine.

— Dar ai să-mi povesteşti vreodată despre ei? întrebă ea strângându-l mai tare de mână.

— Odată, spuse el. Apoi inspiră adânc. Am adus-o pe mama în California imediat după ce Gaylord a avut prima ciocnire cu legea. Tata nu mai avea mult de trăit; nu avea să mai rămână nimeni care să aibă grijă de ea. Sau de cei mici.

— Tatăl tău, spuse ea încercând să scoată informaţii de la el cât mai blând cu putinţă, toată lumea a crezut că a murit la puţin timp după aceea. Arăta foarte rău. Vocea lui Guy era la fel de amară ca şi expresia de pe chipul lui.

— Era bolnav. În multe feluri. Daaa. A murit. Aproape un an mai târziu. Chiar după ce Gaylord a omorât-o pe fata aia… Îl opri din nou, aproape că văzu în bărbatul de acum pe băiatul singuratic, rebel, băiatul care nu avea nimic în afară de un nume.

— Îmi spuneai care sunt sentimentele tale faţă de el, spuse ea încet. Poţi să-mi spui şi acum? Ce-ai simţit când a murit? Guy privea ţintă casa.

— Nimic.

— Trebuie să fi simţit ceva, spuse ea punându-și mâna liberă pe braţul lui. Guy strânse din dinţi

— Nu; nimic. Mă uitam la el cum stătea aşa întins în sicriu şi puteam să mă uit foarte bine la… aer N-am simţit nimic. Şi eram bucuros din cauza asta.

— De ce?

— Pentru că ne-a lovit pe toţi, ne-a făcut rău la toţi. Nu am vrut să simt ceva pentru el. N-am vrut să-mi pară rău, să mă bucur, sau să simt orice altceva. Nu l-aş fi lăsat să mă facă să simt ceva. Mai ales după toată porcăria aia cu Gaylord.

Strânse buzele şi clătină din cap.

— La naiba, spuse privind casa.

— Guy, nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu Gaylord. Ce s-a întâmplat cu el? Este… Guy îşi coborî privirea în pământ şi clătină din cap.

— Încă nu pot să vorbesc despre Gaylord. Încă nu e momentul. Îl privi îngrijorată.

— Nu e momentul? Nu înţeleg. Se întoarse spre ea şi o prinse de braţe.

— Vei înţelege, promise el. Dar nu încă. Mai întâi trebuie să fac altceva. Liz îşi ridică faţa spre el.

— Ai promis, şopti ea, dintr-odată înspăimântată. Ai promis că de data asta n-o să mai ai secrete faţă de mine. O trase mai aproape de el.

— N-am s-o fac. Dar am făcut o promisiune… cuiva. Şi faţă de mine. Vei vedea. Ridică o mână şi-i netezi părul ciufulit de vânt.

— O cunoşti pe Marilyn Brandstetter? Numele trimise un fior de durere în sufletul Lizei.

— Da. Odată eram prietene bune, dar ne-am despărţit. S-a schimbat după moartea Laurei.

— Am auzit, oftă el dureros. Şi nu se simte bine deloc. Liz îşi aplecă capul în pământ şi oftă.

— Nu. Săptămâna asta e plecată din oraş. Merge la o clinică din Rochester, Minnesota. Dar nu îi este de niciun ajutor. Se întâlnea rareori cu Marilyn Brandstetter, cu excepţia zilelor în care mergeau la biserică. Îşi dădu seama că o îngrozea o întâlnire cu ea. La urma urmelor Liz era îndrăgostită de bărbatul pe care un oraş întreg îl învinuia de moartea Laurei. Îşi ridică din nou privirea spre el.

— Ştiu că oamenii te consideră vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat cu Laura. Eu însămi te-am învinuit mult

timp… pentru că era mai uşor să te urăsc decât să te doresc. Dar, în adâncul inimii, nu am crezut niciodată că eşti tu cel vinovat. Dacă ai fi ştiut ce urma să se întâmple… O îmbrăţişă mai tare. Lizei părându-i-se că simte ceva aproape disperat în îmbrăţişare.

— Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple, aş fi fost Dumnezeu, nu-i aşa? Iar eu nu sunt Dumnezeu. Sunt doar un om. Şi încă unul care adesea este destul de prost. În această dimineaţă m-am convins din nou. Ea – şi puse mâinile pe bicepşii lui, încercând să găsească ceva putere în el, în forţa lui psihică.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, răspunse Guy în timp ce un muşchi îi juca pe frunte. Toţi s-au repezit pe tine… tot oraşul ăsta nenorocit. Şi te sperie din nou, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea, dar, exact în acelaşi moment, mâinile lui se strânseră pe braţele ei. Descifra mesajul ascuns de gestul lui: *„Nu mă minţi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă minţi”.*

— Da, recunoscu ea, speriată de adevărul celor spuse. Dar totul este atât de adevărat! E… e… nu ştiu ce e… Guy o mângâie din nou, în timp ce Liz îi putea simţi muşchii încordându-se sub mângâierea ei.

— Lizzy, spuse el încruntându-se consternat, ceea ce s-a întâmplat este că niciunul din noi nu ştie ce o să urmeze. Nici nu am visat să se întâmple asta, că se va întâmpla, ce s-a întâmplat… atât de repede… atât de intens… acest… totul.

Cu vârfurile degetelor îi trasă linia obrajilor.

— Cineva spunea că, ceea ce e mai frumos într-un miracol, este faptul că nu ştii niciodată când se va întâmpla. Asta ai făcut tu de două ori în viaţa mea. Tu eşti miracolul meu.

— Guy, spuse ea încercând să protesteze.

— Credeam că, dacă voi veni aici, voi descoperi că totul este mort între noi. Măcar aşa aş fi fost sigur.

— Nu, n-a murit. Nu avea cum să moară. Guy îi puse

degetele pe buze.

— Sst, ascultă-mă. Credeam că poate nu m-ai iertat niciodată. Nu te-aş fi învinovăţit pentru asta.

— Când te-am văzut, mi-am dat seama că nu aveam ce să iert, spuse ea prinzându-i mâna.

— Când te-am văzut eu, continuă Guy, m-am simţit de parcă exact în acel moment m-ar fi lovit un fulger între ochi; n-a fost nevoie să rosteşti niciun cuvânt. Nu mai erau jocuri, nu mai eram decât tu şi cu mine.

— N-am vrut să-ţi cad în braţe. Nu m-am putut abţine Părea că…

— Trebuia să se întâmple în acest fel, termină el afirmaţia în locul ei.

Dar nici eu nu mă aşteptam să se întâmple aşa cum nu mă aşteptam să-mi crească aripi şi să zbor.

— Credeam că visez, şopti ea.

— Dacă aş mai fi fost în stare să gândesc, eu… eu aş fi făcut ca toate astea să se întâmple altfel, spuse el înţelept. Am şocat lumea. Ei bine, ne-am şocat şi pe noi.

Dar în spatele nostru se adunaseră treizeci de ani de dorinţă şi nevoie. Nu am vrut să te rănesc, să-ţi fac rău, spuse el. Iartă-mă. Guy îi sărută palma.

— Te iubeam prea mult ca să mă gândesc, te rog să mă ierţi.

— Nici eu nu mai gândeam, spuse ea simţind cum i se ridică lacrimi în ochi. Oh, Guy, a fost vina mea în aceeaşi măsură în care a fost şi a ta. Îi luă chipul în palme.

— Nu renunţa la mine. Te iubesc. Îţi aparţin pentru toată viaţa. Nu-i lăsa să ne despartă din nou. Guy o sărută încet, apoi din ce în ce mai intens, iar Liz îi răspunse aproape cu frenezie. Într-un târziu, o luă de mână. O conduse în casa în care, odată, existase atât de multă ură, iar acolo, chiar în mijlocul ei, făcură dragoste.

— Martin, îl iubesc, spuse Liz. Era în aceeaşi zi, seara, iar ea stătea pe scaunul clientului, în biroul lui. Martin stătea pe locul lui într-o poziţie gânditoare, cu bărbia într-o mână. Privirea lui era cea a unui judecător,

dar tristă. Liz avu straniul sentiment că se afla în mijlocul unui proces.

— Asta nu se va schimba, spuse ea. Chiar dacă mâine totul se va prăbuşi… chiar dacă el va pleca mâine şi n-o să-l mai văd niciodată, eu tot nu mă voi căsători cu tine. N-ar fi corect, n-ar fi bine. Nu înţelegi? Martin clătina din cap încăpăţânat.

— Nu e potrivit pentru tine. Tot oraşul este de părerea mea. Întreabă pe oricine. Întreabă-l pe Nate Purdy. Boward Blake. Judecătorul Wicker.

Doctorul, preotul, judecătorul. Liz îşi masă fruntea. Doctor, avocat, indianul şef. Om bogat om sărac, hoţ. Nimeni nu crede că va merge. Inspiră adânc, străduindu-se să rămână calmă. Era supărată pe Martin pentru că-i agitase familia, dar până în acest moment se străduise să rămână calmă. Dar el nu voia s-o asculte.

— Martin, îl voi iubi totdeauna. Nu mă pot vedea trăind cu un alt bărbat din lume în afara lui. Am încercat să mă amăgesc c-am s-o pot face cu tine. Acum vreau să fiu cinstită.

— Ţi-a sucit capul. E bogat, faimos, era faimos… ar putea suci capul oricărei femei. Îţi vei da seama singură de asta iar eu voi fi aici, te voi aştepta. Liz dădu cu pumnul în braţul fotoliului pe care stătea.

— Nu vreau asta. Între noi a existat o relaţie frumoasă, confortabilă.

Dar era… sterilă. Nu exista nici urmă de pasiune în ea. Dacă ceva o caracteriza, acelea erau politeţea şi respectul. Nu mă pot întoarce la asta.

— Totul se va termina între voi, spuse Martin răbdător iar eu te voi aştepta.

— Nu! strigă ea. Ţi-ai făcut iluzii. Nu mai vreau asta… Te-am amăgit. Nu! Chiar dacă m-aş întoarce la tine, m-aş uita la tine şi l-aş vedea pe el. În fiecare zi a vieţii mele. Bărbia lui Martin începu să tremure uşor.

— O să-l uiţi. Asta nu e decât o nebunie temporară. Te voi aştepta.

— De ce tot spui asta? Ce a existat între noi a fost…

plăcut. Dar nu a fost dragoste. Până acum nu mi-ai arătat că mi-ai fi atât de devotat. De ce acum? Până acum nu puteai suporta nici cea mai mică înşelăciune. De ce o tolerezi pe aceasta, atât de mare? Martin luă de pe birou stiloul de aur şi-l privi lung.

— E o problemă de principiu. Am fost prieteni. Acum tu ai probleme. Intenţionez să-ţi stau alături. Liz îl privi fără a-i veni să creadă.

— Tu te-ai auzit ce-ai spus? „Am fost prieteni? „E o problemă de principiu?” Martin, eu nu am probleme, eu sunt îndrăgostită.

Expresia de pe chipul lui Martin deveni şi mai serioasă.

— Ai probleme. Reputaţia ta e făcută zdrenţe. Dar eşti norocoasă. Moartea lui Jeff Harris va distrage atenţia oraşului de la tine… pentru câteva zile.

— Martin, cum poţi vorbi aşa? Nu te credeam. În stare să spui aşa ceva. Ar trebui să mă bucur ca un băiat tânăr a murit? Aşa încât oamenii să nu mai vorbească despre mine?

— Este posibil să sune lipsit de sensibilitate ceea ce spun, dar acesta este adevărul. În plus, nici nu te-am văzut azi pe la Carolyn, alături de toate celelalte prietene ale ei. O străbătu un fior de vinovăţie.

— Am crezut că e mai bine dacă stau deoparte un timp, spuse ea. Dar ai fost tu acolo? Ce face? Cum se simte Beverly? Ea era singura care avea nevoie de alinare. Martin puse deoparte stiloul şi-şi puse mâinile pe birou

— Ce face Beverly? E isterică, aşa a spus Nate Purdy E sub sedative.

— Biata Bervely, spuse Liz. Oamenii o cred o fată de aur, dar lucrurile nu vor fi atât de simple pentru ea.

— Sincer să fiu, spuse Martin pe acelaşi ton înţepat, Beverly ar face mai bine să se astâmpere. Jeff Harris era tot atât de potrivit pentru ea cum e Guy Heller pentru tine Asta nu înseamnă că mă bucur de moartea băiatului.

Liz ajunsese la limita răbdării. Se ridică în picioare şi-şi netezi fusta.

— Îl iubea, îi spuse furioasă lui Martin. Şi aş fi o ipocrită dacă nu aş recunoaşte că şi eu am avut îndoieli în privinţa lor. Dar, Doamne, Martin, ea a ţinut la el, iar el a murit oribil. Când te aud cum vorbeşti, îmi dau seama că între noi nu ar fi mers.

Am fi fost ca doi fraţi care locuiesc împreună. Se ridică şi el, iar ceva foarte asemănător panicii îi străluci în priviri.

— Nu pleca. Abia dacă am stat de vorbă.

— Greşeşti, Martin! Am terminat. Mi-aş dori ca lucrurile să se fi întâmplat altfel, aşa încât să nu te afecteze cu nimic. Dar acum cel mai bine ar fi să rupem relaţiile cât mai repede şi să ne vedem de vieţile noastre. Liz se îndreptă spre uşă.

— Nu pleca, protestă Martin. Tu nu înţelegi. Intenţionez să-ţi rămân loial pentru că… Ea se opri şi se răsuci pe călcâie cu faţa spre el.

— Martin, opreşte-te! Şi să-ţi mai spun ceva. Poate crezi că te porţi ca un gentleman, dar nu eşti. Ştiu că ai telefonat familiei mele. Ai dat naştere unui întreg scandal dintre mine şi ea. Te-ai amestecat nepermis de mult şi…

— Încercam să te ajut, spuse el disperat, aplecându-se peste birou, în direcţia ei.

— Nepermis de mult, repetă ea, şi numai pentru acest motiv nu m-aş întoarce la tine. Aşa încât înţelege o dată pentru totdeauna nu mă mai aştepta! Nu te mai amesteca! Lasă-mă să-mi trăiesc viaţa. Şi tu trăieşte-o pe a ta!

— Liz! spuse el disperat. Începu să ocolească biroul, dar ea ieşise deja din încăpere. Se opri, apoi se îndreptă în direcţia în care o luase ea, dar auzi cum se trânteşte uşa din faţă. Plecase. A plecat, gândi Martin amorţit. Îşi privi ceasul din obişnuinţă. Opt treizeci şi cinci. Nu vorbise cu el decât o jumătate de oră. Iar el mai avea atâtea să-i spună, atâtea dovezi să-i prezinte! Dar stricase tot în mod prostesc.

Încercase să pară nobil, iubitor, serios, şi se transformase într-un bărbat lipsit de suflet, moralizator. O,

la naiba! gândi Martin. Chiar era lipsit de suflet, moralizator. De ce nu recunoscuse adevărul? Nu o merita pe Liz Babcock şi nu o meritase vreodată. Se apropiase de ea într-un moment când era la pământ, demoralizată, fără speranţe. Nu observase niciodată că era o femeie capabilă de pasiune, chiar de o mare pasiune. Se întreba dacă ştiuse cineva acest lucru în afara lui Heller, firește. Martin nu avea nici cea mai mică îndoială că Guy o va face să sufere. O va părăsi distrusă, cu reputaţia pătată şi viaţa transformată în ruine.

Dar el îi putea oferi-cel puţin pentru moment-ceea ce Martin nu-i oferise, niciodată şi nici nu era capabil s-o facă. Pasiune. Martin se gândi să meargă după ea. S-o mai roage o dată. Nu, gândi el. Nu avea niciun rost.

Iar ceea ce-i spusese ea era adevărat. Nu o iubise. O plăcuse foarte mult, chiar se ataşase de ea. Dar nu o iubise. Bănuia că nu era capabil de dragoste.

Martin iubise odată iar iubirea aceea îl consumase într-o asemenea măsură, încât nu mai rămăsese aproape nimic în sufletul lui. Iubise, pierduse, iar într-un fel ceva din el murise. Simţea că fusese mult prea rănit pentru a mai putea iubi vreodată. Amintirile începuseră să-l hăituiască din nou, teribile amintiri amestecându-şi durerea lor veche cu cea proaspătă. Încercase să-i fie credincios Lizei, dar ea nu dorise acest lucru. De ce? O putea învinui? Nu. Cine ar putea iubi un bărbat care era mort în interior? Unul atât de prost încât era singurul vinovat pentru moartea sufletului său? Martin fusese întotdeauna un bărbat temperat. Obişnuia să se întrebe de ce recurgeau oamenii la băutură în clipele de disperare. În seara aceasta nu se mai întreba. Frământat de gânduri negre se îndreptă spre seif şi-l deschise. Sticla de bourbon era acolo, pe jumătate plină. O luă împreună cu un pahar şi o depuse pe biroul său. Se aşeză. Îşi turnă un pahar. Îl bău dintr-odată. Apoi îşi mai turnă unul.

Liz stătea în adăpostul sigur al braţelor lui Guy. Era atât de epuizată emoţional încât nu se putea gândi măcar

să facă dragoste şi nu dorea să mai scandalizeze o dată oraşul lăsându-l pe Guy să-şi parcheze maşina în faţa casei ei, seara. Aşa încât veniseră aici, un loc minunat, de unde se vedea Claro River.

Se cuibări la pieptul lui, admirând peisajul atât de familiar. Luna era aproape plină şi se deplasa încet spre Bill Country. Era o seară liniştită, aproape lipsită de vânt.

— N-am apucat să facem asta niciodată când eram adolescenţi, spunea ea făcându-se comodă la pieptul lui.

— Nu.

— Sunt atâtea lucruri pe care n-am apucat să le facem! O strânse mai tare în braţe.

— Ştiu.

— N-am fost niciodată la dans. Sau la un film. Nici măcar nu am băut o Coca-Cola împreună!

— Nu ţi-am făcut niciodată un cadou. Am dorit s-o fac. Voiam să îţi trimit orhidee. Nu am trimis niciodată orhidee, dar auzisem că aşa era elegant. Doream să-ţi umplu braţele cu orhidee.

— N-am avut niciodată o fotografie de-a ta. Până când ai devenit faimos.

— Eu n-am avut niciodată una de la tine. Până când m-am abonat la ziarul local. Asta e tot ce am avut. Ea rămase tăcută.

— Liz, pentru tine nu e bine aici, spuse el. Hai să mergem la Branson, sau la Tahoe. Tu hotărăşti. Nici nu vreau să încerc să te duc la Londra. Aş fi prea nebun să fac asta. Ţară străină, alte obiceiuri… Vreau să te bucuri de viaţă. Iar eu vreau să mă bucur de prezenţa ta.

— Nu pot, spuse ea. Familia mea nu m-ar ierta niciodată. Nu-i pot pălmui în felul acesta. Va trebui să înţeleagă. Trebuie să-i fac să mă înţeleagă.

Rămaseră tăcuţi o clipă. Apoi el îi murmură un cântec la ureche. Era unul din primele lui succese, un cântec care o impresionase până la lacrimi când îl auzise. Dar reuşea s-o şi întristeze în aceeaşi măsură. La fel se întâmplă şi în seara aceasta. Guy o simţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el strângând-o uşor.

Familia? Sau te mai gândeşti încă la Martin? Eşti îngrijorată pentru el? Liz oftă.

— Puţin. Totdeauna am crezut că Martin e un bărbat raţional. Dar s-a purtat atât de ciudat. Mi-a sunat familia. Mi-a jurat această fidelitate mai mult decât ciudată. Nu înţeleg… parcă nu ar fi el! Guy se juca învârtind o buclă de-a ei pe un deget.

— S-ar putea să ai dreptate Liz râse tristă.

— Martin? Cu siguranţă că nu din dragoste pentru mine. Noi doar ne-am ţinut de urât unul altuia, nu am fost iubiţi niciodată. El continua să se joace cu bucla ei.

— Poate că are secrete.

— Martin? întrebă ea fără a-i veni să creadă. O sărută pe ureche.

— Toată lumea are secrete, draga mea.

CAPITOLUL 11

Billie Jo se comporta prosteşte, dar nu-i păsa. La ora 1030 p.m. se urcase la volanul maşinii şi se îndreptase spre serviciu, fără alt motiv decât pentru a vedea dacă nu cumva Martin a rămas din nou la birou. Ştia că în seif mai rămăsese cam jumătate din sticla de bourbon. Se gândise la un moment dat s-o ia de acolo, dar Martin nu mai era un copil. Nu putea folosi asemenea metode cu el.

Dar era îngrijorată. Mai ştia de asemenea din auzite că Martin avea întâlnire cu Liz în acea seară, în biroul lui. Billie Jo era sigură că vizita nu avea să meargă bine. Martin avea să fie respins din nou. Atunci va recurge în mod sigur la sticlă.

„La naiba!”, gândi Billie Jo, strângând din dinţi. Martin nu avusese obiceiul să bea. Spera numai ca el să nu mai continue în felul acesta prea mult timp.

Nu avea să se transforme într-un beţivan de dragul ei, al Lizei, deoarece Billie Jo nu va permite să se întâmple asta. Era prea bun, un bărbat de nădejde, respectabil şi inteligent pentru a face astfel. Ajunse în dreptul colţului de stradă unde se afla biroul. Acolo era parcată maşina lui Martin. Stătea acolo singură, nu se vedea nici maşina lui

Guy, nici cea a Lizei, Lumina aprinsă din biroul lui Martin arunca o pată de luminş pe trotuar.

„Clopotele iadului”, gândi Billie Jo întunecată, *iar se îmbată de unul singur*!*”* Parcă lângă maşina lui Martin, după care se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă. Poate că în seara aceasta îl va putea opri înainte de a se îmbăta criţă.

Ştiind la ce s-ar putea aştepta, se îmbrăcase mult mai sobru în seara aceasta: pantaloni negri, o bluză cu mâneci scurte, iar părul şi-l prinsese la spate cu o agrafă. Descuie uşa şi se îndreptă spre cea a lui Martin. Se va hotărî ce tactică să folosească imediat după ce Martin îi va arunca prima privire. Rămase în uşă să-l privească. Făcea bărcuţe de hârtie, foarte migălos lucrate, încet, îşi ridică ochii şi o privi.

— Billie Jo, spuse el, şi îşi luă o ţinută demnă, încercând să pară cât mai treaz cu putinţă.

„Ha”, gândi ea*”*. *Arată de parcă ar fi vinovat de ceva. Seara trecută avea nevoie de simpatie. Dar astă seară are nevoie de o mână fermă”*. Se sprijini cu dreapta de uşă, iar pe cealaltă şi-o puse în şold.

— Martin! spuse ea prefăcându-se şocată. Mi-e ruşine de tine!

Aruncă o privire rapidă sticlei. Încă mai era ceva în ea. Nu era chiar atât de beat ca în seara precedentă. Bun. Martin încercă să se poarte cât mai demn cu putinţă, încă mai vedea clar, rostea toate sunetele corect, iar cravata încă se mai afla la locul ei, fără a fi şifonată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu făceam decât să beau ceva.

— Seara trecută eu am ascuns sticla, îţi aduci aminte?

— Desigur, minţi el. Nu avea cum să-şi amintească. O ascunsese după ce Guy îl cărase afară din birou.

— Deci ştiu că aseară sticla era pe jumătate plină, spuse ea prefăcându-se necăjită. Uite cât de mult ai băut din ea. Sunt uimită: începe să devină o problemă pentru tine.

— N-o să devină nicio problemă, spuse el dând iritat

din umeri. Am avut o săptămână proastă. Când termin sticla, termin şi cu băutura. Ştii că eu nu-mi fac un obicei din asta.

— Dar aşa pare, că-ţi faci un obicei să bei, spuse ea cu severitate. Sunt uimită! Un bărbat atât de inteligent! Martin ridică paharul şi sorbi pe îndelete din el cu o expresie de dezgust pe chip.

Oh, se gândi Billie Jo. *Trebuie să se oprească*! Martin o privi trist pe deasupra paharului:

— Inteligenţa, spuse el, este o marfă foarte rară. N-am prea avut parte de ea în ultima vreme. Billie Jo tăcu, gândindu-se ce ar putea să-i spună. Tăcerea fu o greşeală. El îşi termină paharul şi-şi mai turnă unul. Billie se îndreptă spre birou cu o expresie amară pe chip.

— Martin, nu cred că faci bine dacă bei paharul ăsta.

— Billie Jo, îmi înec amarul. Fii fată bună şi du-te acasă. Mai lua o gură de lichior, una mare. Ea tresări.

— Martin, hai mai bine să stăm de vorbă. Ştiu despre ce e vorba. E Liz, nu-i aşa? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun că toată lumea din oraş crede că face o mare greşeală.

— Sunt perfect conştient de asta, spuse Martin privind fix paharul. Toţi ştim asta. Îşi bate joc de viaţa ei.

— Dar e viaţa ei, spuse Billie Jo, privindu-l atentă. Iar dacă-şi bate joc de ea, ea e cea care ar trebui să-şi înece amarul. Nu tu. Te comporţi aproape la fel de scandalos ca şi ea. De parcă aţi fi fost cei mai pătimaşi îndrăgostiţi de pe pământ.

O Doamne, gândi ea, *poate că nu ar fi trebuit să spun asta.* Îi aruncă o privire supărată.

— Asta ce-a mai fost? Te îndoieşti de bărbăţia mea? Dă-i drumul! Caută argumente! Ai dreptate. Ea are dreptate.

— Cine are dreptate? dori ea să ştie, în mod sincer încurcată. Şi în ce privinţă?

— Sunt un, bărbat rece. N-am niciun strop de pasiune în mine. Nu sunt deloc o atrăgătoare entitate masculină. A te căsători cu mine seamănă cu viaţa alături de un frate. Nu, poate alături de o mătuşă rămasă fată

bătrână.

— Martin, spuse ea şocată, doar nu ţi-a spus ea toate astea, nu-i aşa? Te-a făcut ea mătuşă rămasă fată bătrână?

— Nu, spuse Martin iritat, dar ar fi putut s-o facă.

— Ei bine, asta e complet greşit, spuse Billie accentuând cuvintele. În mod sigur nu semeni cu mătuşa nimănui. Eşti un bărbat atrăgător. O persoană interesantă… poate chiar un bărbat frumos. O privi fără a-i veni să creadă.

— Eu?! Frumos?! Nu sunt decât un holtei bătrân, cu tâmplele argintii.

— Da, frumos, afirmă ea. Iar părul argintiu te face mai distins. Există o mulţime de bărbaţi atrăgători care au părul argintiu.

— Nu ştiu, spuse el privindu-şi din nou paharul. Nu sunt decât o bandă de babalâci cu părul alb.

— Greşit, spuse Billie Jo. Uită-te la Phil Donahue. Uită-te la preşedintele Clinton. La Sean Connery. Şi el abia dacă mai are ceva păr! Martin nu păru deloc impresionat. Ridică paharul la gură.

— Martin, te rog, nu face asta, îl imploră Billie Jo. Vei regreta. Pe cuvânt că aşa se va întâmpla. Bău. Goli paharul şi îl puse pe masă. Privi apoi în gol cu tristeţea întipărită pe chip.

— Nu mă găseşte atrăgător, spuse el. N-o pot învinui. Nu sunt o persoană atrăgătoare. Nu în interior. Billie Jo se apropie de el, aşa încât să-i poată lua sticla dacă mai încerca să-şi toarne în pahar.

— Fiecare dintre noi considerăm diferite lucruri ca fiind atrăgătoare. Dacă ei îi place mahalaua aia de la Hollywood, înseamnă că ăsta e gustul ei. Probabil că tipul a făcut şi câteva operaţii estetice. Asta fac toţi cei din California. Bărbaţii fac asta ca să pară că au mai mulţi muşchi decât în realitate. Martin arăta ciudat.

— Chestia asta nu schimbă cu nimic situaţia. Crede că-mi lipseşte ceva în interior. Nu sunt potrivit.

— Nu eşti potrivit? Cum, dar n-am mai întâlnit bărbat mai potrivit ca tine, îl contrazise ea. Martin, dar tu ai toate

calităţile de pe pământ. Eşti un stâlp al comunităţii, un avocat strălucit.

— Sunt rece, murmură el. Sunt rece şi… şi inhibat.

— Nu eşti rece, insistă ea. Doar că ţi-ai îngropat căldura sufletească undeva adânc în suflet. Foarte adânc, oftă ea. Dar în mod sigur există acolo. Doar pentru că nu ţi-o răspândeşti aşa, în jur, nu înseamnă că nu o ai.

— Ea a văzut, spuse el. Un mare gol. Nu sunt un om bun.

— Eşti un om foarte bun, îl contrazise Billie Jo. Nu mai ştiu pe nimeni care să fie mai minunat ca tine. Martin întinse mâna după sticlă, dar ea fu mai rapidă. Îl prinse de încheietura mâinii.

— Martin, spuse, nu face asta. Păstrează ceva din respectul faţă de propria-ţi persoană. Dacă-l pierzi, totul e pierdut. Crede-mă. Am trecut şi eu prin asta. Ştiu cum e. El încercă să apuce sticla, dar Billie îl strânse mai tare, nedorind să-l lase s-o facă.

— Dă-mi drumul! strigă el nervos. Ea se aşeză pe colţul biroului, punându-se între el şi sticlă. Nu-i eliberă mâna.

— Am vorbit serios, repetă ea. Nu te purta aşa. Respectă-te pe tine însuţi; eşti un om bun, Martin. Oamenii au o mare încredere în tine. Tu eşti primarul, Dumnezeule!

Mâna lui căzu pe birou lipsită de putere, dar ea nu-i dădu drumul, pentru ca nu cumva să se răzgândească. O privi cu, o asemenea neajutorare în ochi, încât aproape că-i zdrobi inima.

— Nu sunt un om bun, spuse el încet. Nu fac decât să-i păcălesc pe oameni. Nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat. L-ar urî pe cel care sunt. Billie îi strângea mâna mai puţin războinică, dar îşi menţinu strânsoarea.

— Nimeni n-ar putea să te urască, Martin. Tot ce-ai făcut tu în viaţă a fost bine. Fu uimită să vadă că în ochii lui Martin se nasc lacrimi”. *Bunule Dumnezeu*”, gândi ea speriată”, *doar n-are de gând să plângă*!”

— Billie Jo, spuse el tot în şoaptă, eu nu sunt ceea ce crezi. Dacă par a duce o viaţă bună, este pentru a

răscumpăra o faptă rea, făcută în tinereţe. Liz a avut dreptate să mă părăsească.

— Nu e adevărat, protestă ea. Îşi slăbi strânsoarea asupra mâinii lui, dar îi acoperi mâna cu a ei pentru a-i arăta alinare.

Nu mi te pot imagina făcând ceva rău în toată viaţa ta.

— Dar am făcut, insistă el cu lacrimile strălucind în ochi. Billie Jo, ce-ai spune dacă ţi-aş povesti că odată… Aici ezită străduindu-se să continue: Când eram tânăr, spuse el întorcându-şi privirea de la ea, am făcut ceva îngrozitor. Nu am intenţia să mă scuz spunând că eram tânăr. Eram destul de matur pentru a şti mai multe, pentru a fi procedat mai bine. Un fior o străbătu pe Billie Jo de-a lungul spinării. Martin nu mai era conştient de sine şi urma să-i spună un secret oribil. Avea să-i dezvăluie ceva ce n-ar fi trebuit? O va urî după aceea?

Îl strânse de mână.

— Martin, nu spune nimic ce n-ar… Acesta o prinse de mână şi o strânse atât de tare, încât Billie Jo aproape că gemu de durere. Dar Martin părea să simtă nevoia unei fiinţe umane, aşa încât se abţinu.

— Martin? întrebă ea îngrijorată. Privi mâinile lor împreunate cu lacrimile licărindu-i în priviri.

— Billie Jo, pe când eram tânăr, am… făcut… probleme unei fete. Am… lăsat-o însărcinată. Billie fu sufocată, dar el îi strângea mâna atât de tare, încât nu putu decât să stea pe loc şi să-l privească.

— Eu… eu… se bâlbâi el, eram în ultimul an la drept. Mă întâlneam cu o fată frumoasă, de familie bună. Dar am cunoscut o altă fată, o chelneriţă. M-am îndrăgostit nebuneşte de ea.

— Martin, spuse Billie punându-şi şi cealaltă mână peste a lui, nu e nicio ruşine să te îndrăgosteşti. El clătină din cap.

— Mie îmi era ruşine. Nu era din acelaşi mediu social cu familia mea. Îmi era ruşine din cauza asta. Dar am iubit-o. O, Doamne, am iubit-o. Billie Jo rămase tăcută, rezistând

impulsului de a ridica mâna pentru a-i şterge lacrimile.

— Ne vedeam în secret. De ce? Pentru că eram un laş. Ştiam că familia mea nu ar fi acceptat-o niciodată. Nici prietenii mei. Dar nu am putut renunţa la ea. Atunci ea a rămas însărcinată. Şi eu… m-am speriat… Billie Jo nu se mai putu abţine. Întinse mâna şi îi şterse lacrimile. El nici nu păru să observe.

— M-am convins atunci singur, pe mine însumi, că încerca să mă prindă într-o capcană, spuse Martin cu vocea tremurând. Şi ştiam că părinţii mei n-ar fi acceptat-o niciodată. Niciodată. Îşi îndreptă umerii şi clătină din nou din cap.

— Aşa încât i-am dat bani pentru avort. Ea nu voia s-o facă. Dar a făcut-o. Pentru că aşa doream eu, pentru că mă iubea. Alte lacrimi îi apărură în ochi. De data aceasta, când Billie încercă să i le şteargă, o prinse de mână şi-şi ridică privirea în sus.

— Aşa încât am dus-o la un doctor. Apoi, de acolo am dus-o la ea acasă.

A doua zi dimineaţă era moartă. Nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am ştiut niciodată ce nu a fost în regulă. Ceva n-a mers bine. Era moartă.

— O, Martin, suspină Billie Jo. O, Doamne! El o privea cu ochii larg deschişi.

— Am omorât fata pe care o iubeam. Mi-am omorât copilul. Privi într-o parte şi-şi prinse fruntea în mâini.

— Nu ştiu ce n-a mers. N-am spus niciodată, nimănui. Părinţii mei n-au aflat niciodată. Mă tot învârteam de colo până colo fără rost ca o stafie. Mă simţeam de parcă şi eu murisem odată cu ei. M-am gândit să mă sinucid. Dar era o pedeapsă prea bună pentru mine.

— Martin, spuse Billie Jo pe un ton cât mai convingător, n-ai vrut să se întâmple aşa. N-ai vrut! râse pe jumătate amar, pe jumătate resemnat.

— Sunt avocat. Ştiu ce înseamnă cuvântul VINOVAT. Eram vinovat. Nu puteam mânca. Nu puteam dormi. Nici măcar nu mai puteam sta de vorbă cu oamenii. Mai târziu am început să spun minciuni. Minciuni mari. Am spus că

fata cu care ieşeam m-a părăsit şi s-a căsătorit cu altcineva. Era o minciună. Pur şi simplu n-am mai vrut s-o văd. Oamenii m-au crezut.

— Ascultă, spuse Billie Jo aplecându-se spre el, ştiu că a fost îngrozitor pentru tine. Şi mi-e foarte clar că ai suferit toţi anii ăştia. Dar nu poţi să plăteşti toată viaţa pentru o singură greşeală…

— Asta era exact ceea ce aveam de făcut, spuse Martin-dintr-odată foarte însufleţit. Mi-am petrecut toată viaţa plătind, încercând să plătesc. Nu m-am căsătorit niciodată pentru că nu am meritat o soţie. Dumnezeu ştie că nu merit nici copii. Şi am încercat totdeauna să fiu bun pentru că am făcut atâtea rele…

Îl prinse cu o mână de bărbie şi-l făcu să se întoarcă cu faţa spre ea.

— Nu ai vrut să faci rău. Ai făcut acelaşi gen de greşeală pe care o fac mii de tineri… zeci de mii… Îi dădu mâna la o parte, dar o reţinu într-a lui.

— Mi-am jurat să stau singur pentru fiecare an din viaţa ei. Avea douăzeci şi unu de ani, a fi singur a devenit un obicei.

— Martin, îl imploră Billie Jo, nu-ţi face una ca asta. Te-ai pedepsit destul. Ţi-ai îndeplinit pedeapsa.

— Ştiu, spuse el pe un ton amar şi privi din nou la mâna ei. Acum cinci ani m-am gândit: foarte bine, ai încercat să plăteşti preţul pentru ce-ai făcut. Poate că a sosit timpul să mă căsătoresc. Am trăit singur, dar începuse să mă obsedeze faptul că aveam să şi mor singur. Billie Jo simţea în gât un nod mult prea mare pentru a mai putea vorbi. Nu putea decât să privească pe Martin care vorbea ca un om în transă.

— Am privit în jur. Nu existau femei singure de vârsta mea care să mă intereseze.

Atunci a murit John Babcock şi a apărut Liz. Arăta bine, era deşteaptă, dulce şi amuzantă. Mi-a plăcut întotdeauna. Billie Jo încuviinţă tăcută. Presupunea că Liz i se păruse lui Martin rezolvarea tuturor problemelor ridicate de singurătate.

— Şi sincer vorbind, John nu mi s-a părut niciodată un bărbat teribil de excitant. M-am gândit că poate Liz se va căsători cu mine. Pentru o vreme chiar am crezut că aşa se va întâmpla.

— Nu eşti un bărbat cu care doar să te căsătoreşti. Dar ea a găsit pe altcineva, diferit de tine.

— A găsit un bărbat mai bun, spuse Martin resemnat.

— Nu e mai bun, insistă Billie Jo. E diferit de tine. Şi s-au regăsit după mult timp. Întâmplări ca acestea sunt… emoţionante.

— Nu, spuse Martin strângându-i mâna absent. E mai bun. E întruchiparea a tot ce e bun.

— Martin, asta nu e adevărat! Nu e altceva decât un fals cowboy, cum i-ai spus chiar tu. Martin oftă dureros.

— Când era un puşti… doar un copil… a lăsat însărcinată o fată. Dar s-a căsătorit cu ea. Nici măcar nu o iubea, dar a făcut ce era bine pentru ea. S-a purtat ca un bărbat, iar eu n-am fost în stare de asta.

— Nu poţi să gândeşti aşa, îl contrazise Billie Jo.

— De ce nu? întrebă el pe un ton amar. E adevărul. Şi mai ştii ceva? Oamenii îl învinuiesc pe el pentru că a angajat pe avocaţii ăia care l-au scăpat pe fratele lui de închisoare la primul incident. Dar tot ce a făcut el a fost să-şi ajute fratele.

Toată lumea procedează aşa. Nimeni nu a dat vina pentru moartea Laurei pe cine trebuia s-o dea… pe mine adică. Billie Jo era şi mai şocată. Se aplecă mai tare spre el, aşa încât să-l poată privi în ochi.

— Martin, în momentul ăsta vorbeşte lichiorul din tine, pentru că nu văd cum ai putea fi tu vinovat de moartea Laurei Brandstetter. Gaylord Heller este cel care a omorât-o şi nimeni altcineva nu poate fi învinuit pentru asta. Cu atât mai puţin tu.

— Nu? întrebă Martin dispreţuindu-se. Cine a pierdut primul proces, Billie Jo? Eu! Am făcut cea mai mare greşeală posibilă: am crezut că nu pot să pierd. Mă gândeam: „Lasă să trimită Heller toţi avocaţii ăia mari, dacă doreşte-am un caz uşor, nu se poate să pierd”. Am

fost arogant. Am greşit. Gaylord a fost eliberat, iar Laura a murit.

— Nu poţi da vina pe tine pentru asta, protestă ea. Nu te las să faci asta. Nu e corect, nu e cinstit.

— Viaţa nu e nici corectă, nici cinstită, replică el trist. Iar Liz nu mă vrea.

Deşi numai Dumnezeu ştie cât am încercat s-o fac fericită. O întrebare începuse s-o necăjească pe Billie Jo şi nu se putu abţine să nu o pună.

— Toţi anii aceştia pe care i-ai petrecut singur, spuse ea ezitând, ce-ai făcut în problema... ştii tu, a sexului? Ea nu făcuse sex un an întreg şi i se păruse o eternitate. Ce făcuse Martin? Acesta dădu din umeri:

— Timp de douăzeci de ani am fost abstinent. Apoi, mai târziu, am simţit... nevoia... ştii tu... am fost la Austin, am găsit o femeie, am plătit-o. Nu e nimic frumos în asta. Dar aşa s-a întâmplat. Am făcut asta de două sau de trei ori, chiar după ce începusem să mă întâlnesc cu Liz. Ea nu părea interesată de asemenea lucruri. Iar pe mine mă interesau. Are dreptate să nu mă vrea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl contrazise Billie Jo, ai şi tu anumite necesităţi, eşti om, doar! Nu e nimic rău în asta! Martin păru să devină dintr-odată conştient. Din nou îşi retrase mâinile dintr-ale ei şi le puse pe birou.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun toate aceste lucruri. O să mă urăşti.

— N-aş putea să te urăsc niciodată.

— Avea dreptate. Nu sunt o fiinţă umană atrăgătoare. Billie Jo îi puse o mână pe umăr.

— Eşti mult prea sever cu tine. Eşti una dintre cele mai atrăgătoare fiinţe umane pe care le cunosc.

— Cum poţi spune asta după tot ce ţi-am povestit? o întrebă el scuturându-şi capul. Îl strânse mai tare de umăr.

— Ai greşit. Toţi facem greşeli. Eşti un bărbat mai bun decât marea majoritate. Te-ai pedepsit singur pentru ceea ce ai făcut.

— N-aş fi fost capabil s-o fac fericită. Nu cu adevărat. Are dreptate. Nu am niciun fel de pasiune în mine. N-aş

putea niciodată să excit o femeie… în felul acela…

Billie îşi puse şi cealaltă mână pe umărul lui.

— Martin, crede-mă, tu eşti un bărbat excitant. Tu poţi face o femeie fericită. El clătină din cap, în mod vizibil jenat.

— Eşti prea amabilă cu mine, Billie Jo, spuse el. Nu merit asta. Nu trebuie să încerci să mă faci să mă simt eu bine. Se aplecă mai tare asupra lui, făcându-l s-o privească din nou în ochi.

— Nu încerc să te fac să te simţi bine. Tu nu ai destulă încredere în tine. Eşti un bărbat extrem de atrăgător. Dintre toţi bărbaţii din oraş nu cred să existe vreunul care să te pună în umbră. Râse uşor stânjenit. Dar o privi în ochi, iar lui Billie i se păru că vede acolo, în adâncimile albastre ale ochilor lui, un licărit pe care nu-l înţelese. Dintr-odată fu conştientă de faptul că mâinile ei se aflau pe el şi că între chipurile lor distanţa era mai mică de cinci centimetri. Însă el nu se retrase.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Se priveau de parcă atunci s-ar fi văzut pentru prima oară. Aproape că-şi putea auzi bătăile inimii.

— Billie Jo… spuse el şovăitor.

— Martin, spuse şi ea simţind cum cuvintele îi rănesc coardele vocale. Te-am adorat întotdeauna din afară. Tu eşti… idealul meu de bărbat. Chiar idealul meu…

— Eu… nu pot fi. Nu merit asta. Eu nu merit respectul tău. Sau dragostea cuiva.

— Toţi meritǎm să fim iubiţi, spuse ea încet. Încet, tremurătoare, îşi coborî buzele pe ale lui. Era un gest nesăbuit şi distructiv. Ştia ea. Cum ar mai supravieţui relaţia dintre ei după o asemenea nebunie? Dar nu se putea abţine. Îşi lipi buzele de ale lui. Era mai mult decât sigură că avea să se tragă înapoi, că o s-o respingă. Nu se întâmplă nimic. Îi simţea buzele reci şi ferme sub ale ei şi constată cu uimire că sărutul ei devine din ce în ce mai cald, mai dulce, mai îndrăzneţ. Îi plăcea să sărute. Era pricepută la asta şi dorea din tot sufletul ca lui Martin să-i facă plăcere. Apoi simţi cum mâinile lui se opresc pe chipul

ei, trăgând-o mai aproape şi i se păru că inima îşi ia zborul din trupul ei. Se simţi ameţită de dorinţă şi adoraţie. Martin îşi întrerupse sărutul, dar continuă să-i ţină chipul în mâini. Pe chip i se întipărise o expresie de uimire.

— Billie Jo, spuse el în şoaptă, vreau să ştii că nu sunt beat. Ea încuviinţă. Avea gust de lichior, chiar şi respiraţia îi mirosea a alcool, dar ştia că nu era beat. Ştia perfect ce făcea.

— Doamne, spuse Martin, Doamne! Se ridică în picioare aşa încât acum era undeva deasupra ei. Ea îşi ridică privirile spre el. Era serios, iar în ochi i se putea citi neîncrederea.

— Nu credeam că ţi-ar păsa vreodată de… cineva ca mine. Dar voi face totul, dar totul ca să fii fericit, îi spuse ea.

— Billie Jo, şopti el şi o ridică şi pe ea în picioare. Apoi îi atinse din nou chipul şi o sărută. O sărută până când rămase fără suflu. Apoi, respirând greu, îşi desfăcu cravata. Ea îşi descheie primii trei nasturi ai bluzei. Billie Jo prinse de mână şi i-o puse deasupra celor trei nasturi deschişi. Martin inspiră adânc.

— Cred, spuse el cu ezitări în glas, cred că, probabil, mai am multe de învăţat în acest domeniu.

— Te învăţ eu, îi răspunse Billie cu pasiune în glas. O, am să te învăţ tot ce pot!

CAPITOLUL 12

A doua zi de dimineaţă, când Guy veni s-o ia pe Liz, aceasta îi spuse că nu se simţea în stare să mai ia masa la Longhorn.

— Odată şi odată tot ne vom întâlni cu Martin pe acolo, spuse ea.

Nu ştiu cum am să dau ochii cu el. Mă urăsc pentru că l-am făcut atât de nefericit. Guy o privi ciudat.

— Ce nu e-n regulă? Ea dădu din umeri.

— În ultimele două seri, pe când mă îndreptam spre Austin, am trecut pe lângă biroul lui.

— Da?

— În ambele seri maşina secretarei lui era acolo. Roşcata aia cu picioare lungi. Poate că Martin şi-a găsit o consolare. Liz îi aruncă un zâmbet poznaş:

— Martin şi Billie Jo? Ei asta da combinaţie! Mi-e teamă că e cu totul imposibil. Guy ridică o sprânceană.

— S-au mai întâlnit lucruri şi mai ciudate. Uită-te la mine şi la tine. Nimeni nu s-a aşteptat nici ta, asta. Nici măcar noi nu ne-am aşteptat.

— Adevărat, recunoscu ea. Dar vino şi ia loc. O să-ţi pregătesc micul dejun.

Îl conduse în bucătărie. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, în picioare purta sandale albe şi, deşi arăta strălucitoare şi veselă, era hăituită de o teamă inexplicabilă. Guy o urmă. El era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri, o cămaşă albă croită în stil western şi care îi scotea în evidenţă bronzul şi părul decolorat de soare. Îşi trase un scaun de bucătărie şi luă loc pe el.

— Nu mi-ai mai pregătit niciodată micul dejun. Vrei o slujbă pentru restul vieţii? Liz îi întoarse zâmbetul şi deschise uşa frigiderului.

— Cred că ar fi mai înţelept din partea ta dacă ai vedea mai întâi cum gătesc. Cercetă conţinutul frigiderului. Ieri fusese la cumpărături cu el. Era minunat să facă împreună chiar şi cele mai mărunte lucruri. Guy îşi pusese coatele pe masă, iar acum îşi sprijinise bărbia pe unul din ele. Pe chip i se putea citi mulţumirea de sine.

— Găteşti la fel cum faci toate celelalte lucruri… excelent. Când ai de gând să te măriţi cu mine? Zâmbetul ei muri. Fusese atât de fericită să-l vadă, încât, pentru câteva clipe, dispăruseră toate grijile. Acum reveneau toate, furişându-se.

— Nu ne putem grăbi chiar aşa în această privinţă.

— Cred că treizeci de ani nu înseamnă grabă. Îi turnă un pahar de suc de portocale şi îl puse în faţă.

— Ne-am purtat destul de nesăbuit până acum. Ştii foarte bine ce vreau să spun. O prinse de mână şi o strânse tare.

— Liz, priveşte-mă! îl privi zâmbindu-i timid, apoi îşi

întoarse privirea de la el. Încercă să-şi retragă mâna, dar Guy nu-i dădu drumul.

— Uită-te la mine! repetă el. Îl privi din nou. Ochii lui erau severi şi plini de întrebări. Era serios.

— Te-ai speriat, nu-i aşa?

— Eu… începu ea, dar nu fu în stare să-şi termine propoziţia.

— Hai s-o facem pur şi simplu, spuse el însufleţit. Mărită-te cu mine chiar azi. Fac din tine o femeie respectabilă într-un minut, dacă vrei. Atunci toţi vor înceta să mai bârfească şi vor începe să accepte situaţia. Îi prinse şi cealaltă mână. Liz clătină trist din cap.

— Totul s-a întâmplat prea repede. Nu mai pot gândi cum trebuie. În afară de asta mai am şi o familie. Nu ştiu cum să procedăm cu ei. O trase mai aproape de el, aşa încât ajunse să stea între picioarele lui. Liz îşi puse mâinile pe pieptul lui şi le ţinu acolo.

— Liz, am vrut să spun: „Naiba s-o ia de familie”, dar ştiu că tu nu poţi gândi astfel. Dar dacă te căsătoreşti cu mine, am să-i fac să mă placă. Jur că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i câştig de partea mea. Jur.

— Dar familia ta? spuse ea, cu înţelepciune. Nu mi-ai povestit nimic despre ei, aşa încât trebuie să fie ceva care te nemulţumeşte. Şi dacă te nemulţumeşte într-o asemenea măsură, trebuie să fie ceva serios. Şi tu ai copii. Ei ce părere vor avea?

— Copiii mei sunt oameni maturi, cu excepţia celei mici. Iar ea o să te iubească.

Liz ştia că „cea mică” are nouă ani şi e rezultatul ultimei căsnicii. Numele ei era Lynda, mama ei o avea în grijă, iar Guy avea dreptul s-o ia vara în vacanţe, timp de două săptămâni. Liz nu ştia cum avea să se descurce în rolul de mamă vitregă a unei fetiţe de nouă ani pe care nici nu o cunoştea. Iar acesta nu era decât unul din sutele de lucruri la care nu avusese timp să se gândească.

O strânse mai tare de mână pe Liz.

— Doar căsătoreşte-te cu mine, spuse el. Azi. Ştii că te iubesc. Iar eu ştiu că şi tu mă iubeşti.

— Da, spuse ea. Dar ar trebui să facem totul cu mai multă răbdare. Deja am rănit câteva persoane. Toată lumea crede că am înnebunit amândoi… Guy îi sărută mâinile.

— O, Doamne, Liz, te doresc din nou. Nu vreau micul dejun. Pe tine te vreau.

Se ridică brusc în picioare şi o trase aproape. Liz îl simţi excitat şi, dintr-odată, îl dori şi ea. Dorinţa începu să-i alerge prin vene asemeni unui foc, în valuri atât de puternice, încât rămase fără suflu. Îl privi lipsită de orice putere. Dorinţa ardea în ochii lui cu scântei albastre.

— Nu putem sări în pat ori de câte ori începem să discutăm probleme serioase, spuse ea, dar fără prea multă hotărâre în glas. Cu o încetineală înnebunitoare, el îşi coborî buzele spre ale ei. O sărută. La prima atingere a gurii lui, Liz îşi simţi inima tresărind, tremurând, şi se prăbuşi la pieptul lui.

Guy o strânse în braţe atât de tare, încât abia mai putea respira. O ameţea, o făcea să tremure, o înnebunea. Încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui.

— Avem probleme atât de mari de rezolvat, spuse ea respirând cu greu. Nu putem să le dăm pur şi simplu la o parte. Sexul nu este un răspuns la orice problemă…

Guy depuse un sărut la baza gâtului ei. O mângâie pe ambele părţi ale trupului, de sus până jos, apoi o lipi mai tare de el. Era aproape mai mult decât puteau suporta carnea şi sângele ei.

— Căsătoreşte-te cu mine, îi murmură el fierbinte la ureche. Azi.

— Nu pot… nu putem… O sărută între sâni, apoi îşi ridică gura spre a ei. Respiraţia lui era fierbinte şi gâfâia uşor.

— Atunci stabileşte o dată. O săptămână, o lună… nu mai mult decât o lună. Te vreau pentru tot restul vieţii. Şi te vreau şi acum… Începu să o sărute provocator.

— Nu pot să stabilesc o dată, spuse ea cu gura aproape atingând-o pe a lui.

Guy îşi ridică mâinile şi le trecu prin părul ei,

determinând-o să-l privească în ochi.

— Mă iubeşti?

— Da spuse ea aproape fără suflu.

— Mă doreşti? O sărută a doua oară, scurt, dar cu pasiune.

— Da, o, da!

— Atunci ia-mă, îi şopti şi el o mai sărută o dată. Liz aproape că leşină de dorinţă şi dragoste. În ciuda bunelor ei intenţii, ştia că avea să sfârşească din nou în pat, cu el. Şi nu era nici măcar ora nouă dimineaţa. Cele mai indecente închipuiri ale oraşului în legătură cu ei doi aveau să se îndeplinească din nou. Iar Liz şi Guy nu ajunseseră la nicio hotărâre în ceea ce privea viitorul lor Niciuna.

Martin stătea la biroul lui. Încercase să facă ce era mai corect pentru Liz. Le sunase pe mama ei, pe ambele fiice, pe sora ei, Rosalee. Din nou. Se scuzase pentru că intervenise în vieţile lor şi le ceruse să nu mai pledeze în favoarea lui în faţa lui Liz. Greşise atunci când le ceruse acest lucru.

Le spuse bâlbâindu-se că Liz îi spusese foarte clar că nu aveau niciun viitor împreună. Că îi dorea toată fericirea posibilă şi că nu avea să mai încerce niciodată să-şi impună propriile dorinţe. Că s-ar putea foarte bine ca Guy Heller să fie un bărbat mult mai bun decât l-ar crede cei din jur.

Îi fusese foarte greu să spună toate aceste lucruri, dar o făcuse. Apoi mai făcu ceva, chiar mai dificil. Îi scrise Lizei. Scrisoarea lui era din nou stângace şi formală, dar nu se pricepea să scrie altfel. Nu era obişnuit să-şi exprime sentimentele în cuvinte.

Dragă Liz.

Ţi-am înţeles dorinţele şi le voi respecta. Nu voi mai încerca să te conving. Ai avut, desigur, dreptate să te superi pe mine pentru că m-am amestecat în viaţa ta, în problemele tale de familie, i-am sunat pe toţi cei implicaţi şi mi-am cerut scuze pentru lipsa de discreţie de care am dat dovadă. Te rog să mă scuzi şi tu. Am de gând să-mi

trăiesc viaţa, aşa cum m-ai sfătuit. Îţi doresc toată fericirea posibilă.

Al tău, Martin

Oftă, copie scrisoarea, o puse într-un plic şi scrise adresa Lizei pe ea. În acea după-amiază mergea la Austin. Va pune chiar el scrisoarea în cutia poştală a Lizei, dar nu va mai încerca s-o vadă. Acum va trebui să încerce să facă ceea ce era corect pentru Billie Jo. *Billie Jo,* gândi el fără a-i veni încă să creadă.

Doamne, am făcut dragoste cu Billie Jo chiar noaptea trecută. Pe canapeaua neagră de piele din chiar această încăpere. Am făcut ceva de neînchipuit. A fost minunat. După aceea au stat unul în braţele celuilalt. Nicio femeie nu-l mai înnebunise de dorinţă aşa cum făcuse ea şi nicio altă femeie nu-l mai satisfăcuse atât de complet, atât de delicios. Îşi puse un cot pe birou şi-şi sprijini fruntea de el. Îşi aminti ce-i spusese ea atunci şi încă nu putea să creadă.

Îşi puse o mână pe pieptul lui gol şi-l privise cu ochii ei frumoşi, verzi, plini de tristeţe. De ce nu observase niciodată ce fiinţă minunată era? Şi era atâta tristeţe în ea! Cum era posibil ca cineva atât de tânăr să aibă atâtea probleme?

— Martin, spusese ea încet, ce s-a întâmplat între noi nu trebuie să însemne nimic. Ştiu că Liz este cea pe care o iubeşti. Asta ca să nu-ţi imaginezi că-mi eşti dator, sau altceva de genul ăsta. Dacă vrei, poţi chiar să uiţi că s-a întâmplat vreodată. Martin fusese mult prea surprins ca să poată vorbi. Deci, ca un prost, nu spusese nimic. Mii de gânduri i se amestecau în minte, dar niciunul destul de clar pentru a-l putea exprima. Însă unul din ele era mult mai clar decât celelalte. Nu o iubea pe Liz Babcock. Probabil că nu o iubise niciodată. Dar această femeie, Billie Jo, trezise în el sentimente pe care le crezuse moarte pentru totdeauna.

I se părea de necrezut că cineva atât de tânăr ca Billie Jo să aibă asemenea sentimente pentru el. Era buimăcit că-i oferise trupul ei, un trup atât de minunat! Reuşise să spună doar

— Eşti frumoasă.

— E drăguţ din partea ta să spui asta, răspunse ea şi se ridică, începând să-şi adune hainele. Se îmbrăcase cu o surprinzătoare repeziciune. Am vorbit serios, spuse ea. Am putea continua să trăim de parcă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Când îşi dădu seama că pleacă, îşi reveni.

— Billie Jo, eşti minunată. Te rog, nu pleca încă. Te rog. Lasă-mă să te mai ţin în braţe. Se întoarse în braţele lui, caldă, recunoscătoare şi atât de plină de dulceaţă şi de afecţiune, încât se surprinse făcând dragoste cu ea a doua oară. Lui Martin i se întâmpla pentru prima dată în viaţă să facă dragoste de două ori în aceeaşi seară. Se simţise ca o zeitate aurită, puternică, păgână. După aceea au dormit unul în braţele celuilalt. Când se trezise, dimineaţa devreme, ea plecase. Absenţa ei umpluse întunericul. Se simţise părăsit. Se întorsese acasă, în patul lui de bărbat singur, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis.

Rămăsese treaz, întins în patul lui, pentru tot restul nopţii, gândindu-se.

Dimineaţa era la birou când apăruse el. Îi adresase zâmbetul obişnuit, îi spusese un „Hello” grăbit şi continuase să bată la maşină”. Dumnezeule”, gândise Martin”, e atât de minunată! Ar putea avea pe oricine şi-ar dori”.

Dorise să-i spună mii de lucruri, să-i pună o mulţime de întrebări. Dar habar nu avea ce se întâmpla în mintea ei. Nu făcuse decât s-o salute cu un gest, spusese

„Bună dimineaţa” şi intrase în birou ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Inima îi bătuse ca un ciocan. Închisese uşa biroului pentru că trebuia să dea nişte telefoane teribil de jenante pentru el. Fusese nevoit s-o facă, deoarece se simţise dator Lizei şi lui Billie Jo. Acum terminase cu telefonul, îi scrisese Lizei. Spera că făcuse ceea ce era mai bine pentru ea. Sosise momentul să discute cu Billie Jo.

Îşi privi ceasul. Era ora zece. Trecuse deja o oră de

când vorbise ultima dată cu ea. Încercase să se gândească la ceea ce avea să-i spună, dar nu reuşise.

Dar ştia ce simţea, aşa încât se ridică de la birou. Intră în al ei. Billie mai dactilografia încă, cu spatele la el. Îşi prinsese bogăţia de păr blond-roşcat în vârful capului şi se îmbrăcase cu un fel de rochie de plajă, verde deschis. Era atât de încântătoare de la spate, încât Martin simţi un gol în stomac.

Billie nu părea a fi conştientă de prezenţa lui. Martin strânse din nou pumnii la spate, surprinzându-se că-şi scotoceşte vocabularul în căutarea unor cuvinte cu care să-şi exprime sentimentele. Atunci ea aplecă capul puţin mai jos şi el ştiu că nu avea să rostească niciun cuvânt. Aproape împotriva voinţei lui, ca în somn merse până în spatele ei. Se aplecă şi o sărută pe gât. Billie mirosea ameţitor a flori proaspete. Îşi puse mâinile pe braţele ei. Pielea ei părea de mătase sub mâinile lui. Billie tresări uşor, dar nu se retrase. Martin, aproape îmbătat de atingerea ei, continua s-o sărute.

— Oh, spuse Billie cu o voce slabă. Se întoarse cu scaun cu tot cu faţa la el.

Martin fu nevolt să-i dea drumul, să se oprească din sărutat. O privi în ochii verzi, atât de frumoşi, atât de înţelepţi şi plini de speranţă.

— Martin, spuse ea încet, de parcă abia ar mai fi putut respira.

— Billie Jo, spuse el punându-şi mâinile pe umerii ei. Billie avea buze pline, iar el îşi aminti moliciunea, căldura şi dorinţa de a face plăcere acestora. Vrei, vrei să iei masa cu mine deseară, la country club?

— Masa? întrebă ea în şoaptă.

— Da, îmi acorzi onoarea de a cina cu mine?

Buza inferioară începuse să-i tremure. Martin îşi dorea atât de tare s-o sărute, dar dacă o făcea, ştia că dorinţa va fi atât de mare încât se temea că avea să facă dragoste cu ea chiar în timpul orelor de serviciu… ceea ce ar fi fost compromiţător pentru ea. Nu voia să se folosească de ea în felul acela.

— Martin, dacă vei lua masa cu mine, oamenii vor începe să vorbească.

— Vor spune cât de norocos sunt. Îşi dorea să-i atingă chipul, părul blond-roşcat, dar era destul de înnebunitor pentru el să o ţină de umeri. Se forţa să-şi ţină mâinile acolo unde erau. Billie îşi întoarse privirea.

— Vor spune că ai ieşit cu mine pentru că ai fost respins de Liz.

— Te-ar deranja dacă oamenii ar gândi astfel? Privi colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Zâmbi amar.

— Oamenii au gândit şi mai rău despre mine.

— Dar te-ar deranja dacă vor spune că am fost respins? îl privi în ochi, tristă…

— Nu, iar tu ştii asta. Asta-i tot. O strânse mai tare de umeri.

— Nu, nu este tot. Nimeni nu m-a mai făcut să mă simt aşa cum m-am simţit aseară. Adică, nu mă refer doar la partea fizică. Ai fost atât de bună, blândă şi plină de compasiune. Eşti o femeie extraordinară, extraordinară.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu sunt decât bună, vechea Billie Jo. Sunt aceeaşi persoană care a stat totdeauna aici.

— Până acum nu te-am văzut cu adevărat. Eşti un miracol care mi se întâmplă mie.

— O, Martin, nu sunt un miracol. Nu eşti decât recunoscător, de asta îmi spui asemenea lucruri. Eşti foarte amabil, dar nu începe ceva ce-ai să regreţi.

Martin se aplecă mai mult deasupra ei. Se întrebă dacă nu avea să se piardă pentru totdeauna în ochii ei verzi.

— Ce aş putea regreta? întrebă el. Oare de ce nu observase până acum felul în care-i strălucea părul?

— Martin, dacă ai să te întorci la mine, oamenii vor râde de tine. Vor crede că ţi-ai pierdut simţul realităţii. El clătină din cap.

— Nu, abia mi l-am recăpătat. Ieşi cu mine deseară? Te rog. Îl privea fix, iar el se temu o clipă, că avea să plângă.

— Aş fi onorată să ies cu tine, spuse ea şi-şi întoarse privirile din nou.

— Ascultă, spuse el strângând-o de umeri, trebuie să plec la Austin. Am ceva de făcut. Dar vin să te iau la ora şase. Uşa se deschise brusc. Billie Jo îşi împinsese scaunul în spate, dar nu fusese destul de rapidă. Bărbatul care stătea în uşă îi văzuse. Martin putea să jure că era aşa doar văzându-i expresia de pe chip.

Era Nate Purdy, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Martin. Îi privea pe Martin şi pe Billie Jo cu neîncredere şi dispreţ.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el printre dinţi. Mă întorc mai târziu. Se întoarse pe călcâie şi plecă. Obrajii lui Martin luaseră foc.

Liz și Guy petrecură o zi liniştită la Hill Country. Cerul era înnorat, iar vremea neobişnuit de rece. Parcaseră maşina pe un drum lăturalnic, după care se plimbaseră de mână. Mâncaseră sandvişuri la un restaurant micuţ, băuseră ceva rece, apoi descoperiseră un luminiş înconjurat de pădure, cu vedere spre Pedemales River, râul de un verde strălucitor. Se aşezară pe un pietroi de calcar, sub un stejar.

— Uitasem cât de frumos e la Bill Country, spuse Guy privind râul. Se întoarse spre ea încruntându-se îngrijorat. O să-ţi fie dor de el? Liz trase aer în piept”. *Dacă o să-mi fie dor de el? Mi-am petrecut aproape toată viaţa aici Dar oare chiar pot să plec de aici?”* Guy o privise să vadă cum reacţionează. Linia dintre sprâncene se adânci.

— Pentru că dacă asta e problema, am să te aduc aici ori de câte ori ai să vrei. Putem chiar să cumpărăm o casă. Nu în oraş. Poate undeva lângă râu, dacă doreşti. Ea admira spinările rotunde, împădurite, ale dealurilor de peste râu.

— Da, o să-mi fie dor de locurile astea. Mai ales primăvara. Florile sălbatice… Terminaseră de mâncat. Cu o mână petrecută pe după gâtul ei, Guy se juca cu o buclă de lângă urechea cealaltă a Lizei.

— Atunci o să-mi cumpăr un teren pe care să crească flori sălbatice. Milioane de flori sălbatice. Se întoarse spre el, un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Şi ce-o să facem când ne întoarcem? O să ne ferim de pietrele pe care le va arunca familia mea în mine?

— Ţi-am mai spus, am să-i fac să mă placă. Rânji. Hei, am foarte mult farmec, mai ales atunci când vreau să-l folosesc.

— Ai prea mult farmec, îl acuză ea. Şi îl exerciţi mereu asupra bikinilor mei…

Îşi aminti cum făcuseră dragoste în acea dimineaţă şi zâmbi, timidă. Când erau în pat, amândoi erau sălbatici şi tandri şi voluptuoşi. Le plăcea să-şi ofere unul altuia plăcerea. Dar amintirile aduseră cu ele şi gânduri mai serioase, iar zâmbetul ei păli. Privi din nou râul.

— Ştiu că ai avut o mulţime de femei. Duzini. Poate sute. El nu rosti niciun cuvânt. Braţul lui se strânse în jurul ei şi-i mângâie umerii cu degetele. Liz îşi ridică capul mai sus.

— Nu m-am culcat decât cu un singur bărbat, soţul meu. Şi mi-a plăcut. Cred că l-a surprins faptul că mi-a plăcut într-o asemenea măsură. Dar cu el nu m-am simţit aşa de bine cum mă simt cu tine. Nu ştiu, poate că de vină este lipsa mea de experienţă. O luă de mână şi o sărută pe gât.

— Eşti fericită atunci când facem dragoste?

— Bineînţeles, spuse ea sprijinindu-se de umărul lui. E cu totul deosebit. Cred că de asta mă mir şi-mi pun întrebări. Este deosebit şi pentru tine? Şi dacă este, cum de e posibil? Pentru că eu nu sunt o persoană specială. Ai putea avea o femeie mai tânără, mai drăguţă, mai sofisticată, mai… Îi opri şuvoiul de cuvinte cu un sărut.

Guy o sărută cu o asemenea intensitate, încât îi încălzi sufletul. Când se retrase, o privi în ochi.

— Să nu crezi aşa ceva, spuse el serios. Şi tu ţi-ai putea găsi pe altcineva. Cineva mai respectabil, un bărbat care nu e un fost alcoolic, care a dovedit că poate întemeia o familie, cineva care nu a trăit toată viaţa ca un ţigan…

— Sst, spuse ea acoperindu-i gura cu degetele. Niciuna dintre calităţile pe care mi le-ai înşirat nu contează… Te iubesc.

— Asta este, spuse el printre dinţii încleştaţi. Şi eu te iubesc, Liz. Câteodată cred că eşti singura persoană din lume care m-a văzut cine sunt cu adevărat. Când eram tineri, oamenii vedeau în mine un Heller, un gunoi, un ratat.

Liz îi trasa cu mâna linia bărbiei. La şaisprezece ani, când îl văzuse prima dată, avusese strania senzaţie că îl cunoştea dintotdeauna. În vara aceea crezuse din tot sufletul că îi aparţinea lui Guy şi că aşa va fi pentru totdeauna. Erau legaţi de ceva atât de puternic, încât nu putea exprima în cuvinte ce era cu adevărat, erau legaţi pentru totdeauna. Suna ciudat, mistic, poate chiar prosteşte.

După ce el plecase cu Judy Tompkins, Liz se luase în derâdere pentru că simţise aşa. De ani de zile lupta cu acele sentimente. Le învinsese. Odată cu trecerea timpului ajunsese să creadă că, dacă nu le ucisese încă, atunci erau pe moarte.

Atunci intrase Guy în bibliotecă şi totul revenise la suprafaţă. Te cunosc. Te înţeleg. Simt că sunt singura care ţi-a fost alături, care este şi-ţi va fi alături.

El inspiră adânc şi-şi umezi buzele de parcă ar fi fost nervos.

— Am mers în California. Am fost folosit de oameni, i-am folosit şi eu. Nu eram decât o bucată proaspătă de carne într-o piaţă de carne. Am vrut să fiu o stea. Am plătit preţul. A fost aproape echivalentul sufletului meu.

— Sufletul tău era muzica, spuse ea, cu o mână pe obrazul lui.

Ai făcut ceea ce a trebuit să faci.

— Un om poate fi crucificat de bani, putere, tensiune. Femeile îl doresc, dar de ce? Pentru faimă, bani, viaţa în înalta societate…

— Judy, spuse ea tristă, ce-a dorit Judy? Nimic din toate acestea! Te-a iubit, nu-i aşa? Furia resemnată se citi

pe chipul lui.

— Liz, Judy nu a dorit decât să dovedească că are curaj. Şi a obţinut ceea ce dorea. A crezut totdeauna că e mai bună decât mine. O, i-a plăcut să se joace cu focul, dar s-a ars. Şi eu. Nu m-a iubit niciodată. Eu n-am iubit-o niciodată. Te-am iubit pe tine.

— Te-ai căsătorit cu ea, spuse Liz simţind din nou fiorii vechii dureri.

— Era singurul lucru pe care-l puteam face: Iar tatăl tău te dusese departe. Mi-a spus că mai bine te ştie moartă decât cu mine. Puţin mi-a păsat ce se întâmpla cu mine. Am fost prost şi…

— Sst, repetă ea. Îşi puse degetele pe gura lui apoi le lăsă în jos până când se opriră în gropiţa din bărbia lui. Trebuia să te gândeşti la copil. Ce s-a întâmplat cu el, Guy? Un nor îi întunecă privirile.

— O să-ţi povestesc altă dată… O trase mai aproape de el, iar ea-l îmbrăţişa plină de dorinţă. Dar în adâncul inimii era tulburată de faptul că el nu dorea încă să-i povestească. Închise ochii, strângându-l mai tare în braţe.

— De ce nu-mi poţi spune chiar acum? Te temi că n-am să înţeleg? Promit că o să încerc.

— Doamne, Liz, spuse el cu o urmă de iritare în glas, te-ai născut ca să mă înţelegi pe mine. Iar eu m-am născut să te iubesc. Nu îţi povestesc pentru că abia pot să vorbesc despre asta. Dar va trebui s-o fac. Mai întâi trebuie să mai vorbesc cu cineva, dar vreau să vii cu mine. Am nevoie de tine. Îl simţi că devine tensionat şi se trase înapoi ca să-i poată vedea chipul. Expresia lui era atât de complexă încât nu fu în stare s-o descifreze. Chipul lui oglindea un amestec de duritate şi tristeţe.

— Trebuie să vorbeşti cu cineva? întrebă ea şovăitoare. Guy îi cuprinse chipul în palme. Încuviinţă.

— Da, răspunse cu o voce răguşită. Trebuie să vorbesc cu Marilyn Brandstetter. Liz se simţi de parcă ar fi alunecat şi căzut pe gheaţă. Îngheţă.

— Marilyn? Clătină din cap fără a-i veni să creadă. Oh, Guy, nu ştiu dacă ar trebui…

— Ai încredere în mine. Trebuie. Vii cu mine? Se întoarce mâine din Minnesota. Vei afla totul… aproape totul… după ce voi vorbi cu Marilyn. Dacă va dori să mă vadă. Liz era buimăcită.

— Dar…

— Ai încredere în mine, spuse el din nou, strângând mai tare din dinţi.

Am nevoie de tine acolo. Şi atunci, aşa cum ţi-am mai spus, vei ştii aproape totul. Un frison de anticipare trecu de-a lungul spinării ei.

— Guy, îl rugă ea, ai spus că de data aceasta nu vor mai exista secrete. Acesta se apropie de ea.

— Iar tu ai spus că de data aceasta nu vei mai fi speriată. Câteva lucruri trebuie să le mai ţin doar pentru mine. Dar le vom rezolva pe toate, promit. O sărută, iar ea îi răspunse aproape cu disperare. Pasiunea ei pentru el era atât de mare, încât Liz se simţea pe jumătate înnebunită, pe jumătate înfricoşată.

Dar cu treizeci de ani în urmă, când se iubiseră, dragostea fusese destrămată de secretele lui în legătură cu Judy şi de propriile el temeri. Acum era înfricoşată că se întâmpla din nou. Deoarece el avea secrete. Iar în adâncul inimii ei, frica continua să crească tot timpul.

CAPITOLUL 13

Capetele se întoarseră când primarul Martin Avery intră în sala de mese a country clubului la braţul lui Billie Jo Dumont. Martin era îmbrăcat cu cel mai bun costum de vară, de un gri minunat. Câteva persoane căscară gura de uimire, dar el nu observa. Nu avea ochi ţtecât pentru Billie Jo.

Iar Billie, la rândul ei se străduise într-adevăr să arate foarte bine. Purta o rochie verde cu bretele subţiri. Linia simplă a acesteia îi scotea în evidenţă talia îngustă şi bustul înalt, mândru. Deoarece era mai scundă decât Martin doar cu doi centimetri, încălţase o pereche de pantofi cu tocurile joase şi nu-şi mai prinsese părul în vârful capului, ci într-un coc aproape sever, la baza gâtului.

Încercase să obţină o ţinută clasică şi de clasă. Când Billie Jo şi Martin îşi făcură apariţia, reverendul Howard Blake şi soţia lui Eva tocmai serveau puiul cu parmezan.

Howard îşi ridică privirile tocmai când erau aşezaţi la o masă, iar ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Apoi se întoarse şi Eva, iar când îi văzu, icni destul de tare ca să fie auzită de toţi cei prezenţi. Billie Jo zâmbi politicoasă cuplului mai în vârstă şi luă loc pe scaunul pe care tocmai i-l trăsese un chelner pentru ea.

Putu să simtă însă cum ochii tuturor celor de acolo o fixează curioşi. Îi trecu în revistă pe toţi cei prezenţi. Ruth şi Tyler McKinney luau masa într-un colţ rezervat, iar când Tyler o observă pe Billie, îşi ridică sprâncenele de uimire.

În vara când împlinise şaptesprezece ani, Billie Jo avusese o foarte scurtă legătură cu fratele lui Tyler, Cal. Apoi încercase fără succes să-l cucerească pe administratorul fermei McKinney, Ken Slattery. Bănuia că Tyler cunoştea ambele episoade, dar se oţeli şi zâmbi politicoasă în direcţia lui. Va fi o doamnă chiar dacă o va ucide efortul. Apoi, spre marea ei groază, la o masă de lângă fereastră le observă pe Shirley Ditmars, sora ei, Idelle care era la fel de grasă şi de bârfitoare ca şi Shirley şi pe mama lor, Norma, cea mai grasă şi mai bârfitoare dintre toate.

Shirley Ditmars tocmai înghiţise nişte paste când îi zări pe Martin şi pe Billie Jo. De surpriză probabil că înghiţise prost, deoarece se înecă şi începu să tuşească.

„O, Doamne”, gândi Billie*”*, *Nu ne-a aruncat decât o privire şi are nevoie de metoda Heimlich… mâţă bătrână. Poate că va scuipa un ghem de păr!”*

Dar reuşi totuşi să le zâmbească celor trei femei, după care îşi concentra atenţia asupra lui Martin. Presupunea că o mulţime dintre cei de acolo nu o doreau în clubul lor. Dar Martin o dorea cu el, ceea ce era mai important decât ce gândeau toţi cei de acolo la un loc. Billie Jo era mândră de expresia de pe chipul lui când o privea. Ochii lui luminoşi, zâmbetul sincer care îi juca pe buze, o făcea să tremure. Oare chiar ţinea la ea? Era

posibil? Noaptea trecută se temuse că-i va fi ruşine pentru că făcuse dragoste cu ea. Ea însăşi se simţise vinovată. Jurase să nu se mai uite la bărbaţi timp de un an întreg. După dezastrul cu Bubba, Billie Jo concluzionase tristă că tot ce poate ea să ofere unui bărbat nu este decât sexul şi, deoarece îl plăcea pe Martin şi dorise să-l aline se culcase şi cu el. I se păruse natural şi nu se aşteptase la niciun fel de urmări...

De aceea îi spusese că putea să pretindă că între ei nu s-a întâmplat nimic. Marea majoritate a bărbaţilor ar fi procedat exact în felul acela şi şi-ar fi urmat drumul. Dar nu şi Martin. El se purtase de parcă îi dăruise cea mai preţioasă nestemată. Billie Jo nu înţelegea cum de o voia după toată afacerea cu Bubba. Cu toate acestea, când îl privea, ştia că o dorea, chiar foarte mult.

Şi ea îl dorea, dar îi era frică. Luptase din toate puterile pentru a-şi recăpăta respectul de sine. Oare nu şi-l va pierde din nou dacă se va arunca într-o nouă relaţie scandaloasă? Dar Martin era foarte diferit de Bubba. Martin era un gentleman. Şi tot timpul supeului o tratăpe Billie Jo de parcă ar fi fost Prinţesa districtului Claro. O întrebase întruna despre ea, de parcă ar fi fost într-adevăr fascinantă. O făcuse să se simtă atât importantă, cât şi specială. Pentru Billie aceste sentimente erau ceva cu totul nou. În cele din urmă, tresărind, Billie îşi dădu seama că rămăseseră ultimii în restaurant-se făcuse târziu. Martin păru să observe acest lucru în acelaşi timp. Îşi zâmbiră reciproc. Un chelner stătea lângă uşa bucătăriei, somnoros şi obosit.

Martin îşi privi ceasul, după care i-l arătă şi ei. Era aproape ora zece.

— E încă devreme, spuse el. Nu ţi-ar face plăcere o plimbare în parc?

În mod normal, Billie ar fi considerat plimbarea în parc drept plicticoasă. Dar aşa cum o propusese Martin, sunase foarte romantică. Îi răspunse afirmativ.

Merseră în tăcere până în parcul municipal. Ea-i studia profilul. Avea trăsături regulate, un nas aproape

ascuţit, o barbă frumoasă, iar părul argintiu era des şi strălucitor. *„N-am ce face, Martin”*, gândi Billie fatalistă. *Poate că ţi-aş fi putut ţine piept dacă n-ai fi fost atât de frumos, atât de bun cu mine. Oare o să mă transform din nou într-o ruină? Şi ce altceva aş putea face? M-ai făcut să te ador”.* Parcă maşina lângă lagună. Luna era plină, cerul era spuzit de stele a căror lumină se reflecta în apa lacului. Pe unul dintre malurile lagunei, sălcii mari plângătoare se agitau bătute de briza serii. Ramurile lor se mişcau la fel de graţioase ca nişte dansatoare în lumina lunii, iar Billie Jo îşi ţinu respiraţia. Până acum nu observase cât de frumos era parcul oraşului.

Martin o ajută să coboare din maşină şi o ţinu în continuare de mână. Inima ei tresări când îşi împleti degetele cu ale ei. Începură să se plimbe în jurul lagunei. Broaştele orăcăiau, iar greierii cântau în întuneric.

— Luna e minunată astă seară, spuse Martin.

— Da, aşa este. Se întoarse spre ea.

— Ca tine… Billie îşi plecă privirile, nedumerită. Era obişnuită cu complimentele bărbaţilor deoarece aceştia totdeauna doreau câte ceva. Dar Martin părea sincer.

— Nu mi-am dat seama niciodată cât de profundă eşti în gândire, spuse el, ezitând uşor. Cât de puternică. Şi curajoasă. Îl privi uimită. Profundă? Puternică? Curajoasă? Nimeni, niciodată, nu mai folosise asemenea cuvinte ca s-o descrie.

El încuviinţă ca pentru a-şi întări cuvintele şi continuă.

— Da. Şi eşti… atât de onestă. În privinţa familiei tale, a trecutului. A faptului că mergi să te tratezi la un psiholog. Îşi plecă din nou capul. În timpul mesei se surprinsese povestindu-i din nou lui Martin despre tatăl ei, despre ruşinea prin care trecuse din cauza lui Bubba despre timpul petrecut la psiholog.

Părea ironic, desigur, faptul că-i povestise a doua oară totul. Prima dată fusese mult prea beat ca să-şi mai aducă aminte. Dar în seara aceasta o ascultase cu o asemenea atenţie, încât o flatase.

— Vorbesc serios, spuse Martin strângând-o de mână. Ai fost destul de sinceră ca să recunoşti că a existat o problemă. Ai fost destul de curajoasă ca să faci ceva în privinţa asta. Dar eu… eu nu pot să nu mă gândesc la faptul că m-ai putea asemui cu Bubba… Sunt mult mai în vârstă decât tine. Lui Billie Jo îi plăcea atingerea mâinii lui, felul în care îi strălucea părul în lumina lunii, şovăiala din glasul lui. Dar avea dreptate în ceea ce spunea şi nu putu găsi o replică.

— Cu toate acestea situaţia noastră este diferită. Noi doi ne cunoaştem de ceva timp, nu-i aşa? Trei ani, nu? Billie Jo încuviinţă.

— Trei ani şi o lună… spuse ea, dar gândi: *„Şi două săptămâni şi două zile”.*

— Am colaborat foarte bine, spuse el solemn. Am depins unul de celălalt. Am ajuns să te respect foarte mult Ţinând cont de ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile, cred că ţi-aş cere prea mult să mă respecţi şi tu. Ea – şi încleştă pumnii.

Întâlnise nenumăraţi bărbaţi aroganţi. Martin era unul dintre puţinii care puteau fi stângaci.

— O, Martin, spuse ea cu o voce tremurată, te respect mai mult decât pot spune.

— Eşti uimitoare, răspunse el. Îşi ridică privirile spre stele, iar un muşchi începu să-i tremure în obraz. Nu mi-am dat seama niciodată. Ştiam, desigur, că eşti o secretară minunată… Una dintre cele mai bune din Texas, probabil.

— Eu? întrebă ea aproape sever, privindu-l. Nu eşti capabilă să te vezi la adevărata ta valoare… nici măcar la jumătate din ea. Mi-a fost totdeauna ajutor de nădejde, ca o mână dreaptă de care nu te poţi lipsi. Billie Jo scutură din cap. Nu credea că merita o asemenea laudă.

— Nu, odată te-am dezamăgit îngrozitor. Şi ştii foarte bine asta. Era adevărat Odată, într-un moment de enervare îi spusese prea multe lui Gordon Jones, una dintre cele mai instabile persoane din oraş. Pentru a-l răni îi fluturase pe sub nas o serie de fapte, fapte despre care ştia că nu avea voie să vorbească. Gordon făcuse un scandal monstru şi

cea mai mare parte din vină fusese a ei. Martin o trase mai aproape. O făcuse mai degrabă mecanic, dar foarte hotărât, îi cuprinse umerii cu un braţ.

— Am discutat despre asta. Şi atunci ai fost sinceră. Nu te mai crampona de asta. Gordon a fost un accident care trebuia să se întâmple în orice moment. Când vine vorba despre el, îmi doresc să fi procedat şi eu altfel. Billie Jo nu spuse nimic. Era copleşită de felul în care o ţinea Martin. Îmbrăţişarea lui era puţin stângace… dar în acelaşi timp puternică şi posesivă. Şi intoxicantă.

— Ceea ce vreau să spun este că, timp de trei ani, între noi a existat o relaţie foarte apropiată… „Şi o *lună, două săptămâni, gâ*ndi ea, şi „două *zile”. M*âna lui era caldă pe umărul ei gol şi începuse s-o înnebunească de dorinţă.

— Într-un fel ne cunoaştem unul pe celălalt. Martin găsea cu greu cuvintele potrivite. Chiar foarte bine. „*Da*”, gândi ea nervoasă”. *Mai ales de aseară.*

O, Martin nu trebuie decât să ceri. Voi fi amanta ta. Nu-mi pasă dacă e bine sau nu pentru mine. Te iubesc”. El insistă.

— Am trecut prin multe împreună. Profesional şi personal vorbind. Billie zâmbi în ciuda voinţei sale. Avea dreptate. Prin biroul lui trecuseră atât de multe cazuri, atât de mulţi clienţi, unii absurzi, alţii tragici, câţiva amuzanţi. Divorţuri, testamente, adopţiuni, criminali… toate le văzuseră împreună. Zâmbetul ei păli. Din punct de vedere personal, probabil că fiecare îl văzuse pe celălalt mult prea vulnerabil.

Martin îşi cam ieşise din fire săptămâna aceasta. Billie Jo nu fusese ea însăşi un timp mai îndelungat, aproape un an, prinsă în relaţia trecătoare cu Bubba.

— N-am ştiut niciodată că te-am făcut să-mi stai alături după legătura mea cu Bubba. Oamenii, spuneau despre mine lucruri îngrozitoare. Cred că am fost pentru tine o mare pacoste. Dar niciodată… ai fost totdeauna atât de amabil.

El clătină din cap şi o îmbrăţişă mai tare.

— Nu. Dar fiindcă tot vorbim despre el, n-am înţeles niciodată ce te-a atras la el. Mă nedumerea.

— Dar tu de ce te-ai aliat cu mine? întrebă ea respirând cu greu. Pariez că peste jumătate din oraş ţi-a spus că ai face foarte bine dacă m-ai concedia. Martin se încruntă.

— Nu te-am concediat pentru că erai şi eşti o bună secretară. Şi te plăceam. Te-ai ridicat singură pe picioare. Ai curaj.

— Curaj, spuse ea cu regret în glas, am avut prea mult. Martin se opri din mers şi la fel făcu şi ea. Făcu un pas înapoi şi o prinse de braţe. Billie se cutremură la atingerea lui.

— Cred că în adâncul inimii te admiram foarte mult. Ai avut un curaj atât de mare! Ai călcat toate convenţiile. Eu n-am fost decât un ipocrit toată viaţa. Dar tu nu. Nu tu.

— Martin, spuse ea cu înţelepciune, tu nu eşti un ipocrit. Tu erai cel mai drept, cel mai decent, cel mai… O opri. La lumina lunii putea vedea tristeţea ce se aşternuse pe chipul lui.

— Nu, seara trecută a fost pentru mine prima dată când am spus cuiva cine sunt eu cu adevărat, ce am făcut eu cu adevărat. Am fost beat, am fost dezgustător, m-am înecat cu mila pentru mine însumi, ţi-am spus nişte secrete teribile. Majoritatea oamenilor ar fi plecat.

— Martin, n-ai făcut decât să-mi arăţi că eşti uman, spuse Billie Jo. Că eşti la fel cu noi, ceilalţi. Cum aş fi putut să fug de aşa ceva? Martin deveni şi mai întunecat la chip.

— Chiar şi acum am impresia că vorbesc asemeni unui ipocrit. Până ieri declaram sus şi tare că-i voi fi loial Lizei, chiar dacă vrea sau nu. Iar acum…

„Apoi ai făcut dragoste cu mine, târfa oraşului”, gândi ea nefericită. *Şi acum mai vrei. E omenesc. Nu-ţi cere scuze.*

— Şi apoi am făcut dragoste cu tine, spuse el. Şi mi-am dat seama că Liz avea dreptate. Nu ţinusem la ea niciun pic. Billie Jo privi într-o parte, lacrimile umezindu-i ochii. Oare Martin era atât de naiv încât nu-şi dădea seama

că era încă şocat emoţional?

— Nu spune asta, răspunse ea încercând să-şi ascundă tremurul din glas. E prea devreme încă pentru a putea analiza clar ceea ce s-a întâmplat.

O strânse mai tare la piept.

— Billie Jo, spuse el cu convingere. Meseria mea este să analizez cazuri complicate. Ştiu de ce am ales-o pe Liz. Hotărâsem că era corespunzătoare să mă căsătoresc cu ea şi nu mai era nimeni de vârsta mea disponibil. Dar, ceea ce era mai important, ea era singură. Nu mi-a trezit niciun fel de sentimente. Nu voiam să-mi trezească niciun fel de sentimente. Billie Jo se întrebă dacă el chiar credea ceea ce spunea, dacă tot ce spunea era adevărat. Dorea să-l creadă, dar se temea.

— Ştiu, spuse el încordat, m-am purtat ca un prost spunând tuturor că o voi aştepta. Asta pentru că mi-am amintit de o altă femeie… care a murit cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Nu am fost alături de ea şi am regretat toată viaţa.

— Dar… spuse Billie Jo luptând cu impulsul de a plânge fără să ştie de ce.

— Dar nu am iubit-o pe Liz. Doream să-i ofer un cămin. Ea părea să simtă la fel… până a apărut Heller.

— O, spuse ea exasperată de propriile ei sentimente. Heller a întors totul pe dos… Martin o îmbrăţişa şi mai tare privindu-i chipul cu atenţie.

— Poate că a întors totul pe dos, Billie Jo. Pentru că Liz nu m-a făcut niciodată să simt ceea ce simt eu pentru tine.

— Martin, nu confunda sexul cu…

— Nu o fac, insistă el. Eşti atât de caldă, atât de deschisă, de plină de viaţă. Doamne, în braţele tale m-am simţit de parcă aş fi murit şi renăscut. Mă faci să mă simt nemuritor. Spune-mi, ceea ce s-a întâmplat între noi, ţi-a creat vreo plăcere? Billie îl mângâie uşor. Sub stofa costumului putea simţi duritatea şi tensiunea din muşchii lui.

— Mi-a făcut foarte mare plăcere, m-a făcut fericită”.

Pentru că ai fost tu”, gândi ea”. *O, ai multe de învăţat la capitolul tehnică, dar ai fost mai tandru, mai pasionat decât orice alt bărbat cu care am avut de-a face*”. Îi luă mâinile şi le ţinu între ale lui. O privi în ochi.

— Billie Jo, spuse el de parcă ar fi scos cuvintele cu un cleşte. Vreau… vreau să-ţi pun o întrebare. O întrebare importantă. Poate că ştii deja la ce mă refer.

„*Da*”, gândi ea, privindu-l cu ochii înotând în lacrimi”. *Acum ai să mă rogi să-ţi fiu amantă. Continuă. Nu-ţi fie jenă”.*

— Billie Jo, spuse el pe acelaşi ton încordat. Inspiră adânc. Te iubesc. Vrei să fii soţia mea? Se aplecă şi-i sărută mâinile. Billie Jo îl privea fără să înţeleagă.

— Poftim? spuse ea. Poftim? Dar nu mai putu să întrebe şi altceva deoarece Martin o sărută cu o asemenea foame şi ardoare, încât o lăsă cu respiraţia tăiată.

Liz și Guy merseră să ia masa de seară la Austin apoi el o invită la dans.

O învârti în jurul ringului de dans până când o ameţi şi se prăbuşi fericită la pieptul lui când începu o melodie mai lentă.

— N-am ştiut că dansezi, recunoscu ea ruşinată.

— Nu ştiam să dansez, recunoscu el. Când am ajuns în California ştiam să cânt la chitară şi voce, punct. Am fost nevoit să învăţ restul… cum să vorbesc corect, să mă îmbrac corect… şi să nu scuip pe jos.

— Nu erai prea delicat pe atunci?

— Nu eram?

— N-am observat niciodată. Cred că nu a avut prea mare importanţă.

— Cum îmi spuneau pe atunci? Neam de văcar? îi înconjură gâtul cu braţele.

— Râdeau de cravata ta. Nu mi-a plăcut asta.

— Mi-am pus cravată pentru tine. Ca să te impresionez. Am reuşit?

— Mă impresiona tot ce avea legătură cu tine.

— Nu chiar tot. Au fost părţi din mine pe care nu le-ai văzut atunci.

— Ei bine, spuse ea pe un ton glumeţ, le-am văzut acum.

— Eşti impresionată? întrebă el pe acelaşi ton. Ea încuviinţă.

— Foarte.

— Hm, murmură el strângând-o la piept. Părţile mele sunt foarte impresionate de ale tale. N-ar trebui să le ţinem despărţite prea mult timp. Le stă atât de bine împreună! Drept răspuns, Liz îl îmbrăţişa mai tare şi se cuibări la pieptul lui, închizând ochii. Ce ciudat, gândi ea uşor visătoare. Cu John nu discutase niciodată în acest fel despre sex. Câteodată simţea o asemenea intimitate între ea şi Guy, încât i se părea că-şi petrecuseră toţi aceşti ani căsătoriţi. O gâdilă pe la ureche.

— De ce? Pentru că m-ai dorit atât de scandalos de tare încât ai avut un orgasm chiar în biblioteca publică? Ochii ei se deschiseră fluturând din gene.

— Nu mai glumi! Nu e adevărat! Guy îi râse în ureche

— Ba da, Liz!

— Crezi că eşti atât de… cuceritor… comentă ea.

— Tu ce crezi? o tachina el. Nu se putu abţine. Se lipi mai tare de el şi oftă.

— Că eşti… un cuceritor… Guy îşi îngropă faţa în părul ei.

— Şi tu eşti atât de sexy. O, Doamne, Liz, nu mai putem vorbi aşa. N-o să mai apuc să te duc acasă. De ce nu te măriţi cu mine ca să putem ignora părerea celor din jur? Naiba să le ia de aparenţe! Se trase înapoi şi-l privi solemnă.

— Trebuie să discutăm atâtea lucruri, să luăm nişte hotărâri. Şi mai sunt fapte pe care tu mi le ascunzi încă. Guy încerca s-o tragă înapoi în braţele sale.

— Nu pentru mult timp. Vei şti totul mâine. Dacă Marilyn va dori să mă vadă. Ea rezista tentaţiei sale.

— Şi dacă nu vă dori să te vadă? Chipul lui deveni dur. O lăsă să se retragă.

— Vei afla oricum. Promitl privi lung un moment. Îl

credea.

— Cred că ar fi bine dacă m-ai duce acasă, spuse ea încet, după care îl luă de mână şi-l scoase de pe ringul de dans. Vorbiră aproape tot drumul de la Austin la Crystal Creek. Liz îşi aruncase pe jos pantofii şi-şi trăsese picioarele sub ea, sprijinindu-se de umărul lui Guy. Îşi frecă obrazul uşor de el. Conversaţia lor încetă câteva clipt, iar el începu să cânte uşor odată cu radioul, încât nu putea înţelege. Probabil că avea dreptate. Trebuia să se căsătorească cu el şi să termine cu toată incertitudinea. Era amuzant, gândi ea, cât de uşor puteau vorbi unul cu celălalt, cât de natural. Avu un gând ciudat, mistic, chiar; poate că nu fuseseră despărţiţi deloc toţi aceşti ani. O, fuseseră despărţiţi din punct de vedere fizic, dar i se părea că o anumită parte din ei fusese totdeauna unită. Era ciudat şi înspăimântător să gândească astfel. Cântecul se termină.

— Eşti obosită? întrebă el.

— Da, şi cred că şi tu eşti. Se ridică puţin în scaun şi se întinse. Mă simt vinovată că te fac să baţi tot drumul ăsta în fiecare seară. Guy o privi provocator.

— Nu mă mai face. Îl atinse pe umăr cu simpatie.

— Guy, îmi pare rău, dar trebuie. Pentru a menţine…

— Aparenţele, spuse el terminând propoziţia în acelaşi timp cu ea. O urmă de dezgust se simţea în tonul lui. Închise radioul.

— Pune-ţi iar capul pe umărul meu. Cântă cu mine. Liz oftă şi făcu aşa cum şi ceruse el. Guy începu să cânte *„Love Me Tender*, iar ea îl însoţi în cântec, jucându-se cu vocile lor, dând naştere unor cunoscute armonii.

„N-am fost mai fericită toată viaţa”, gândi ea în timp ce vocea lui urca pe versurile *„Yesterday, When I Was Young”*. Un fior al unei superstiţii îi trecu de-a lungul spinării. Era posibil oare ca asemenea fericire, atât de completă, atât de intensă, să dureze? Veselia ei se stinse în momentul în care intrară în oraş. Acest oraş o oprea, ameninţând s-o îmblânzească. Se mustra singură. În mod normal nu era o persoană de acest gen, dar acum mintea îi

era plină de tot felul de gânduri ciudate, unele din ele chiar întunecate. Dar când maşina lui Guy intră pe strada ei, senzaţia de sufocare o copleşi din nou. Luminile casei ei erau aprinse. Ştia bine că ea nu le lăsase astfel. În parcare mai era o maşină în afară de a ei. Cu o tresărire a inimii o recunoscu ca fiind a fiicei sale, Anna.

— O, Doamne, spuse ea, e Anna. Cu mult timp în urmă le dăduse ambelor fiice chei de la casă. Acum regreta că o făcuse. Guy înjură în şoaptă.

Parcă Cadillac-ul lângă maşina Annei.

— Presupun, spuse el, că a venit să te salveze De mine.

— Da, aşa cred şi eu, spuse Liz posomorâtă.

— Vin cu tine.

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Sunt sigură că Anna a venit să facă o scenă. Nu e momentul potrivit să vă cunoaşteţi.

— Liz, obiectă el, iar vorbeşte Ioana D'Arc din tine. Lasă-mă s-o cunosc. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să mă accepte. E mai bine dacă e devreme.

Ea-i atinse obrazul.

— Nu. Când Anna e într-o stare de acest gen, e de groază. Mă tem că nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile…

— Liz, obiectă el, strângându-i mâna, nu mă da afară. Este şi problema mea. Îl sărută pe bărbie.

— Te rog. Fă-o pentru mine. Mi-e teamă că va spune lucruri pe care niciunul dintre noi nu va putea să le ierte. Nu vreau să vă cunoaşteţi într-o asemenea conjunctură. El clătină din cap.

— Liz, spuse cu şovăială în glas.

— Te rog, repetă ea. Îl sărută pe gură. Fusese un sărut scurt, dar o cutremurase de dorinţă. Nu mă conduce până la uşă. Noapte bună. Guy încercă s-o ia în braţe, dar Liz se strecurase repede afară din maşină.

— Nu cred că e o idee bună, spuse el.

— Te iubesc, spuse ea închizând uşa. Ne vedem mâine dimineaţă? rămase tăcut o clipă, privind în

întuneric.

— Soarele răsare? Liz zâmbi şi se gândi încă o dată cât de mult îl iubeşte.

— Noapte bună!

— Te iubesc, spuse el. Nu face asta.

— Ai încredere în mine, mai spuse ea şi închise uşa. Aproape că alergă până la uşă, temându-se ca el să n-o urmeze. Uşa era descuiată. O împinse, apoi o închise în urma ei. Se sprijini de ea. Anna nu putea fi văzută pe nicăieri. Aşteptă un timp ce i se păru nesfârşit. În cele din urmă îl auzi pe Guy plecând. Expiră lung de uşurare. Ca la un semn, Anna apăru în uşa bucătăriei. Într-o mână ţinea o ceaşcă de cafea, iar în cealaltă unul din batoanele dietetice ale Lizei. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri şi un tricou roşu. Se tunsese foarte scurt. Niciodată nu semănase mai tare cu tatăl ei. O măsură pe Liz din cap până în picioare cu un ochi critic.

— Ei bine, spuse ea, era şi timpul să vii acasă. Liz îşi îndreptă umerii.

— Cred că replica asta îmi aparţine, Anna. Eu sunt mama ta. Iar aceasta este casa mea. Dar observ că te-ai făcut comodă singură. Ar fi fost mai frumos dacă m-ai fi anunţat că vii.

— Am sunat, spuse Anna. De prea multe ori pentru a le putea număra. N-ai răspuns la niciunul dintre apeluri. Probabil că erai cu amorezul tău. Tocmai l-am auzit plecând. Care-i problema? Nu are curaj să dea ochii cu mine? Liz îşi îndreptă ţinuta.

— Nu cred că-i este teamă de nimeni şi de nimic, i-am spus să nu intre în casă deoarece eu mă temeam că eşti iar într-una din toanele tale.

— Toane? o provocă Anna. Care toane?

— Cinstit vorbind, spuse Anna îngustându-şi ochii întunecaţi, în acest moment nici nu e prea greu să fiu mai „sfântă” decât tine, mamă. Liz se strădui să nu-i răspundă tăios. Anna semăna atât de tare cu tatăl ei, încât avea impresia că era judecată de stafia lui, care luase o formă feminină.

— Anna, să nu încerci să mă judeci, o avertiză ea. Şi nu-l judeca pe Guy. Nici măcar nu-l cunoşti. Suntem oameni în toată firea şi relaţia noastră nu te priveşte.

Anna puse deoparte ceaşca de cafea, alături de batonul pe jumătate mâncat. Făcu un pas înspre mama sa şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Sora mea s-a îmbolnăvit de ruşine. Bunica, mama ta, s-a îmbolnăvit de ruşine. Acesta este motivul pentru care eu şi Cathy suntem aici. Pentru că bunica este cu adevărat bolnavă, din cauza ta! Liz îşi trecu o mână peste frunte.

— E bolnavă? E şi Cathy aici? O, Doamne!

— Cathy e cu bunica. Am mers toată după-amiaza ca să ajungem aici. Ne-am oprit din cincizeci în cincizeci de mile să-i dăm telefon. Şi ţie. Nu te-am găsit. Iar ea e bolnavă ca un câine. Tonul Annei era atât de acuzator, încât Liz se alarmă.

— Ce s-a întâmplat?

— De unde vrei să ştiu? i-o trânti Anna. O ştii pe bunica. Trebuie s-o târăşti până la doctor. Cred că e pe bază nervoasă. Nervi şi umilinţă. Liz ridică o mână, făcându-i semn Annei să se oprească.

— Îmi pare rău că a luat-o aşa. Dar a întrecut măsura. Anna, ascultă-mă. Guy şi cu mine am discutat despre căsătorie.

— Căsătorie? întrebă Anna pe un ton ascuţit. Căsătorie? Ai înnebunit? Nu va dura nici şase luni.

— Nu ştii nimic, îi replică Liz. Anna îşi scoase bărbia în afară.

— Ştiu, spuse ea sarcastică, ceea ce ştiu din ziare. Câte neveste a mai avut? Patru? Sau cinci? Câte legături? Nu s-a încurcat oare cu starleta aia care are aproape vârsta mea? N-a fost el dat afară dintr-un cazino din Las Vegas pentru că a făcut scandal? Nu şi-a petrecut el oare ceva timp în Betty Ford Center? Chipul Lizei luă foc de furie.

— A avut probleme şi a avut curajul să ceară ajutor. Să nu mai vorbeşti despre el în felul ăsta! Anna îşi aruncă

capul pe spate.

— Presupun că se cade să-l iei apărarea. Ce ţi-a mai rămas? L-ai pierdut pe Martin. Ştiai asta? Liz o privi fără a o înţelege.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, spuse Anna pe un ton amar, că l-ai pierdut pe Martin. A început să iasă cu secretara aia a lui. Aseară a scos-o la masă. La club. Toată lumea vorbeşte despre asta. Liz clipi repede, surprinsă. Noutăţile îi dădură o senzaţie de gol în stomac.

— Martin? Cu Billie Jo?

— Da, spuse Anna. Azi dimineaţă ne-a sunat pe toţi. Pe Cathy, pe bunica şi pe mine. Spunea că-ţi respectă dorinţele şi te lasă în pace. Spunea că a vorbit cu tine şi că-i pare rău că s-a amestecat când el nu încerca decât să fie de ajutor. L-ai aruncat în braţele femeii ăleia.

— Martin şi Billie Jo? repetă Liz clătinând din cap. Nu-i venea să creadă. Cu toate acestea Guy simţise ceva…

— Deci acum nu mai eşti singura care face prostii în oraş, spuse Anna. L-ai făcut şi pe Martin să facă aşa ceva. Speram ca el să fie tatăl meu vitreg. Acum probabil că va sfârşi în braţele căutătoarei ăleia de aur în timp ce tu ieşi cu cântăreţul ăsta… care te va arunca ca pe un cartof prea fierbinte, atunci când se va plictisi…

Liz îşi înăbuşi impulsul de a traversa camera şi de a o plesni pe Anna.

— Să nu mai vorbeşti aşa, îl ordonă ea. Şi nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta; te afli în casa mea… şi vorbeşti despre viaţa mea… Dintr-odată lacrimi apărură în ochii Annei.

— Odată era casa noastră. Destul de rău că tata a murit. Dar să pătezi memoria în felul acesta… este de nesuportat. Nu pot accepta situaţia. De fiecare dată când mă gândesc la tata, îmi vine să plâng.

„Oh, Doamne” gândi Liz. Cu o clipă mai devreme fusese ispitită să o plesnească pe Anna. Acum dorea s-o ia în braţe şi să-i aline suferinţa, deoarece putea să-şi dea seama cât de sinceră era durerea fiicei sale. Inspiră adânc.

— Nu se poate să priveşti situaţia în felul acesta. Nu-l

dezonorez pe tatăl tău. Iar înainte de a muri mi-a spus că doreşte să mă recăsătoresc… că vrea ca eu să fiu fericită…

— Heller nu te poate face fericită, replică Anna, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Le şterse enervată. Mamă, de ce nu poţi să vezi?

Toată lumea a văzut că nu aveţi niciun viitor împreună.

— Anna, nu plânge. Ştiu că situaţia este neobişnuită. Dar… odată ce-ai să-l cunoşti, o să-l placi. E un minunat…

— Nu vreau să-l cunosc, ţipă Anna. Urăsc faptul că a pus piciorul în casa tatii. De asta am venit astă-seară. I-am promis bunicii că nu-şi va petrece noaptea aici… chiar dacă va trebui să-l dau eu însămi afară. Liz se enervă din nou.

— Anna, tu nu eşti paznicul meu. Iar el nu doarme aici. Se întoarce în fiecare seară la Austin. Face tot ce-i stă în putere…

— Ştii ce ne-ai făcut? întrebă Anna. Ne-ai sfâşiat sufletele. Pentru că te iubim şi nu ne place să vedem cum îţi baţi joc de tine în felul ăsta.

— Nu v-a trecut prin cap că singure vă faceţi rău? Nu v-a trecut prin cap că am şi eu viaţa mea?

— O, da, sigur, o ironiză Anna ştergându-şi lacrimile, numai la tine te gândeşti. Să nu te gândeşti la ce-i faci bunicii. Sau sărăcuţei de Cathy. E atât de agitată, atât de emoţionată. Abia aşteaptă să-ţi spună. Dar ai adus-o într-o asemenea stare încât Dumnezeu ştie ce se va întâmpla copilului… Liz strânse pumnii. I se păru că inima i-a stat în loc.

— Copilul? întrebă ea. Care copil?

— Al lui Cathy, spuse Anna satisfăcută că reuşise s-o ia prin surprindere. E însărcinată. Avea de gând să-ţi spună. Dar a apărut asta. Şi sunt îngrijorată pentru ea. E într-o asemenea stare încă nu ştiu ce se poate întâmpla. Liz o privea cu neîncredere.

— Cathy e însărcinată? întrebă ea. Îşi dădu seama că-şi încleştase pumnii atât de tare, încât îşi înfipsese unghiile în came.

— Da, spuse Anna cu venin în glas. Dar te rog să nu te răzgândeşti. Fugi cu iubitul tău. Dar poate că ar fi mai înţelept din partea ta dacă nu i-ai spune că iubita lui fierbinte este pe cale să devină bunică.

— Bunică? întrebă Liz zăpăcită.

— Da, spuse Anna ştergându-şi lacrimile. Dacă toată chestia asta n-o va face pe Cathy să piardă copilul. Dar ar trebui să-ţi pese? Dă-i drumul. Distruge-ne pe toţi!

CAPITOLUL 14

Guy sosi a doua zi dimineaţă, devreme. Se îmbrăcase aproape sobru, într-un costum gri, cămaşă gri deschis, cravată neagră.

— Trebuie să te anunţ ceva, spuse Liz fără veselie. Voi fi bunică. Spre marea ei surpriză, el zâmbi.

— Asta e minunat. Liz îşi dori să-i poată răspunde la zâmbet, dar sentimentele, erau atât de complexe, încât nu putea să le sorteze. Când o sunase pe fiica ei, Cathy, pentru a o felicita, aceasta plânsese din nou, îi spusese că-i e ruşine pentru Liz şi că-i pare rău pentru copil.

— Fiicele mele fac din toată afacerea asta cel mai mare păcat din lume. Şi spun că mama s-a îmbolnăvit din cauza mea. Guy o privi îngrijorat.

— Iubito, spuse el, cred că ar trebui să plecăm din Crystal Creek. Oamenii de aici nu au de gând să-ţi dea pace, Liz îşi trecu mâinile prin păr.

— Nu pot să fug pur şi simplu. O parte din mine e în al nouălea cer de bucurie din cauza copilului. Îl privi atentă. O altă parte este încă confuză. Îţi dai seama că eşti încurcat cu o femeie pe cale să devină bunică? O cuprinse în braţe cu putere.

— Şi ce dacă? Şi eu sunt bunic. De patru ori. Liz îşi puse capul pe pieptul lui.

— Ştiu. Dar nu mi se pare posibil. Şi pe vremea când mai eram încă copil, bunicii nu se purtau aşa. Guy îi ciufuli părul.

— De unde putem ştii? Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta. Pe atunci era mult prea multă ipocrizie. Hei,

vreau să fug după tine când o să am nouăzeci de ani.

— S-ar putea să nu mai am puterea să fug, spuse ea glumeaţă.

— Foarte bine, îi spuse el şi o sărută pe ureche. Acum ascultă-mă, iubito. Am vorbit la telefon azi dimineaţă cu Marilyn Brandstetter. Vrea să mă vadă.

Liz se trase înapoi şi-l privi fără a-i veni să creadă.

— Da? O, Guy, nu ştiu ce să spun despre asta. Chiar trebuie s-o faci?

— Trebuie să ajung la ea la ora zece. Da. Trebuie s-o fac. Aş vrea să vii cu mine. Dar dacă eşti prea tulburată de vestea cu copilul... Liz îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l privi în ochi.

— De ce trebuie să faci asta? O prinse de mijloc şi se aplecă asupra ei până când faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei.

— Liz, în tratamentul anti-alcoolic există ceea ce este numit pasul al optulea. Trebuie să-i cauţi pe cei pe care i-ai rănit şi să le ceri iertare. Pentru mine acesta este cel mai greu pas. Iar ea este persoana pe care am rănit-o cel mai tare.

— Guy, dacă nu-ţi acceptă scuzele?

— Atunci înseamnă că nu poate. Va trebui să mă obişnuiesc cu ideea.

— Dar Laura nu a murit din cauză că tu erai alcoolic, protestă Liz. Gaylord a omorât-o. De ce trebuie să iei fapta lui asupra ta…

— Trebuie s-o fac spuse el ferm. Și va trebui să spun lucruri… greu de spus. Din cauza aceasta aş dori să fii şi tu acolo. Ca să nu fiu nevoit să le spun de două ori. Dar, dacă ai trecut deja prin prea multe, te înţeleg. E OK. Chipul lui era atât de tulburat, durerea i se citea atât de bine pe chip, încât Liz simţi cum i se topește inima pentru el.

— Vin cu tine. Îl sărută pe buze, întrebându-se ce avea să-i spună lui Manlyn de suferea atât de tare.

Casa lui Marilyn Brandstetter era un bungalow modest la marginea oraşului. Era cu optsprezece ani mai

în vârstă decât Liz şi ieşise la pensie. Fusese profesoara de istorie a Statelor Unite la liceu, iar ea şi Liz fuseseră bune prietene.

După moartea Laurei, Marylin se retrăsese în sine, iar după ce ieşise la pensie sănătatea ei începuse să se şubrezească. Făcuse atât emfizem, cât şi diabet.

Deoarece obosea repede, renunţase la viaţa socială, iar Liz o mai întâlnea rareori. Fu şocată când văzu cât de tare slăbise Marilyn. Se sprijinea într-un baston deoarece picioarele îi creau probleme. Liz fusese surprinsă de faptul că acceptase să-l primească pe Guy la ea acasă. În trecut, obişnuia să vorbească adesea despre el, dar totdeauna cu o anumită amărăciune în glas. Marilyn păru mai mult tristă decât supărată când îi invită în casă. Dacă era surprinsă să-l vadă pe Guy cu Liz, nu lăsase să se vadă. Dar din felul ei de a se purta dădea de înţeles că vizita nu-i făcea plăcere. Cu un gest, le arătă să stea jos pe o canapea. Se conformară, iar Guy îşi strânse mâinile pe genunchi atât de tare, încât i se albiră încheieturile.

Chipul îi era la fel de serios ca al unui condamnat. Liz se simţea de parcă ar fi intrat cu forţa în casa lui Marilyn, pentru a redeschide o rană dureroasă. Laura Brandstetter murise de optsprezece ani, dar sufrageria arăta de parcă ar fi fost un altar în memoria ei. Se simţea de parcă ea şi Guy ar fi violat un loc sfânt.

Fotografiile înrămate ale Laurei ocupau un perete întreg: Laura copil, adolescentă. Fusese o fată frumoasă, cu ochi mari, căprui şi păr des, închis la culoare, care-i cădea în valuri pe umeri. Liz înghiţi cu greu. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu desene şi picturi de-ale Laurei. îi plăcuse să picteze peisaje şi flori. Liniile şi tuşele erau sigure, compoziţiile îndrăzneţe, culorile vii.

Ce pierdere a fost moartea Laurei, gândi Liz cu tristeţe. Şi ce efect avusese moartea ei asupra familiei sale. Tatăl Laurei, Sig, nu-şi mai revenise niciodată după moartea fiicei sale. Avea un mic centru de reparaţii şi trebuise să se îngroape în muncă. Devenise unul dintre cei mai singuratici oameni din Crystal Creek. Încetul cu

încetul, el şi Marilyn se înstrăinaseră unul de celălalt. Murise cu şase ani în urmă. La înmormântarea lui, Marilyn îi spusese încet Lizei că ea credea că Sig murise cu adevărat atunci când fusese omorâtă Laura. Clătinase tristă din cap. Nu vărsase nicio lacrimă. Marilyn se aşezase cu capul sus. Respira încet. Cu o mână ţinea capul bastonului. Era evident că aştepta ca Guy să vorbească. Acesta îşi ridică privirile şi o privi în ochi.

— Doamnă Brandstetter, v-am spus la telefon că doresc să stau de vorbă cu dumneavoastră. Şi motivul. Singurul răspuns din partea lui Marilyn fu un gest din cap. Câte riduri făcuse pe chip, gândi Liz tristă, ce alb i se făcuse părul.

Guy trase aer în piept printre dinţii încleştaţi.

— Acum sunt ceea ce se numeşte „un alcoolic vindecat", doamnă. Deşi se ştie foarte bine că nu te vindeci niciodată. Nu faci decât ce ţi se spune, îţi rezolvi problemele pe rând. Marilyn, nu rosti niciun cuvânt, strânse mai tare buzele.

Colţurile gurii luaseră o expresie mai severă. Ţinuta ei putea fi considerată atât semeaţă cât şi imperioasă, mândră.

Guy îşi muşcă buza superioară.

— Centrul de dezalcoolizare ne cere să întâlnim pe cei cărora le-am făcut rău în trecut din cauza băuturii; să ne oferim să ne răscumpărăm greşeala făcută.

Marilyn Brandstetter arăta chiar mai întunecată decât înainte.

„O, Doamne", gândi Liz", *o să-i arunce în faţă toate cuvintele pe care le-a spus. Are de gând să-l lase să vorbească... chiar dacă aproape că-l ucide s-o facă... apoi să-l scuipe între ochi". Guy clăt*ină din cap şi înghiţi cu greu.

— Doamnă, ştiu că nu pot face nimic pentru a vă răscumpăra suferinţa. Şi dacă aş fi gândit limpede, ar fi trebuit să-i las să-l închidă pe fratele meu, aşa încât să nu se mai fi întâmplat ce s-a întâmplat Laurei. Expiră şuierător.

— Şi fratele meu era un alcoolic, ca şi mine. Ca şi tatăl meu. Doar că pe vremea aceea niciunul dintre noi nu voia să recunoască acest lucru. Şi nimeni nu ne-a spus că era o boală. Marilyn îşi întoarse privirile de la el. Privi peretele pe care se aflau fotografiile Laurei. Guy clipi la reacţia ei şi-şi încleştă mâinile şi mai tare.

— Doamnă, când Gaylord a avut primul accident, ar fi trebuit închis. Dar eu nu am vrut să se întâmple acest lucru. Nu trebuia ca fratele meu să fie închis. Nici măcar pentru vina de a se fi urcat la volan în stare de ebrietate. Ceea ce am dorit eu să cred era că Gaylord a avut ghinion. Marilyn continua să privească fotografiile fix, aproape fără a clipi. Lacrimi îi străluceau în ochi. Liz simţi un nod în gât de milă atât pentru ea cât şi pentru Guy. Ar fi dorit să-l ţină de mână pe Guy, dar se temea ca gestul să nu o supere pe Marilyn… Guy inspiră din nou. Şi el privea fotografiile fetei care murise, iar muşchii feţei se încordară uşor.

— Era fratele meu, doamnă. Mama îl iubea. Eu… eu aveam bani ca să-l scap… şi am făcut-o. Sau poate că nu l-am salvat. Nu a mai fost niciodată acelaşi după ce a accidentat-o pe fiica dumneavoastră. Marilyn ridică capul mai sus şi refuză să-l privească…

— Nici eu, spuse ea pe un ton îngheţat. Guy arăta la fel de rănit ca şi când ar fi înfipt un cuţit în el. Dar continuă după ce-şi îndreptă spatele.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să-l scot de după gratii. Pe atunci beam câte cinci sticle de vodcă pe zi. Nu mai gândeam clar. Şi, ca să spun adevărul, mă simţeam vinovat pentru ceea ce devenise Gaylord.

Marilyn îşi muşcă buzele.

— Te-ai simţit vinovat, spuse ea pe un ton lipsit de orice expresivitate. O altă lacrimă îi curse pe obraz.

— Eu… eu Guy se bâlbâi uşor înainte de a putea continua. Bănuiam că Gaylord s-a făcut aşa de sălbatic din cauza tatălui nostru. Îl bătea foarte tare. Dacă n-aş fi plecat de acasă poate că aş fi putut să intervin între ei. Dar n-am făcut-o. Aşa încât am crezut că-i sunt dator să-l scot din închisoare… Dar, am făcut ce nu trebuia.

— Ce nu trebuia, spuse Marilyn încordată. Alte lacrimi îi străluceau în ochi. Se întoarse spre Guy. Ai făcut ce nu trebuia. În loc să-i oferi ajutor, l-ai eliberat.

— Eu însumi aveam nevoie de ajutor, doamnă. Dar nu ştiam. Însă aveţi dreptate.

— Are vreo importantă faptul că am dreptate? Fiica mea tot moartă rămâne. Ştii cum e să-ţi pierzi copilul? Guy îşi îndreptă umerii. Gura îi era încordată din cauza efortului de a se abţine.

— Da, doamnă. Ştiu. L-am pierdut pe cel mai mare. Acum doi ani. Un băiat. Singurul meu fiu. Liz se uită la el şocată. Chiar şi Marilyn părea luată prin surprindere. Dar o clipă mai târziu, un fel de indiferenţă obosită puse stăpânire pe ea. Se sprijini de spătarul scaunului şi-i aruncă lui Guy o privire sobră.

— Băiatul acela? întrebă ea. Cel pe care Judv Tompkins l-a luat de lângă tine pe când era doar un bebeluș? E cu totul altceva decât asta, spuse ea arătând fotografiile şi desenele din cameră. Indică o fotografie a Laurei pe când avea numai cinci ani.

— Vezi panglica galbenă din părul ei? spuse ea visătoare. Încă îmi amintesc cum i-am pus-o în cap. Şi cât s-a agitat până când au putut fotografii să o fotografieze. În anul acela a vrut tort cu cremă verde de ziua ei… vă puteţi imagina? Mi s-a părut oribil. Dar ei i-a plăcut. Îi plăcea să facă totul cât mai colorat şi cu artă. Guy inspiră lung, adânc.

— Mi-am cunoscut băiatul, doamnă Brandstetter. Nu cât a fost mic. Mama lui l-a crescut cu o părere nu prea bună despre mine. Dar a venit să mă caute când avea douăzeci de ani. El m-a găsit pe mine, iar eu l-am găsit pe el.

Liz simţi că i se îngreunează respiraţia. Ziarele nu relataseră niciodată povestea asta. Ştirile referitoare la acest eveniment nu ajunseseră niciodată la Crystal Creek. Moartea băiatului o copleşise de tristeţe şi uimire şi începuse să înţeleagă de ce şovăise Guy să-i povestească.

— Tu l-ai găsit, repetă Marilyn cinică. Cât de frumos

sună!

— Da, l-am găsit, repetă Guy, încruntându-se de păreri de rău. Dar ai dreptate. Doar pentru doi ani. Acesta este tot timpul pe care l-am petrecut cu el. Apoi l-am pierdut.

— Nu este acelaşi lucru, îl contrazise Marilyn. Nu e deloc acelaşi lucru. Guy strânse din dinţi.

— Aici nu vă mai dau dreptate, doamnă. Iar în felul în care l-am pierdut am văzut mâna destinului. Era un muzician foarte bun. Tocmai avusese nişte înregistrări care duraseră mult peste program. Se îndrepta spre casă cu maşina. Tocmai se căsătorise. Un şofer beat a trecut pe sensul lui şi l-a lovit. A mai trăit şase săptămâni în comă. Apoi l-am pierdut. Oftă obosit şi-şi aplecă capul.

— Gaylord? Fratele meu? Şi el a murit. Şi-a luat porţia de puşcărie. N-a făcut decât să-l înrăiască. S-a sinucis cu băutura. Şi a fost de parcă ar fi omorât-o şi pe mama. Gaylord a fost favoritul ei. Probabil pentru că era un suflet agitat.

Rămase tăcut un moment. Apoi îşi ridică ochii şi o privi pe Marilyn. În ochii acesteia străluceau alte lacrimi.

— Ştiu că nu vă ajută cu nimic, spuse el, nu poate să vă ajute în niciun fel. Dar eu sunt… în mare parte… responsabil pentru moartea fiicei dumneavoastră. O regret din toată inima. Se opri din nou pentru a inspira.

— Nu vă cer să mă iertaţi. Nu mă aştept s-o faceţi. N-am vrut decât să ştiţi cât de mult regret ce s-a întâmplat. Şi voi regreta tot restul vieţii. Marilyn îşi ridică barba aproape mândră.

— Dar restul familiei? Surorile tale? Guy privi covorul.

— Tammy şi Honey s-au descurcat bine. S-au căsătorit, au familiile lor. Casey a murit de leucemie când a împlinit treizeci şi unu de ani. Iar Millie… are probleme. Nu acceptă ajutor. Cred că o ia pe urmele lui Gaylord, ca să spun adevărul. „O, D*oamne”, g*ândi Liz. Oare de ce îl încercase soarta atât de greu pe Guy? De ce fusese nevoit să sufere atât? Şi Marilyn? în comparaţie cu vieţile lor,

trecutul Lizei părea să fie o poveste. Guy o privi din nou pe Marilyn.

— Ştiu că oamenii din oraş nu mă prea plac. Nu pot spune că-i învinuiesc pentru asta. Şi nu pot face decât un singur lucru pentru dumneavoastră. Am oferit o bursă liceului, pentru elevii care merg la Colegiul de Arte. Marilyn îl privi bănuitoare.

— Nu pot răscumpăra în niciun fel ce-am făcut şi ceaţi pierdut. Nu sunt decât nişte bani. Dar vor fi folosiţi într-un scop care ei i-ar fi făcut plăcere. Dacă-mi daţi voie, bursa va primi numele ei. Premiul Laura Brandstetter. Constă în o mie de dolari pe an, în fiecare an, atât timp cât va exista orașul. În felul acesta, poate că o mică parte din ceea ce a fost frumos în fiica dumneavoastră va continua să trăiască. liz simţi că i se strânge stomacul de teamă. Chipul lui Manlyn era ca o mască. Oare înţelegea ce însemna pentru Guy să o roage aşa ceva? îi povestise şi ei despre bursă, dar rostise numele mamei lui.

Îşi ţinu respiraţia aşteptând ca Marilyn să vorbească. Observase cât de încordat era Guy, încordat şi vulnerabil. Marilyn deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise. Se întoarse şi privi încă o dată fotografiile Laurei. Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Strânse mai tare bastonul. Deschise gura din nou. Când vorbi, glasul îi tremura.

— Mi-ar face… plăcere, domnule Heller. Mi-ar face mare plăcere. Da.

Guy se ridică, şi când ajunse lângă scaunul pe care stătea aceasta, îngenunche şi-i sărută mâna.

— Vă mulţumesc, doamnă Brandstetter, spuse el. Marilyn nu-l privi, dar lacrimile începuseră să-i curgă din nou pe obraji.

— Mă uit la fotografiile acestea de pe pereţi şi mă întreb adesea dacă şi-o va mai aminti cineva după ce eu nu voi mai fi. Mi-am dorit totdeauna un monument comemorativ pentru ea. Noi n-am fost bogaţi.

— Îl va avea, doamnă Brandstetter. Vă promit. Hârtiile au fost întocmite. Nu mai avem nevoie decât de binecuvântarea dumneavoastră. Se întoarse încet spre el,

privindu-l tristă.

— Binecuvântarea mea? Chiar ai nevoie de ea, cel puţin pentru un timp. Liz îşi ţinu respiraţia în timp ce Guy o privea nedumerit. Marilyn încuviinţă ca pentru sine.

— Şi am neglijat acest lucru. Ridică-te, tinere, şi ajută-mă și pe mine să mă ridic de pe scaun. Guy se ridică şi o ajută. O tremura.

ţinea de un braţ deoarece se părea că

Ochii lui Marilyn erau din nou uscaţi şi pentru o clipă Liz o văzu pe Marilyn Brandstetter cea de altă dată, femeia răbdătoare, gânditoare, profesoara atât de admirată. Marilyn spuse:

— Am sosit în acest oraş ca profesoară la un an după plecarea ta. Mi-au fost elevi aproape toţi fraţii tăi. Sau au încercat să fie. Mi-au fost eleve Honey, Casey şi Millie. Îmi pare rău pentru Casey şi Millie. Şi odată cu trecerea timpului mi-a părut rău şi pentru Gaylord. Poate chiar mai mult decât pentru toţi. Liz căscă gura uimită. Până atunci nu o mai auzise pe Marilyn vorbind despre Gaylord fără amărăciune în glas.

— Doamnă? întrebă Guy vizibil încurcat de cuvintele ei. Marilyn clătină din cap de parcă ar fi durut-o.

— Am încercat să-l învăţ şi pe el câte ceva. Venea rar la şcoală.

Iar când venea, îi vedeam semnele. Vânătăile, zgârieturile. Toţi bănuiam ce se întâmpla. Că era bătut. Dar pe atunci nu ştiam ce puteam face pentru el, oftă ea. O, directorul a pus întrebări. Le-a întrebat şi pe fete. Dar ele au negat că s-ar întâmpla ceva rău. Pe atunci nu ştiam ce altceva se mai putea face. Nimeni nu a ridicat niciun deget în ajutorul lui. Azi, sper că societatea să fi făcut câte ceva în această direcţie. Liz observă că mâna lui Guy o strânse mai tare pe cea a lui Marilyn.

— Doamnă? întrebă el pe acelaşi ton. Marilyn îşi ridică privirile spre el.

— Nu mi-a plăcut acest lucru de mai mult timp. Am discutat chiar cu asistentul social, Maggie Conway. Am invitat-o la ceai. Cam aşa procedez în ultima vreme.

— Da, doamnă? încuviinţă Guy. Vocea lui Marilyn nu mai tremura. Suna ca în zilele când preda la liceu.

— Domnule Heller, în zilele noastre familia dumneavoastră ar fi considerată

„Disfuncţională" iar asistenţa socială ar încerca să ajute copiii. Nu te-am cunoscut niciodată. Dar l-am cunoscut pe Gaylord… puţin. A ţinut toate aceste probleme în sufletul lui. Guy strânse buzele. Ochii albaştri deveniseră foarte serioşi. Marilyn ridică din nou privirile cu mândrie.

— Ani de zile după moartea Laurei mi-a fost uşor să-l urăsc pe Gaylord. Dar uneori, în timpul nopţii, mă gândeam la copiii Heller. Şi undeva, pe drum, am încetat să-l urăsc. Mi-a fost milă de el. Pentru că, în felul lui, Gaylord a fost şi el o victimă.

— Doamnă Brandstetter, sunteţi o femeie remarcabilă, spuse Guy emoţionat. Puţini oameni ar putea… Îi făcu semn să tacă.

— Nu, spuse ea. Ascultă-mă până la capăt. Înţeleg mai multe decât crezi. Mulţi au secrete, iar eu le am pe ale mele. După moartea Laurei, tatăl ei a început să bea.

Liz clipi uimită. Sig Brandstetter avusese probleme cu băutura? N-ar fi bănuit niciodată. Dar îşi aminti, uimită, că la un moment dat existaseră câteva persoane, printre care şi Shirley Ditmars, care menţionaseră aşa ceva.

Chipul lui Marilyn devenise aproape la fel de serios că el lui Guy.

— N-am spus niciodată, nimănui. Iar el era foarte atent. Nu bea în timpul serviciului. Dar după aceea se încuia în dormitor și bea până uita de sine. Bea pentru a uita ura din suflet. Pentru Gaylord. Pentru tine. Cred că-l ura chiar şi pe Dumnezeu pentru că a permis că aşa ceva să se întâmple. Guy îşi puse mâna liberă pe umărul lui Marilyn.

— Doamnă Brandstetter, nu trebuie să ne spuneţi…

— Vreau s-o fac, spuse ea cu patimă. De câteva ori a încercat să se trateze. Nu aici, la Austin. Dar n-a reuşit. Cred că nu dorea cu adevărat să fie ajutat.

— Îmi pare rău, sincer!

— Şi mie, spuse Marilyn mişcată. Iar când a murit, am crezut că ura l-a omorât. Dar şi eu aveam ura mea. Nu l-am putut urî pe Gaylord. Îmi aminteam într-una băieţelul bătut, cu haine peticite şi toată nefericirea lui. Privi mâna lui Guy de pe umărul ei.

— Aşa că te-am urât pe tine în schimb. Guy se forţă să rămână calm, impasibil. Avea de gând să-şi retragă mâna de pe umărul ei, dar Marilyn se mişcă mult mai repede decât el şi-i prinse mâna cu a ei.

— Nu, spuse ea, nu e totul. Te-am urât. Apoi am realizat că nu mă comportam ca mine însămi. Eram la fel de încăpăţânată şi de neiertătoare ca soţul meu. În final, am încetat să te mai urăsc. Liz stătea acum pe marginea scaunului. Avea un nod imens în gât şi simţea o durere mare în suflet. Ştia cât de puternice erau emoţiile lui Guy şi cum îl sfâşiau.

— Deci nu te-am mai urât, repetă ea. Dar nici nu te-am putut ierta. Cred că până în acest moment. Guy clătină din cap.

— Nu, nu trebuie să spuneţi asta.

— Ştiu că nu trebuie să spun asta. Şi nu e din cauza banilor. E mai mult decât atât. Pentru că te-ai gândit să faci ceea ce ai făcut. Şi pentru curajul de a veni până aici. Chiar ai curaj, domnule Heller. Nu te mai urăsc. Dar nu am dorit să te plac.

— Nu mă aştept să mă plăceţi…

— Lasă-mă să vorbesc, tinere. N-am vrut să te plac, dar cât ai stat aici m-am gândit la fratele tău. Aveţi aceeaşi ochi. Îmi amintesc ochii lui frumoşi privindu-mă de pe un chip care nu era totdeauna curat. Îmi amintesc vânătăile din jurul lor. Şi mi-am dat seama, fie că am vrut sau nu, că ai trecut prin aceleaşi bătăi, nu-i aşa? Guy părea că nu mai e destul de sigur pe sine ca să vorbească. Încuviinţă din cap.

— Ai fost bătut, domnule Heller? Ai fost şi tu înspăimântat când ai avut anii lui? Ai mers la şcoală cu hainele peticite? Şi fără a avea totdeauna bani pentru

masă?

Ţi-a fost ruşine? Ai fost supărat? Confuz?

— Da, doamnă, spuse el şi-şi întoarse privirile. Şi le fixă pe unul dintre desenele Laurei.

— Înţelegi despre ce vorbesc domnule Heller? întrebă Manlyn, fiecare am avut suferinţa noastră. Şi poate de asta ar trebui să-și amintească oamenii. Toţi avem parte de suferinţă în viaţă. Dacă am putea ţine minte acest lucru, ne-ar fi mai ușor să ne iertăm, să ne iubim unul pe celălalt, aşa cum s-ar cuveni. Bărbia ei începuse să tremure.

— Aşa că eu te rog să mă ierţi, domnule Heller. Pentru tot răul pe care ţi l-am dorit în trecut. La urma urmelor mi-ai dovedit că eşti om.

Şi un om care merită respect… şi iertare. Cu aceste cuvinte, Marilyn îl îmbrăţişă pe Guy. Acesta o strânse tare. Închisese ochii. Dar Liz observase lacrimile care-i atârnau de gene. „Te i*ubesc", g*ândi ea". Şi-ţ*i voi sta alături cât voi trăi".*

După aceea Guy fu vizibil impresionat în timp ce o conducea pe Liz acasă. Dorea s-o ducă la Austin pentru tot restul zilelor, dar trebuia să sune să vadă cum se simţeau mama şi Cathy. Îşi putea da seama cât de tensionat e Guy după forţa cu care strângea volanul.

— A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată, recunoscu el. Doamne!

— Dar ai făcut-o, spuse Liz. N-am mai fost niciodată atât de mândră de tine.

— La naiba. Nu ştiam că am vreo calitate care să te facă să fii mândră de mine. Am fost sigur c-o să-mi spună cât de mult ne-a urât pe mine şi pe Gaylord.

— O, Guy, spuse Liz prinzându-l de braţ, îmi pare rău pentru familia ta. De Gaylord, de surorile tale, fiul tău. Mai ales pentru fiul tău…

— Lizzy, spuse el trist, hai să vorbim despre asta altă dată. Când mă voi simţi în stare s-o fac cu sânge rece. Iisuse, totdeauna am urât pasul opt. Dacă merge prost, eşti terminat, dacă merge bine, eşti terminat.

— Ai fost minunat, asta e părerea mea. Şi prea modest. Ar fi trebuit s-o laşi să facă anunţul aşa cum trebuia, în faţa oraşului întreg, aşa încât să afle toţi. Dacă ar şti că Marilyn te-a iertat n-ar mai avea motive să te discute.

— Nu, spuse el încăpăţânat. Se arătase la fel de ferm în această privinţă şi faţă de Marilyn. Nu dorea niciun fel de publicitate pentru bursă până când urma să se acorde anul următor, în iunie.

— Ar trebui ca oamenii să ştie, protestă Liz.

— Nu, repetă el. Nu vreau ca oamenii să creadă că încerc să le cumpăr bunăvoinţa. Nu aşa ar fi dorit mama. Ar fi dorit ca totul să fie cât mai discret, demn.

— Ei i-ai promis să faci asta? Mamei tale?

— Gaylord i-a sfâşiat inima, spuse el. Mai ales cu accidentul Laurei. Când era pe moarte, mama m-a rugat să fac ceva în memoria Laurei. De dragul lui Gaylord.

Astfel încât să existe şi ceva bun pe lume în urma lui. Da. Pentru mama am făcut-o. Şi pentru Gaylord. Am vorbit serios. Îi sunt dator. Dacă aş fi rămas acasă, n-ar mai fi fost bătut atât de tare. El nu se putea detaşa ca mine. Mă simt de parcă l-aş fi abandonat…

— Nu spune asta, îl rugă ea. Şi să ştii că ai dreptate. Vom vorbi despre asta altă dată.

O sun pe Cathy, apoi mergem la Austin, să fim puţin timp împreună.

— Da, ai dreptate, încuviinţă el. De asta am nevoie. Doar să fiu cu tine.

Se întoarseră acasă pe Milbume Street, cel mai scurt drum până la Liz acasă. Guy era probabil mult prea tulburat pentru a-şi da seama că acesta era şi drumul pe care obişnuia el să meargă pentru a ajunge la ea acasă. Poate că nici nu ştia că era drumul care trecea pe lângă casa mamei ei. *„Ei bine”* gândi ea*”, nu mai sunt un copil. Mama este supărată pe mine. Dar nu ar trebui să mă deranjeze să merg pe strada ei. Asta e o prostie”.* Dar observă că se întâmpla ceva neobişnuit pe stradă. Începu să se alarmeze. O ambulanţă cu girofarul aruncând raze de

lumină de-a lungul străzii, era parcată în faţa casei mamei sale. Câţiva vecini se adunaseră în faţa casei.

— Guy, ţipă ea, opreşte! Aceea este casa mamei mele! Ceva nu e în regulă… El se încruntă îngrijorat şi încetini.

— O, nu, nu, Anna spunea că mama e bolnavă. Iar Cathy este însărcinată… era îngrijorată şi pentru Cathy şi copil… O, Dumnezeule, ceva se întâmplă uneia dintre ele. Şi eu su*nt de vină, gândi* ea vinovată. E din ca*uza mea. Dar de cine e vorba, mama, sau fiica mea? Văzu cum* o targă e scoasă pe uşă. Pe ea cineva era întins, la fel de nemişcat de parcă ar fi murit. Dar Liz nu putu să vadă despre cine este vorba. Coborâse din maşină înainte de a se fi oprit şi alergă cât de repede putu spre casă. Se împiedică, căzu în genunchi, se ridică şi începu să alerge din nou fără un pantof. Nici măcar nu-l auzi pe Guy care striga după ea.

Era de parcă totul încetase să existe pentru ea. Tot ce mai conta în acel moment pentru ea era familia.

CAPITOLUL 15

Liz aproape că mai căzu o dată în timp ce urca scările de la intrare. Reuşi să îşi menţină echilibrul, aruncă pantoful care-i mai rămăsese în picioare şi alergă spre sufragerie. Mama ei, palidă dar conştientă, stătea întinsă pe targa cu ochii închişi; durerea îi marca chipul. Anna apăru în uşă cu teamă în priviri. O ţinea în braţe pe Cathy, care-şi ascunsese faţa în umărul ei. Aceasta suspina fără a se mai controla.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Liz. Anna o strânse mai tare pe Cathy.

— Un infarct, aşa cred. Sanitarii duseră targa spre poartă. Liz, Anna şi Cathy o urmară. Anna trebuia s-o sprijine pe Cathy.

— Nu ştiu sigur? întrebă Liz. Panica se amesteca cu faptul că era conştientă că trebuia să-şi menţină calmul.

— Începuse să aibă dureri. Continuau să se înrăutăţească, spuse Anna. Sanitarii urcară targa în

ambulanţă. Cathy plângea cu suspine.

— E mama mea, spuse Liz unui sanitar. Vreau să merg cu ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu se poate. Liz era pe jumătate nebună de îngrijorare pentru mama ei şi Cathy, care părea isterică.

— O să vă urmez cu fiicele mele, atunci, spuse ea. Tresări când ușa ambulanţei fu trântită și nu-și mai putu vedea mama.

— Bunico! strigă Cathy plângând.

— Cathy, taci, adu-ţi aminte de copil. Potoleşte-te! Anna nu era talentată să aline oamenii și nu-i era de niciun ajutor lui Cathy.

— Lasă-mă pe mine, spuse Liz întinzând mâna spre ea. O alinase pe Cathy când îşi julise genunchii, când se tăiase sau când îşi pierduse un prieten. Ştia cum s-o calmeze. Dar Cathy o respinse şi se lipi mai tare de sora ei.

— Să nu mă atingi, ţipă ea. Totul e din vina ta! Liz se dădu înapoi lovită în inimă.

— Cathy! exclamă ea. Dar aceasta îşi îngropase faţa în umărul surorii sale, plângând cu suspine. Ambulanţa tocmai pleca cu sirena urlând.

— Catherine, vino aici, spuse Liz fermă. Cathy încercă să-i opună rezistenţă, dar, în cele din urmă se prăbuşi la pieptul Lizei. Liz o ţinu şi-i murmură toate cuvintele care-i veniră în minte şi care o puteau alina.

— Eu conduc până la spital, spuse Anna gata să preia controlul.

— Da, spuse Liz. Şi, Cathy, bunica nu trebuie să te vadă aşa! Dacă are un infarct nu trebuie să te vadă aşa plânsă. Pentru binele bunicii trebuie să te aduni.

Cathy începu să plângă mai încet. Se agăţă de Liz, dar ezită înainte s-o facă.

— Totul se destramă, nimic nu mai are sens, spuse ea amar.

— Ssst, câteodată ţi se pare că se întâmplă aşa ceva. Totul se va rezolva cu bine, ai să vezi. Calmează-te, iubito! Simţi pe cineva în spatele ei. Guy, gândi ea tulburată.

Uitase cu totul de el. Acum era lângă ea. Oare prezenţa lui va înrăutăţi situaţia? închise ochii încercând să gândească clar.

— Mama ta, nu-i aşa? întrebă el, punându-i o mână pe umăr.

— Da, răspunse ea mângâind-o în continuare pe Cathy. Ssst.

— Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să fie vorba de un infarct. O strânse mai tare pe Cathy.

— Lasă-mă să vă duc eu pe toate la spital, se oferi el. Vă duc mai repede şi mai sigur. Liz era pe cale să accepte. Poate că în felul acesta fetele vor vedea că Guy era un bărbat bun, puternic şi iubitor şi nu un monstru. Dar înainte de a putea spune ceva, Anna interveni.

— Pot să conduc eu, îl repezi ea pe Guy. Iar ultima persoană pe care aş vrea s-o văd la spital eşti tu. N-ai făcut destule? Liz făcu ochii mari, surprinsă.

— Anna… opreşte-te, nu… e momentul…

— Nu e momentul pentru ca străinii să se amestece în necazul nostru, spuse Anna severă. Şi dacă tu doreşti să vină şi el la spital, n-are decât să meargă cu tine. Noi vom merge singure. Oricum bunica nu va vrea să te vadă, mai ales dacă e şi el prin preajmă. Cathy încercă să se retragă din braţele mamei sale. Îl privi pe Guy cu resentimente, în timp ce lacrimile îi brăzdau chipul.

— Vă las singure, spuse Guy încordat. Nu fac decât să înrăutăţesc situaţia. Îşi luă mâna de pe umărul ei. Mergi cu familia ta, Liz! Menţinem legătura.

Liz se simţi sfâşiată. Guy veni în faţa ei, privind-o în ochi o clipă lungă, agonizantă. Văzu întrebarea din ei: *„Te pierd? Așa se va termina?”*

Știu că ochii ei îi răspunseseră disperaţi: *„Nu știu. Pur și simpinu știu”* Dar când vorbi, cuvintele lui erau banale

— Pantofii tăi, Liz. El îi adunase şi acum îi ţinea întinşi spre ea.

— Mulţumesc, şopti ea. Îi luă stângace pentru că o

ţinea încă în braţe pe Cathy.

— Ai grijă de familia ta, îi spuse el încet. Sper ca mama ta va fi bine.

— Mulţumesc, spuse ea. El dădu din cap fără să vorbească. Anna se uita urât la el, dar Guy se întoarse spre ea şi spuse:

— Ai grijă de mama ta. Noroc! Anna nu-i răspunse. Guy arăta de parcă ar fi vrut să o mângâie pe Cathy, dar se răzgândi.

— Şi tu, Catherine. Nu mai plânge atât de tare. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru copil. Şi nu faci decât să îngreunezi situaţia pentru tine şi mama ta. Trebuie să vă ajutaţi una pe alta. Aveţi grijă. Se întoarse. Pleca. Liz privi în urma lui. Tristă. Dar vorbele lui o făcură pe Cathy să tremure şi să plângă mai tare.

— Ce tupeu! sforăi Anna privind după el. Merg să iau cheile de la maşină. Se îndreaptă spre casă. Liz privi cum Guy deschide portiera Cadillac-ului, urcă la volan fără a privi în urmă. Cathy se trase din îmbrăţişarea ei, o privi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi şi-i spuse şovăitoare:

— Mama, n-o să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa? Promite-mi că n-ai s-o faci. Promite-mi!

— Nu e momentul potrivit să discutăm despre asta, spuse Liz îmbrăţişând-o din nou, mai tare.

Nate Purdy le întâmpină în holul celui de-al doilea etaj al spitalului. O privi pe Liz din cap până în picioare. Atunci îşi dădu ea seama în ce hal arăta. Fusta îi era pătată de iarbă, iar din picior îi curgea sânge de la o tăietură. Îşi rupsese tocul unuia din pantofi, iar umărul bluzei îi era pătat de lacrimile lui Cathy.

— Mama ta va fi bine, spuse el privind-o în ochi. Nu a fost un infarct. Stomacul s-a resimţit din cauza unor emoţii prea puternice.

— Slavă Domnului, respiră Liz uşurată. Cathy se aşezase pe canapea şi se ţinea de burtă. Arăta foarte rău. Plânsese până la epuizare, iar acum sughiţa.

Nate, cu o expresie severă pe chip îi luă mâna şi o

ridică în picioare.

— Vreau să te consult, tânără doamnă. Bunica este îngrijorată pentru tine. Hai să te vedem puţin şi să-ţi dau un sedativ uşor.

— Aş vrea s-o văd pe bunica, spuse Anna.

— I se fac nişte analize. Nu-mi place tensiunea ei. Nu e nimic care să ne îngrijoreze, dar ar putea să fie şi mai bine. Şi vreau s-o ţin la spital peste noapte, ca s-o pot observa. Ca măsură de precauţie. Vino, copil plângăcios! Începuse să o conducă pe Cathy.

— Nu sunt un copil plângăcios, spuse ea fără putere.

— Nu spun decât ceea ce văd, îi replică Nate. Să mergem. Anna luă loc pe canapeaua de vinilin verde şi-şi încrucişa mâinile. Liz oftă şi luă loc lângă ea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că totul pare a fi bine, spuse ea clătinând din cap.

— Nu e bine deloc, spuse Anna. Ştii ce-a supărat-o pe bunica? Liz era prea epuizată emoţional ca să mai poată vorbi. Se lăsă pe spate pe canapea şi-şi trecu mâna prin părul buclat.

— Presupun că e din vina mea, spuse ea resemnată.

— Ai dreptate, spuse Anna privind-o lung. Ştii că l-ai pierdut pe Martin.

— Am mai discutat asta. Eu nu-l vreau pe Martin, iar el nu mă vrea pe mine. Azi dimineaţă am mai găsit o scrisoare de-a lui pentru mine. Înţelege.

— Da? întrebă Anna sarcastică. Se apropie mai tare de Liz îngustându-şi privirile. Dar despre asta ce-ai de zis? Se însoară cu Billie Jo Dumont. Se însoară cu ea!

I-a cumpărat un diamant mare cât hotelul Ritz, iar ea l-a acceptat. Arată ca pisica care-a înghiţit canarul. Liz făcu ochii mari de neîncredere.

— A cerut-o de soţie? i-a cumpărat un diamant? E ciudat pentru Martin. E prea… brusc. Martin era… chibzuit…

— Probabil că l-ai făcut să înnebunească de durere, spuse Anna. Liz închise ochii şi clătină din cap.

— Anna, mai scuteşte-mă, te rog!

— Mamă, i-o întoarse Anna, mai scuteşte-ne tu pe noi. Tipa aia groaznică, Shirley Ditmars, a sunat-o pe bunica şi i-a povestit despre inel şi tot restul. Spunea că e cel mai fericit bărbat din lume. Shirley susţine că şi-a pierdut minţile.

Liz rămase o clipă pe gânduri. Billie Jo preferase totdeauna bărbaţii mai în vârstă. Lizei îi fusese totdeauna milă de ea. În liceu fusese încântătoare, dar nu avea încredere în ea şi era totdeauna mult prea dornică să facă totul pentru a mulţumi un prieten. Aproape că zâmbea. Dar dacă Billie Jo reuşise să trezească la viaţă sexualitatea adormită a lui Martin? Billie Jo era afectuoasă, senzuală, plină de viaţă şi de pasiune, toate trăsăturile care păreau să-i lipsească lui Martin.

Martin era stabil, matur, la locul lui, respectabil, bun, onorabil şi loial. Toate acestea erau calităţi pe care Billie părea să le adore la un bărbat. Poate că, oricât de ciudat ar părea, cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Poate că le va merge foarte bine, spuse ea încet. La urma urmei se cunosc chiar foarte bine. Martin e un om de cuvânt. Dacă a afirmat că va avea grijă de ea, va avea. Şi s-ar putea ca ea să fie potrivită pentru el.

— Îţi scapă esenţialul, spuse Anna printre dinţi. Când bunica a auzit noutăţile, i s-a făcut rău. Foarte rău. Am crezut că a făcut infarct. Liz deschise ochii şi-o privi pe Anna.

— Dar nu a făcut. Anna o luă prin surprindere când începu să plângă.

— Ar fi putut face. Îl iubea pe Martin. Toate îl iubim. Dar a fost şocată şi i-a fost ruşine. Şi uite ce i-ai făcut. Şi ei şi bietei Cathy. M-am speriat de moarte.

Liz respiră lung, dureros.

— Anna, îi spuse ea pe un ton rugător, nu-mi face asta. Guy e un bărbat bun, decent, cu sentimente profunde…

— Bunica a spus că nu va mai vorbi niciodată cu tine dacă te măriţi cu el, spuse Anna cu bărbia tremurând. Am vorbit cu Cathy despre asta. Amândouă suntem de aceeaşi

părere… Nu-l vom accepta niciodată. Şi dacă te măriţi cu el, este ca şi cum ai rupe relaţiile cu noi, pentru că noi nu putem…

— Nici măcar nu-l cunoaşteţi, protestă Liz. Niciuna din voi…

— Nu voi accepta drept tată vitreg un cântăreţ beţivan, drogat. Iar Cathy nici nu-ţi va aduce copilul să-l vezi atâta timp cât eşti cu el. Spune că pur şi simplu n-ar putea. Liz se sprijini cu coatele pe genunchi şi-şi luă fruntea în palme.

— Dacă aveţi de gând să faceţi ce spuneţi, veţi fi vinovate pentru că ne îndepărtăm una de cealaltă.

— Nu, insistă Anna, Heller e vinovat. Îl iubeşti pe el mai mult decât pe noi.

— Nu e adevărat, vă iubesc altfel pe voi. El este… O întrerupse un glas de femeie.

— Doamna Bachmann e în camera ei. Poţi să o vezi, Anna. E în camera 207.

Liz ridică privirile. În faţa lor stătea o soră tânără, de vârsta Annei. Liz îi fusese profesoară în liceu. Fata nu părea a fi în apele ei. Anna se ridică și la fel făcu și Liz. Anna se îndreptă spre camera 207, iar Liz porni după ea. Susan îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, doamnă Babcock, spuse ea. Mama dumneavoastră a spus că ar prefera să nu o vizitaţi. A spus că ştiţi foarte bine de ce. Liz se opri, încremenită. Sora părea brusc stânjenită.

— Îmi pare rău. Vă pot aduce o cafea? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, răspunse Liz buimăcită. Nimic. Mulţumesc.

Se prăbuşi din nou pe canapea şi-şi ascunse ochii în mâini.

„Mă vor convinge”, gândi ea*”. Vor să mă facă să aleg între ele şi Guy. Sunt chiar atât de sigure că mă înşel? Mă înşel oare?”* Nu ştia cât timp rămăsese aşa. Ochii îi ardeau din cauza lacrimilor pe care nu le putea vărsa, simţea o greutate pe piept de parcă îi murise ceva în suflet. Apoi îl văzu pe Nate Purdy în faţa ei.

— Aş vrea să vorbesc cu tine în particular, Liz. Vocea lui era rece. Liz ridică privirile.

— Ce face Cathy? întrebă, simţind că îngheaţă de groază.

— Bine, doar că e o fire mai emotivă. Dar vreau s-o ţin sub observaţie… Am trimis-o să-şi vadă bunica. Vino. Există o cameră unde se poate bea o cafea. Îţi iau eu o ceaşcă… O luă înainte urmat de Liz, simţindu-se asemenea unui prizonier. Îi trase un scaun şi o aşeză la o masă. Liz îl urmări cu privirea în timp ce luă două ceşti de cafea de la automat şi se aşeză în faţa ei. O studie o clipă, apoi îşi coborî privirile în ceaşcă.

— Liz, nu-mi face deloc plăcere să-ţi spun asta, dar ai adus o adevărată furtună în familia ta. Ai provocat o furtună în întreg oraşul nostru. Presupun că ai auzit de Martin şi Billie Jo. Liz încuviinţă simţindu-se rău.

„Deci şi tu eşti împotriva mea”, gândi ea. *Tu, Nate, dintre toţi oamenii. Tu ar trebui să fii persoana care vindecă. Ai de gând să mă răneşti şi tu?”*

— Martin şi Billie Jo par să facă o pereche fericită, spuse ea cu vocea tremurândă.

— Şi o vacă poate să sară peste lună, răspunse Nate cinic. Liz, mama ta are o sănătate fizică destul de bună. Dar are probleme cu tensiunea şi un început de ulcer. Din punct de vedere emoţional nu stă aşa bine. Este foarte îngrijorată pentru tine din cauza lui Heller. În mod normal i-aş spune că eşti adultă şi că ştii ce faci. Dar în acest caz mă văd obligat să fiu de acord cu ea.

Lizei i se uscase gura, dar nu dorea să bea cafea.

— Nate, nu cred că e problema ta.

— Binele familiei tale mă priveşte… atât cel material cât şi cel fizic. Şi binele tău este problema mea. Liz, te cunosc de când erai adolescentă. Şi îmi placi… foarte mult… Liz bănuia că ar fi trebuit să-i spună mulţumesc, dar n-o făcu. Îl privi lung. Nate îi întâlni din nou privirea.

— Ştii, tu şi fiicele tale semănaţi foarte puţin. Dar amândouă te iubesc. Te-au admirat întotdeauna, au luat exemplu de la tine… Anna spunea odată că eşti

„Mămica perfectă”. Nu le-am mai văzut niciodată atât de supărate. Şi aş spune că au dreptate… Liz ridică bărbia.

— Nate, nu pot să stau aici să ascult aceste… încercă să se ridice, dar el o prinse de mână şi o trase la loc obligând-o să ia loc.

— Săptămâna asta am văzut mai mulţi oameni emoţional distruşi, spuse Nate. Beverley Townsend. Biata fată e zdrobită. Ai văzut-o? Liz negă, vinovată.

— Am sunat-o pe Carolyn. Am vorbit. Am crezut că n-ar trebui să merg acolo.

— De ce? Carolyn nu e prietena ta? Liz dădu din umeri.

— Aşadar vrei să pleci din oraş? întrebă Nate încruntându-se sceptic. Vrei să fugi cu un bărbat care te-a despărţit de toţi cei apropiaţi de tine? Un bărbat care face imposibil faptul de a fi alături de un prieten la care ţii?

Liz crezuse că era prea obosită pentru a se mai enerva, dar simţi că se înfurie.

— Nate, mărturiseşte! Ţi-a cerut mama să vorbeşti cu mine? Pentru că nu-mi face deloc plăcere această conversaţie. Nate oftă.

— Da. Şi Anna m-a rugat. Şi Cathy, Dar mai sunt şi alte motive, Liz. Deşi îmi este foarte greu să ţi le spun. Liz îl privi perplexă.

— Ce vrei să spui? El inspiră adânc.

— Ştii că sunt membru al consiliului de conducere al liceului. Am primit plângeri împotriva ta. I se strânse stomacul. El încuviinţă glacial.

— Sunt persoane care s-au împotrivit ca tu să iei parte la comemorarea lui John. Cred că i-ai dezonorat amintirea. Liz căscă gura de uimire.

— Poftim?! întrebă ea.

— M-ai auzit doar, spuse el rece. Iar alte câteva au început să se întrebe dacă mai eşti potrivită pentru a preda la liceu.

— Potrivită pentru a preda? Cum, dar o fac de…

— Ştiu de când o faci. Ştiu că nu eşti prima persoana

din oraş care are o aventură…

— Corect, i-o întoarse. Nu sunt. Nate zâmbi fără veselie.

— Dar nimeni nu a mai stârnit un asemenea scandal ca tine. Ce s-a întâmplat în bibliotecă…

— Bibliotecă! exclamă ea. L-am sărutat în bibliotecă, şi ce! Aveţi de gând să mă concediaţi pentru asta?

— Nu mă gândesc la concediere. Am să lupt împotriva ei până la ultima suflare, dar sunt persoane care se gândesc la aşa ceva… şi care cer să fii concediată.

Liz îşi muşcă buza. Undeva în subconştient se gândise că s-ar putea întâmpla aşa ceva… că îi era în primejdie nu numai reputaţia, dar şi slujba. Dar nu mai era sigură că doreşte slujba. Guy dorea să meargă cu el. La acest lucru se referea şi următoarea întrebare a lui Nate.

— Liz, spuse el încet, oare vei mai fi aici la începerea noului an şcolar? Care sunt planurile tale? Dacă ai de gând să pleci cum vom putea găsi un înlocuitor într-un răstimp atât de scurt? Nu vezi în ce încurcătură pui şcoala? Confuză şi nervoasă, Liz îşi trecu mâna prin păr.

— Presupun că ar fi aceeaşi situaţie ca în cazul în care aş fi concediată, spuse ea, sarcastică. Ce vrei de la mine, Nate? Voi lipsi de la comemorarea lui John, îmi dau demisia, dacă asta doreşti…

— Ascultă-mă bine, îi spuse Nate aplecându-se mai tare peste masă. Ceea ce vreau eu de la tine, ceea ce doreşte toată lumea de la tine, este timp. Nu te grăbi. Dacă acest bărbat te iubeşte cu adevărat, te va aştepta. Dacă îl iubeşti acum, îl vei iubi la fel şi peste zece luni. Liz făcu un gest de exagerare.

— Zece luni? Despre ce naiba vorbeşti? Nate o luă de mână.

— Vorbesc despre siguranţa ta emoţională. A ta şi a familiei tale. Vreau să nu te grăbeşti şi să te bagi în ceva periculos… Îl privea fără să-l înţeleagă.

— Liz, spuse el pe un ton cât mai convingător. Dă-ţi timp. Stai aici. Fă-ţi meseria încă un an. Stai lângă mama ta. Rămâi aici până naşte Cathy. Nu-ţi sfâşia familia, nu

face ceva ce ai putea regreta mai târziu. Clătina din cap ca şi cum nu l-ar fi auzit bine.

— Dar Guy? întrebă ea. El nu poate să rămână aici... Are o carieră. Trebuie să ia nişte hotărâri.

— Da, spuse el sec, și probabil mai multe pensii alimentare de plătit.

— Asta, spuse ea fulgerându-l cu privirea, nu te priveşte. Vorbesc serios, Nate!

— Lasă-l să-şi hotărască singur preţioasa carieră, spuse Nate strângând-o mai tare de mână. Veţi fi departe unul de celălalt câteva luni. Vorbiţi la telefon, vă scrieţi, vă puteţi chiar vedea. Încearcă să-şi retragă mâna, dar el o prinse mai repede, devenind şi mai serios.

— Care-i problema, Liz? Ţi-e teamă? Teamă că nu veţi face faţă unei despărţiri? Că nu va dura atât de mult? Atunci nu mai e vorba de dragoste, nu-i aşa? N-ar fi decât o pasiune trecătoare. Liz lupta să-şi menţină calmul.

— Nu este o pasiune trecătoare.

— Mama ta îmbătrâneşte, spuse Nate blând. Nu este puternică. Nu e chiar bolnavă, dar nici puternică. Ai părăsi-o, ai lăsa-o cu inima sfâşiată?

Liz îşi smulse mâna şi se ridică atât de brusc, încât aproape că dărâmă scaunul.

— Nate, faci exact ce face toată lumea... şantaj emoţional. Te-ai gândit vreodată că dragostea poate să dureze? Că ştiu ce fac şi ce vreau? Ce te face să crezi că mama va accepta situaţia mai târziu? N-o va face.

— Zece luni e un timp destul de lung pentru a se obişnui cu ideea. Ar fi un răstimp pentru ca familia ta să se obişnuiască cu el, să-l cunoască. Ar fi o şansă pentru tine să vezi în ce fel te afectează stilul lui de viaţă. Are şi el o familie pe care nu ai cunoscut-o încă, nu-i aşa? De ei ce ai de spus? Timp, Liz. Asta este tot ce ţi se cere. Îl iubeşti destul de tare pentru ca dragostea să treacă de proba timpului?

— Acesta este sfatul tău? întrebă ea.

— Da, recunoscu el. Şi e un sfat al naibii de bun. Ea apucă spătarul scaunului.

— Asta doreşte şi familia mea? Ţi-au spus ei asta?

— Am discutat. Mama ta spune că va accepta relaţia voastră dacă vei aştepta doar zece luni.

— Acceptă, spuse Liz pe un ton amar.

— Are aproape şaptezeci de ani, Liz. Acum e la spital. S-a speriat foarte tare. E îngrijorată pentru tine, pentru Cathy, pentru copil.

— Există vreun motiv de îngrijorare pentru copil?

— Copilul pare să fie bine, dar nu-mi place ideea ca fiica ta să fie într-o stare de permanentă agitaţie. E o fată foarte emotivă, Liz.

— Nu e cinstit, spuse ea. Nu e corect. Nate se apropie de ea.

— Poate că nu e. Şi jur în faţa lui Dumnezeu că, dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de tine, mi-aş fi ţinut gura. Dar pentru mine ai fost totdeauna o persoană specială. Prea specială pentru a te lăsa să te avânţi într-un dezastru. Nu numai pentru tine. Pentru toţi cei care ţin la tine. Liz îşi aplecă capul. Se simţea emoţional învinsă, nu putea găsi nimic de răspuns. În inima ei se formase un gol teribil, fără speranţe. În mod surprinzător, Nate se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Mama ta ar vrea să te vadă, spuse el cu blândeţe. Avea lacrimi în ochi când mi-a vorbit despre tine. Vei face familiei tale ca dar timpul… şi prudenţa? Dacă vei face aşa, vrea să te vadă. Chiar vrea să te vadă. Ce să-i spun? Umerii Lizei se prăbuşiră.

— Vreau s-o văd, spuse ea.

— Merg s-o anunţ, spuse Nate. Faci ceea ce trebuie să faci, cel mai inteligent lucru. Liz se cutremură dar nu spuse nimic. Privea ţintă podeaua. Golul din ea crescu supărător de tare, devenind mai înspăimântător.

CAPITOLUL 16

Vorbi cu mama ei mai mult de o oră. Betty Ann Bachmann plânse de fericire când Liz spuse că va aştepta până la finele anului şcolar ca să se mărite cu Guy. Fiicele ei îşi reveniră aproape în totalitate. Cathy şi Anna o

îmbrăţişară pe Liz, cerându-și scuze fiindcă au fost rele cu ea. Spuseră că s-au comportat aşa numai fiindcă o iubeau foarte tare. Reuşiră chiar să glumească puţin. Râseră pentru prima oară de un timp care li se păru foarte lung. Liz stătea pe patul mamei ei, ţinând-o de mână când intră Susan, sora. Din nou părea nervoasă şi nu prea în largul ei.

— Am un mesaj pentru tine, îi spuse Lizei, îi înmână repede un bilet împăturit şi aproape fugi din cameră. Toate tăcură repede. Liz putu simţi cum tensiunea invadează încăperea şi otrăveşte aerul. Se rugă să nu-l tremure degetele în timp ce deschise biletul. Avu sentimentul că toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură. Biletul era, desigur, de la Guy.

Iubito.

Mi s-a spus că mama ta este bine acum şi că nu a suferit un infarct. Sunt fericit și mulţumit de dragul tău. Stau jos. Te aştept în grădină. Dacă poţi să pleci, aştept aici un sfert de oră. Mai încerc dacă văd că nu apari. Te iubesc.

Al tău pentru vecie, Guy

Al tău pentru vecie, Guy. Inima ei tresări vinovată. Ar fi trebuit să discute şi cu el mai întâi, înainte de a lua o hotărâre. Senzaţia de gol se amplifică.

— Trebuie să plec puţin. Mama ei nu spuse nimic. O strânse mai tare de mână.

— Să nu stai mult, draga mea, spuse ea. Te rog. E bine cu tine aici. Liz o strânse de mână drept răspuns.

— Mă întorc cât de repede pot, promise ea. Se simţea o ipocrită. Îi datora lui Guy mai mult decât câteva clipe. Împături biletul şi-l puse în buzunarul fustei. Zâmbi slab către Anna şi Cathy. Cathy îi răspunse. Anna nu.

— Trebuie să-i explic, spuse Liz calmă. Ambele fiice întoarseră privirile de la ea. Mama ei îşi puse mâna pe piept de parcă ar fi avut o nouă durere.

Liz îşi aplecă capul şi ieşi repede. Luă liftul până jos. Inima îi bătea dureros de tare. Încercă să-şi netezească părul, dar îşi dădu seama că nu făcea decât să-l ciufulească şi mai tare. Genunchii îi erau ca de gelatină

când se deschise uşa liftului. Merse până în grădină ca în transă. În mijlocul acesteia se afla o fântână arteziană făcută din pietre de râu care arunca spre cer jeturi de apă.

Guy stătea lângă un copac, privind cu atenţie uşa. Îşi dezbrăcase haina de la costum, îşi lărgise gulerul de la cămaşă, îşi răsucise mânecile acesteia până la coate. Părul auriu, decolorat de soare strălucea în lumina acestuia.

„O, Doamne”, gândi Liz, *e atât de frumos! Inima mea bate încă la vederea lui ca la şaisprezece ani!”*

Îi era ruşine pentru lacrimile pe care le simţea în ochi. *„Am făcut ceva care nu-ţi va fi pe plac”* gândi ea când îi întâlni privirea. *„Am făcut ceva care te va răni”* Veni către ea, o luă de mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. E bine, nu-i aşa? Mi s-a spus că se simte bine.

— Se va face bine, spuse Liz încercând să-şi ascundă lacrimile. O ţin sub observaţie până mâine.

— Dar Catherine? întrebă el. Cathy a ta? E bine? Copilul?

— Da, da.

— Eşti lovită la mână. Ai păţit ceva? Stai jos. O obligă să stea jos, pe ghizdul fântânii şi se aşeză lângă ea. O prinse de mâna stângă şi o deschise. Fu surprinsă să vadă că, în cădere, se julise. Nu cursese sânge, dar, pentru prima oară îşi dădu seama că o doare.

— Şi genunchiul, spuse el ridicându-i fusta pentru a-i vedea piciorul. La naiba. Nu te doare?

— Puţin, recunoscu ea clătinând din cap.

„Nu mai fi atât de atent cu mine”, gândi ea. *Îmi faci misiunea mai grea”*.

— Şi ţi-ai rupt şi tocul de la pantofi. Ţi-am cumpărat altă pereche. Încalţă-te. O să am eu grijă de genunchiul tău. Se întinse spre o bancă alăturată şi luă de pe ea o cutie de pantofi. Din buzunar scoase o batistă curată, îngenunche lângă ea şi începu să-i cureţe rana. Liz abia îşi mai putu reţine lacrimile când deschise cutia de pantofi. Aceştia erau albi şi chiar măsura ei.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea tremurând, dar se

încălţă recunoscătoare.

— Trebuia să fac ceva, murmură el, ştergându-i sângele de pe genunchi. Iisuse, Liz, dar ştiu că te-ai lovit bine! Gata. Mai am puţin şi termin. Liz puse mâinile pe umerii lui. O privi un moment, timp în care niciunul nu vorbi. În cele din urmă Guy oftă lung, zgomotos:

— Familia ta, nu-i aşa? întrebă el. Mă urăsc chiar atât de tare? Se apropie mai tare de el cu chipul încordat.

— Guy, le-am promis că mai aşteptăm. Că vom aştepta până la sfârşitul următorului an şcolar. Zece luni. Am promis. O privi lung, îngustându-şi privirile de neîncredere. Scuturǎ capul ca pentru a spune „nu” cuvintelor ei.

— Lizzy, întrebă el cu durere în glas, de ce? Luptând încă să-și reţină lacrimile, ea-i povesti întreaga istorie. Ştia că nu era complet coerentă, dar încercă să-i explice că-şi făcea familia să sufere prea mult, că Purdy îi spusese că oamenii vorbeau despre ea, că şcoala nu o putea lăsa să plece acum, şi că, dacă se iubeau într-adevăr, zece luni nu vor mai însemna nimic pentru ei. Guy aruncă batista, se aşează lângă ea şi o apucă de coate.

— Am aşteptat destul… treizeci de ani nenorociţi, spuse el aproape cu ură. Te vreau acum. Tu nu mă vrei? îşi plecă capul.

— Bineînţeles că te vreau. Dar are dreptate. Aşa vom da timp tuturor să se obişnuiască cu ideea… să ne accepte mai bine…

— Liz, gemu el, am văzut privirea din ochii Annei. Am auzit ce-a spus Cathy. Nu ne vor accepta decât dacă îi vom obliga s-o facă. Ea – şi şterse lacrimile. Guy înjură, culese batista de pe jos şi i-o înmână.

— Spuneai, spuse ea înecându-se, spuneai că-i vei face să te accepte. Spuneai că vei face totul ca să te placă, să-i cucereşti. Numai aşa o poţi face. Vom aştepta.

— Dacă vom aştepta atât de mult, atunci va trebui să aleg spectacolul, Liz. Aş fi prost dacă n-aş face aşa. De ce aş merge la Branson sau la Tahoe, dacă tu nu vei fi acolo? Oriunde voi fi va trebui să muncesc şase nopţi pe

săptămână. Aş fi cel mai mare prost dacă nu m-aş duce la Londra. Nu e bine. Liz îi prinse chipul în mâini.

— Dar va fi pentru oameni. Le va demonstra că nu ne grăbim. Că nu ne comportăm prosteşte.

— Dar dacă eu cred că e prosteşte să aşteptăm? Oare nu am pierdut destul timp? Şi cât de mult crezi că ne-a rămas? îşi lăsă mâinile să-i alunece pe umerii lui în jos, şi-l strânse cu putere.

— Guy, sunt atât de supărată. Totul le-a luat prin surprindere. Ele… O trase mai aproape.

— Bine, sunt supărate. Şi te manipulează cum vor. Dacă te-au convins acum să faci asta, peste zece luni te vor convinge să termini cu mine.

— Nu, protestă ea. Vor înţelege mai bine.

— Nu vor să înţeleagă. Nu vor ca tu să te schimbi. Te vor exact aşa cum eşti acum. Şi nu vei mai fi aşa niciodată dacă vii cu mine. Cu mine eşti altfel, eşti tu însăţi…

— Dar vor accepta mai bine…

— Nu mă auzi, iubito? Te vor aici, în orăşelul ăsta cuviincios, trăind aceeaşi viaţă cuviincioasă, fără să faci valuri. Vor să te măriţi cu Martin, iar hotărârea ta le dă zece luni răgaz să-şi împlinească planurile.

— O, nu, înţelegi că nu mă mai pot mărita cu Martin niciodată? spuse ea. Şi e imposibil acum. A cerut-o pe Billie Jo Dumont, iar ea a acceptat.

O privi o clipă fără a-i veni să creadă.

— A cerut-o pe ea?

— Da, spuse Liz sigură pe ea. Şi-o va face. Îl cunosc pe Martin. Şi nu e o alegere chiar atât de rea… Guy o surprinse râzând sardonic…

— Martini. Doamne, nu credeam că are curajul.

— Ei bine, s-ar părea că-l are, şi s-ar părea că Billie Jo i l-a stimulat. Guy zâmbi cinic.

— Tu ai impresia că mama şi fiicele tale cred c-o va face? Dădu din umeri nepăsătoare.

— Nu ştiu ce cred ele. El îşi mută mâinile pe braţele ei şi o strânse tare.

— Cred că nu va merge niciodată. Cred că ai să te

întorci la el.

— N-ar putea…

— Liz, asta-i ceea ce vor. Ceea ce vor încerca să facă să se întâmple.

— Dacă le dăm timp…

— Se vor folosi de fiecare clipă să ne despartă.

— Trebuie să dovedim…

— Lor? întrebă el strâmbându-şi buza superioară. Sau ţie însăţi? Te-au făcut să te îndoieşti de sentimentele tale, nu-i aşa? Te-au făcut să te temi din nou, nu?

Nu-l putu privi în faţă.

— Eu… eu… se bâlbâi ea, eu nu mă pot abţine. Toată lumea m-a zăpăcit. O scutură uşor.

— Iar se întâmplă, nu-i aşa? Uită-te la mine. Uită-te la mine, la naiba!

Cuvintele lui o răniră şi o înfuriară pentru că erau adevărate. Dar îl privi în ochi.

— Nu striga la mine spuse ea. Şi înjuri prea mult!

— Ai dreptate, spuse Guy cu ochii aruncând fulgere, îţi aminteşti cum spuneau în loc de face dragoste acum treizeci de ani? „Să umbli creanga”. Erai speriată. Ei bine, încă mai eşti speriată să „umbli creanga” cu mine, să ai încredere în mine, să fii cu mine, să te măriţi cu mine. Aşa că poate m-am prostit de unul singur. La urma urmei, poate că nu m-ai iubit niciodată.

— Dar te iubesc! protestă ea.

— Poate că cel mai tare te prosteşti pe tine însăţi, şuieră el. Tot ce ţi-ai dorit a fost o scurtă aventură. A fost destul de bine. Dar a fost destul.

— Nu, spuse ea cu lacrimile şiroind din nou.

— Dar eu? Dar dacă te fac să renunţi la mine? Iar eu am ratat şansa de a face carieră la Londra? Nu te voi avea nici pe tine, nici cariera. Aşa aş putea avea măcar cariera, tot e mai bine decât nimic.

— Nu, spuse ea. Nu vreau să mergi la Londra. E prea departe. Nici tu nu vrei să mergi. Nu mă vor învinge. N-or să mă facă să mă răzgândesc.

— Liz, spuse el nefericit, deja au făcut-o. Măcar n-ai

fi putut să discuţi mai întâi cu mine? Nu. Nu, cred că nu s-ar fi – schimbat nimic, dacă tot ai luat hotărârea.

Îi dădu drumul. Se ridică în picioare. O privi de sus cu o expresie amară pe chip.

— Nu-ţi face probleme, spuse el. Toţi te vor ierta. Lucrurile vor merge aşa cum obişnuiau să meargă. Pentru că toată lumea o doreşte, nu-i aşa? Chiar şi tu.

Liz se ridică, tremurând.

— Ce-ai de gând să faci?

— Plec, spuse el. Plec la Branson. Să mă uit la teatrul ăla nenorocit.

— Guy, spuse ea încremenită.

— Stau acolo două sau trei zile. Şi-o să le răspund „nu” fiindcă am o ofertă mai bună. Apoi voi merge la Tahoe. Abia apoi mă pregătesc să plec la Londra.

— Guy, nu… te rog…

— Vrei să mă opreşti, iubito? Spune un singur cuvânt. Spune că vii cu mine la Branson. Sau la Tahoe. Nu-mi pasă. Spune „Guy, nu pleca la Londra”, pentru că mă iubeşti, pentru că te vei căsători cu mine, dar acum! Nu peste zece luni!

— Guy, dacă rămâi, vom rezolva şi asta.

— Dacă rămân, n-ai să faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Nu-i vei părăsi niciodată pe oamenii ăştia. Ceea ce iubeşti mai mult pe lume aici se află.

— Te rog, n-o lua aşa…

— Ajunge, Lizzy. Dacă vrei, ştii cum să faci să dai de mine. Dar mă îndoiesc că o vei face. S-ar putea să nu fie înţelept dacă o faci. Se întoarse şi plecă, lăsând-o acolo, rănită, uimită, copleşită. Îl urmări ieşind pe uşă. Se închise în urma lui şi nu-l mai putu vedea. Resentimentele luptau în sufletul ei. Spusese că o iubeşte. Cum fusese capabil să plece pur şi simplu? Nu înţelesese prin ce trece ea?

Lacrimile îi ardeau ochii, dar şi le înăbuşi cu încăpăţânare. Poate că Nate avusese dreptate. Poate că toţi avuseseră dreptate. Era imposibil să dureze o relaţie între ea şi Guy. Uite cât de neînţelegător fusese. Şi impetuos. Dar nu fusese totdeauna astfel? Ea avusese

nevoie de sprijin, nu de ceartă: avusese nevoie de răbdare, nu de acuzaţii. Familia ei se comportase mai bine decât el, gândi ea rebelă. Ea fusese gata să facă un compromis şi nu ceruseră decât ca ea şi Guy să aibă răbdare. El nu accepta niciun compromis. Se revoltase ca o fiară în lanţuri, o fiară egoistă.

Poate că ea fusese atât de orbită de dorinţă încât nu văzuse cine era el cu adevărat, nu-i observase defectele. Îşi îndreptă spatele sfidătoare. Se va duce sus… la familia ei. Familia ei, care o mai iubea încă, în ciuda durerii pe care le-o provocase. Din cauza lui… Dar intenţiile ei bune se prăbuşiră dintr-odată, lăsând loc dezolării. Nu putea să-şi întâlnească familia. Nu încă. Nu atât de curând.

Se aşeză din nou pe marginea fântânii. Privi pantofii noi pe care îi adusese Guy, batista pe care i-o legase în jurul genunchiului, până când ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Apoi îşi prinse faţa în palme şi plânse aşa cum nu mai făcuse de când avusese şase ani.

Liz se întoarse în camera de spital, a mamei sale împietrită. Bănuia că oamenii îl văzuseră pe Guy plecând. Bănuia că o văzuseră plângând ca o proastă ce era. Povestea, știa bine, va face ocolu orașului până mâine dimineaţă.

Când intră, îşi dădu seama că toţi înţelegeau ce se întâmplase. Nu întrebară însă nimic despre Guy nu spuseră nimic despre el, de parcă nici nu ar fi existat.

Liz se simţea de parcă ar fi mers în somn”. *E ca prima dată, cu mulţi ani în urmă*”, gândi ea, cu capul pulsând de durere”. *Prima dată el face scene, apoi pleacă, apoi toţi se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic”.* Vorbi mecanic.

Făcu o încercare să zâmbească; o ţinu pe mama ei de mână. Betty îi spuse cât de bine era s-o aibă lângă ea. Când veni timpul să plece, Betty o mângâie pe obraz. Îi zâmbi matern.

— „Que sera, sera”, şopti Betty, ce va fi, va fi. Ştii că nimic nu se întâmplă fără motiv, un motiv pe care nu-l înţelegem totdeauna. Toţi suntem în mâinile lui Dumnezeu.

Liz încuviinţă, dar simţi din nou nodul în gât. O sărută pe mama ei la despărţire şi spuse că se va întoarce seara pentru o nouă vizită. Simţea o vagă şi ciudată durere de cap, precum şi un junghi în inimă. Fetele se hotărâră să vină cu ea acasă, unde să-şi petreacă şi noaptea. Se opriră la Betty şi-i luară câteva lucruri. Amândouă erau într-o stare de veselie cam pe când ajunseră acasă la Liz.

— Iar dacă va fi fetiţă, spuse Cathy strălucind de bucurie, poate că-i vom da numele mamei, Elizabeth. Ţi-ar place asta?

— Desigur, spuse Liz încercând să arate că se bucura şi ea. Dar nu-i stătea gândul la nume de copii mici. Stătea şi aştepta să apară un Cadillac alb. Nu văzuse încă niciunul. Spera să-l vadă parcat în faţa casei ei. Nu era. *Poate că se întoarce, în orice clipă poate s-o facă, gândi ea. Poate că se răzgândeşte ca prin farmec şi vine la mine. „Nu* veni Fetele se făcură comode, ca la ele acasă. Inspectară frigiderul şi pregătiră de mâncare. Declarau întruna cât de fericite erau că nimic nu părea să fie rău cu Betty. Evitau să menţioneze numele lui Guy. Niciuna nu vorbi despre Martin. În schimb, ambele se angajară în ceea ce ar fi putut fi numită o întrecere

„Cine e mai melancolic”.

— Mama, îţi aminteşti când… întrebă Cathy. Apoi Anna replică cu:

— Şi îţi aminteşti cum obişnuiam să…

Se vorbi foarte mult despre tatăl lor. Despre cât de bun, cât de nobil, cât de responsabil fusese acesta. Ce familie fericită fuseseră toţi. Ce fericiţi mai erau încă. Liz le asculta într-o stare de amorţire. Fuseseră fericite? încă mai erau? Ea nu ştia. Nu se simţea fericită. O vizitară din nou pe Betty, făcându-i cadou flori şi o carte. Betty părea a fi într-o stare bună, se plângea că rămăsese prea mult la spital… Se simţea bine, plină de energie, aşa le declară nepoatelor sale.

Fetele începură jocul nostalgiei şi cu ea. Betty mai adăugă o nouă dimensiune acestuia:

— Îmi amintesc când mama voastră era o fetiţă…

Odată, când era aproape de vârsta voastră… Fetele păreau a fi foarte încântate de ceea ce auzeau, de parcă n-ar mai fi auzit toate, acele poveşti de sute de ori. În toate poveştile lui Betty, Liz era atât de bună, de dulce, drăgălaşă. Liz zâmbea mecanic. Se surprinse comportându-se ca o păpuşă de ventriloc, spunând ea însăşi povestiri despre fete, despre ea însăşi. Acasă, fetele făcură o paradă de pijamale, precum şi o petrecere în acelaşi gen de haine. Doriseră să scoată albumul familiei, vechile lor amintiri, albumele realizate în liceu, să le comenteze. Liz le făcu îndatoritoare pop-corn, limonada. Scoase de prin sertare albumele de familie, cele din liceu. Apoi se scuză că este obosită şi merse la culcare. Se săturase de moarte de atâtea amintiri.

Când se afla în pat, le auzi pe Anna şi pe Cathy certându-se în că, odată ce plecase, încetase şi jocul amintirilor.

șoaptă. Se părea

— De ce nu spune nimeni nimic? întrebă Cathy. Se simte foarte rău. În mod sigur a părăsit-o. N-am mai văzut-o aşa niciodată.

— Se simte ca o proastă, spuse Anna, iar dacă vom mai spune şi noi ceva, starea ei se va înrăutăţi, replică Anna. Iar dacă nu spunem nimic, va înţelege că am iertat-o.

— Dar e în mod sigur foarte tulburată. N-ar trebui să-i arătăm că ne pasă? o contrazise Cathy.

— Mama ţine totdeauna suferinţa în ea. Este felul ei de a fi. O să-şi revină, iar toată lumea o s-o ierte pentru asta. N-a fost ea însăşi un scurt timp, asta-i tot. Liz îşi îngropă capul sub pernă. Nu le mai putea asculta. Poate că Guy se va întoarce la noapte. Va bate la uşă, insistând să stea de vorbă şi să clarifice lucrurile.

Dar nu se întoarse. Noaptea trecu încet.

Primiră permisiunea s-o aducă acasă pe Betty a doua zi dimineaţă. Avea ochi strălucitori, obrajii aveau o culoare frumoasă, Betty dorea ca toate să rămână acasă, să facă

un fel de sărbătoare de familie. Fetele anticipară imediat cât de bine se vor distra. Liz şovăi, dar era mai bine acasă la mama ei decât la ea. Fetele se declarară de acord şi o salvară de încă douăzeci şi patru de ore de amintiri.

Se întoarseră împreună cu Liz la aceasta acasă să-şi împacheteze cămăşile de noapte, periuţele de dinţi, periile de cap şi alte asemenea obiecte de toaletă. Pe când erau gata de plecare, Liz lăsă un bilet în uşă prin care anunţa că era la mama ei acasă. Cathy şi Anna se priviră una pe cealaltă în timp ce Liz agăţă biletul. Se înroşi, urându-se apoi pentru asta.

— În caz că mă caută cineva, murmură ea. Cineva de la şcoălăla Betty, Liz insistă să gătească, dar Betty dori s-o ajute măcar.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, declară aceasta, începând să pregătească o salată de pui. Diagnosticul lui Nate spunea că tensiunea lui Betty era puţin cam mare. Trebuia să slăbească şi să ţină un regim alimentar. Atacul ei nu se datorase nici unei inimi bolnave, nici unui ulcer. Betty, părând a uita sfatul lui Nate, punea o mulţime de maioneză în saltă, şi le spusese fetelor să dezgheţe tortul de îngheţată cu ciocolată pe care îl avea în congelator. Liz începu să spună ceva, dar se hotărî să tacă mai bine, să nu facă nimic care ar obliga-o pe Betty să se apere.

Cathy, păru și ea uimită, dar nu comentă nimic. Annei îi plăcea prea mult să mănânce ca s-o certe pe Betty.

— Deci, cât credeţi că va dura toată istoria asta dintre Martin şi Billie Jo Dumont? întrebă ea cu îndoială în priviri. Ar fi bine să pariem.

— O săptămână, spuse Betty cinică. Buna ei dispoziţie dispăruse dintr-odată. Mai puse puţină maioneză în salată.

— O săptămână? întrebă Anna ridicând o sprânceană. Aş spune o săptămână şi jumătate. Martin are nevoie de timp să scape de ghearele ei lungi. Iar pentru asta va trebui să depună ceva efort.

— O, nu o săptămână, în mod sigur, spuse Cathy. În

mod sigur el a început deja să aibă îndoieli. Când Billie l-a scos deja din fire. Sau poate că l-a epuizat. Mie Martin nu mi s-a părut niciodată un bărbat sexy.

— Catherine, o avertiză Betty, te rog să discuţi despre asta la tine acasă.

— Bine, dar ăsta e adevărul! spuse ea, în mod vizibil jignită.

„Tocmai asta e, Catherine”, gândi Liz. *„În casa asta nu se spune adevărul. Nu se discută niciodată un subiect dacă este neplăcut”.*

— Viaţa amoroasă a lui Martin nu este treaba voastră, spuse Liz. Dacă Martin şi Billie Jo se înţeleg, foarte bine pentru ei. S-ar putea să se potrivească mai bine decât credem noi.

— Martin e foarte sensibil, spuse Cathy. O s-o părăsească, apoi totul va reveni la normal.

„Nu” gândi Liz., *„lucrurile nu vor reveni niciodată la normal, indiferent care au fost acestea. Ceilalţi se pot preface că e aşa, dar lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel”.*

— Da, spuse Betty. Cred că se va întoarce la uşa mamei voastre în orice moment. Liz se simţi insultată. Începuseră deja să-l vâneze pe Martin pentru ea? La numai o zi după plecarea lui Guy? Iar Martin era logodit cu altcineva?

— Da, fu de acord Anna, n-o va mai lăsa pe mama să scape din nou.

— O, sunt sigură că şi-a învăţat lecţia, spuse Cathy. Liz lupta din greu cu dorinţa de a ţipa.

— Martin şi cu mine, spuse ea făcând un efort aproape supraomenesc, nu ne vom împăca. Vreau să vă băgaţi asta bine în cap…

— Tu eşti cea care trebuie să se obişnuiască cu ideea, mama, spuse Anna triumfătoare. Pentru că el este aici. Tocmai a parcat în faţa casei.

— Chiar? întrebă Cathy şi alergă la geam. Martin?

— Aici? întrebă Liz cu groază. În numele cerului, ce caută el aici?

— S-au îndeplinit rugăciunile mele, strigă Betty. S-a întors la tine.

În clipa următoare, Martin ciocănea la uşă la care Liz îl aşteptase pe Guy. Deschise Cathy. Liz observă emoţiile diferite care i se oglindeau pe chip.

— Da, s-a întors la tine! şopti Anna. În mod sigur a părăsit-o pe Billie Jo. Pariez că a făcut-o imediat ce a auzit…

„Nu”, gândi Liz disperată. „*N-o face Martin. Nu ne face asta mie şi lui Billie Jo*”.

— Bună, Cathy, spuse Martin solemn. Vreau să vorbesc cu mama ta. Între patru ochi. E foarte important. Amorţită, Liz se îndreptă către uşă, de parcă ar fi mers să-şi întâmpine soarta fără speranţe.

CAPITOLUL 17

Liz se strecură pe ușa din faţă şi o închise în urma ei.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse Martin părând nefericit. Am promis să nu mai intervin, dar eu… eu am ceva foarte important de discutat cu tine.

Martin era îmbrăcat cu un costum bej la care purta o cravată mult mai colorată decât de obicei. Liz îl privi nervoasă.

— Să mergem în spatele casei, spuse ea. Acolo se afla un chioşc ascuns de un şir de pini, care îi ferea astfel de privirile indiscrete ale celor din casă.

— Sper că mama ta se simte bine, spuse Martin politicos. M-am întâlnit cu Nate Purdy care mi-a spus care e starea sănătăţii ei.

— E bine, spuse Liz fără urmă de emoţie. O mică indigestie, asta a fost tot.

Ajunseră la chioşc. Un vânt uşor răcorea aerul cald. Liz îşi aranja fusta cu atenţie şi luă loc. Martin se aşeză pe banca din fata ei, păstrând distanţa… Tuşi. Era în mod evident stânjenit, dar o privi în ochi cu siguranţă.

— Liz, am crezut că ar fi bine dacă te-aş avertiza. Pentru că s-a vorbit deja destul şi se va mai vorbi. Vreau să fii pregătită. Nu vreau să suferi. Nu-i dădu niciun răspuns,

nedumerită. Martin îşi puse mâinile pe genunchi şi-şi îndreptă spatele; înghiţi greu.

— Liz, mă însor cu Billie Jo. Azi după-amiaza. Plecăm din oraş. Ea făcu ochii mari şi căscă gura de uimire. Martin fugea? Prevăzătorul, atentul Martin? Părea să-şi fi ieşit din fire! Cu toate acestea, îi plăcea ideea. Era încântătoare şi romantică.

— Martin... tu? El încuviinţă sobru.

— Liz, sper că nu te superi. Că mi-am găsit pe altcineva atât de repede. N-o fac pentru a mă răzbuna pe tine... pe cuvânt. Ştiu ce fac. Ea zâmbi tristă.

— Martin, mă bucur pentru tine. Cred că te poate face fericit aşa cum eu nu aş fi putut. Şi vă cunoaşteţi unul pe celălalt foarte bine. Dacă tocmai v-aţi descoperit unul pe celălalt în mod romantic, asta e minunat.

— E o persoană profundă, caldă, iubitoare, spuse Martin. Mi-a trezit sentimente pe care nu credeam că le mai am.

— Da, este şi foarte frumoasă, spuse Liz.

— Da, răspunse Martin uimit Mi-e greu să cred că m-a găsit pe mine o persoană atrăgătoare. Şi m-a făcut să înţeleg ce-a fost între tine şi Guy Heller. Zâmbetul Lizei îngheţă şi muri. Martin se sperie pentru că o făcuse să sufere. Ridică mâna ca pentru a cere să fie ascultat.

— Am auzit ce s-a întâmplat ieri. La spital. Între tine şi el. Mă simt puţin vinovat. Dar vom mai discuta despre asta mai târziu. Liz oftă.

— Te rog să nu ai impresia că aş vrea să te întorci la mine. Am vorbit serios. Era posibil ca eu şi cu tine să ne simţim bine împreună. Dar nu mai mult de atât. Asta nu era de ajuns. Martin se aplecă spre ea.

— Vorbeşti serios?

— Din tot sufletul, încercă ea să zâmbească din nou. Tu eşti îndrăgostit de Billie Jo. Se vede.

— Oamenii vor spune că sunt un prost, spuse el trist Dar ei nu o cunosc pe ea. Cred că m-a prins în capcană. Dar eu am fost cel care a convins-o să fugă.

Liz îşi ridică sprâncenele, întrebătoare.

— Da, spuse el. Când am auzit de tine şi Guy, am ştiut că oamenii vor încerca să mă convingă să o părăsesc pe Billie, să mă împac cu tine.

— Să încerce? spuse Liz privind spre casă. Au încercat deja?

— Şi nu este corect faţă de tine, spuse Martin cu convingere. M-am gândit bine. Aş putea să aştept şi să mă căsătoresc cu ea mai târziu, dar oamenii vor continua să vorbească, vor repeta aceleaşi lucruri.

— Şi vor spune că te împaci cu mine, adăugă Liz supărată. Ai dreptate. Fie c-o faci acum sau mai târziu, ei vor continua să bârfească.

— Exact aşa am gândit şi eu, spuse el strângându-şi genunchii mai tare. De asemenea, refuz s-o compromit pe Billie Jo menţinând o relaţie cu ea fără a fi căsătoriţi. Nu ar fi corect faţă de ea. Liz aproape că zâmbi din nou. Martin se înroşise când pronunţase cuvântul relaţie. Îşi imagina că Billie Jo îi dă lecţii despre relaţiile fizice şi cele emoţionale.

— Aşa încât ne căsătorim azi. Plecăm la Corpus Cristi şi ne vom petrece luna de miere de două zile pe coastă. Pe cea adevărată o vom petrece de Crăciun.

— E minunat. Vă doresc toată fericirea posibilă.

— Vom lipsi de la înmormântarea lui Harris de mâine, îmi pare rău deoarece îmi place Beverly, dar are alţi prieteni, şi cred că Billie şi cu mine am atrage atenţia asupra noastră. Nu ar fi corect.

— Cred că ai dreptate.

Se cutremură puţin gândindu-se la înmormântarea lui Harris; nici ea nu dorea să meargă. Martin păru să-i citească gândurile.

— Va fi mai bine pentru tine dacă nu ai merge nici tu, Liz, spuse el blând. Billie Jo şi cu mine… se va bârfi şi pe seama ta. Îţi poţi prezenta condoleanţele mai târziu. Îl privi recunoscătoare.

— Mulţumesc. Cred că ai dreptate.

— Ceea ce mă aduce la celălalt motiv al-vizitei mele, care este Nate Purdy. Am stat de vorbă cu el… Liz fu

uimită. Nate şi Martin erau prieteni buni. S-au certat.

— Despre Billie Jo? întrebă ea. O, sper că nu. El încuviinţă supărat pe bună dreptate.

— Despre Billie Jo. Despre tine, despre Guy Heller. Despre aproape totul.

— Eu? Guy? întrebă ea perplexă. De ce?

— Pentru că, spuse Martin în mod evident nervos, a încercat să mă convingă să-mi vin în fire. Că tu şi Heller v-aţi despărţit, că m-aş putea întoarce la tine. Spunea chiar că aş fi parţial vinovat pentru că voi doi v-aţi despărţit. Era mândru că el pusese totul la cale.

— Mândru? întrebă Liz exasperată. Ce naiba s-a întâmplat cu Nate? De obicei nu se băga în vieţile oamenilor. Martin se încruntă mai tare.

— Exact şi i-am spus să stea deoparte, i-am spus că se poartă ca o babă, că nu are niciun drept să se alieze cu familia ta, împotriva ta. I-am spus că nici măcar nu-l cunoaşte pe Heller. I-am spus că-ţi datorează scuze şi l-am dat afară din birou.

— O, Martin, nu, aţi fost prieteni atât de mult timp!

— O să se vindece, spuse Martin. Apoi am chemat-o pe soţia lui şi i-am povestit ce a făcut. Am pornit-o împotriva lui. I-am spus să-l ţină departe de vieţile noastre.

— Ai aţâţat-o pe Rose împotriva lui? Martin, dar ea e una dintre femeile mici şi drăguţe…

— Care se transformă în balauri când le provoci, spuse Martin satisfăcut. Iar chestia asta a călcat-o pe nervi și mai mult din cauză că tocmai vorbise la telefon cu

Marilyn Brandstetter care-i, povestise cât de greşit îl judecă oamenii pe Guy.

— Bietul Nate, spuse Liz, dar nu se putu abţine să nu zâmbească gândindu-se la săpuneala pe care avea s-o primească de la Rose.

— Rose a promis că va avea ea grijă ca el să-şi ceară scuze, şi că va merge la mama şi fiicele tale şi le va spune că s-a înşelat. Liz deveni din nou gânditoare.

— Nu va mai fi de niciun ajutor. Mă tem că totul s-a terminat între mine şi Guy. A fost din vina mea, dar…

Martin, se aplecă şi o prinse de mână. O mângâie stângaci.

— Liz, când m-am calmat, mi-am dat seama că nu aveam niciun drept să vorbesc aşa cu Nate. Şi eu am făcut cu tine… la fel. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut…

Liz văzu că regretul fu sincer şi i se făcu milă de el.

— Nu te mai pedepsi singur, spuse ea tristă. Poate că nici nu ar fi mers. Facem parte din lumi diferite.

— Şi eu şi Billie Jo, spuse el, şi o strânse de mână. Îl privi fără să-l înţeleagă.

— Liz, spuse el pătimaş, nimeni nu v-a dat şansa să încercaţi. Tot ce s-a spus era menit să vă despartă, să vă dărâme la pământ, să te despartă de el. Ştiu. La fel au procedat şi cu mine şi Billie Jo. Liz clătină din cap, incapabilă să răspundă. Martin îi strânse mâna cu amândouă mâinile lui.

— Billie Jo spune că el chiar te iubeşte. Şi că tu îl iubeşti pe el. Ştie toate astea.

— Dar ce pot eu…

— Ce poţi să faci? Du-te după el, Liz. Îl iubeşti cu adevărat?

„O, Doamne, iar o să plâng”, gândi Liz stânjenită.

— Îl iubesc atât de tare, încât sunt speriată, spuse ea. Îl iubesc atât de tare, încât mă tem că nu e real. Şi că nu se poate să dureze. Martin o privi în ochi.

— Probabil că o să dureze.

— Dar dacă nu e aşa?

— Dar dacă e? Nu eşti o femeie obişnuită. Eşti puternică şi deosebită. Iar el te doreşte foarte tare.

— O, Martin, de unde ştii tu asta?

— Am ştiut din prima clipă în care a intrat în biroul meu. Şi până în ultima. Chiar înainte de a pleca din oraş. Să-mi dea împuterniciri în privinţa bursei; va purta numele Laurei Brandstetter. Am scos câte ceva de la el, dar nu prea mult.

— E prea modest, spuse Liz aproape furioasă. Dacă i-ar lăsa pe oameni să vadă realizarea…

— O vor vedea, o asigură Martin. E un oraş mic. Vorbele circulă repede. Imediat ce va şti Shirley Ditmars,

va afla lumea întreagă.

— Ai dreptate, spuse ea atât ironică, cât şi tristă.

— Shirley ştie. Eu i-am spus.

— Martin! spuse Liz şocată.

— Da, ştiu cum stau lucrurile. Iar pentru a comunica cuiva ceva ai la dispoziţie telegraful, telefonul, sau…

— Spune-i „unei Ditmars”, spuse Liz odată cu el. Martin, tu ce părere ai?

— Du-te la el. Găseşte-l. Dă-i o şansă.

— Eu, eu… nu ştiu unde să dau de el…

— Ştiu eu, spuse Martin, i-am spus că va trebui să ştiu cum să dau de el dacă vor fi probleme legate de acte. E la aproape cinci sute de mile de Branson. Dacă va conduce toată noaptea va reuşi să ajungă acolo. Va sta la Regal Inn.

Scoase din buzunar o carte de vizită.

— Ai aici adresa şi numărul de telefon. Liz o luă şi clătină din cap.

— Adică?…

— Dă-i telefon. Sau mergi la el. Sau fă-le pe amândouă.

— Crezi că e bine? întrebă ea plină de speranţă. De data aceasta nu mai era atât de sigură că-şi va putea reţine lacrimile.

— Da. Cred că vrei atât de mult să-l vezi, încât ești gata să plângi. Îi lacrimă. Vezi?

— Dar familia?

șterse o

— Vorbesc eu cu ei. Eu, Nate, Marilyn Brandstetter… mai sunt și alţii, chiar dacă nu-ţi vine să crezi. Clipi des din ochi pentru a sepă a de lacrimi.

— Alţii? Vorbești serios?

— M-au anunţat unul câte unul care e părerea lor. Cal McKinney, de exemplu. Îl ştii pe Cal. A spus: „Hei, eram un pierde vară şi o singură femeie a reuşit să mă îmblânzească”.

— O, Cal, spuse ea.

— Şi Ken Slattery. Spunea cât a aşteptat el pentru

Nora şi nici în cazul lor nimeni nu credea că o să meargă.

— Ken? Ce drăguţ din partea lui…

— Chiar şi Cynthia McKinney. La început toţi erau împotriva căsătoriei cu J.T. Chiar familia…

— Martin, spuse ea copleşită de emoţie.

— Am vorbit prea mult, spuse el, şi se ridică. Trebuie să plec la Billie Jo. Hai, Liz. Te conduc eu în casă. Ai să-l suni? Ai să mergi la el?

— Martin, spuse ea impresionată, eşti unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi am. Billie Jo s-a ales cu un bărbat minunat. Să ai o viaţă minunată alături de ea.

— Aşa intenţionez, zâmbi el. O viaţă frumoasă şi ţie.

— Voi încerca, promise ea. Voi da telefon. Merg la el dacă mă mai vrea.

Se îndreptară spre casă de mână, ca doi prieteni buni. Când el plecă cu maşina, ea-i făcu cu mâna, apoi îşi adună curajul pentru o nouă confruntare cu familia ei.

Anna părea mulţumită de sine, iar Cathy îngrijorată. Betty tocmai punea în furcă receptorul. Liz atacă prima.

— Un telefon? De la cine era? Pari supărată. Ce s-a întâmplat? Betty dădu din mână îngrijorată.

— Nimic, murmură ea. Nate Purdy. Un telefon aşa ciudat. Cred că e senil sau aşa ceva. Liz văzu avantajul pe care-l avea şi profita de el.

— Nate? întrebă ea inocentă. Ce a avut de spus?

— Nimic, mormăi Betty. Ce face Martin? Liz îşi păstră calmul.

— Martin, spuse ea pe un ton indiferent, se însoară cu Billie Jo Dumont.

— O, Dumnezeule, strigă Anna. L-ai pierdut, mamă! Nu-ţi face probleme. Se întoarce el…

— Ştiam eu, spuse Cathy mai îngrijorată ca înainte. V-am văzut chipurile. Voi nu arătaţi ca doi îndrăgostiţi… Betty se prăbuşi pe canapea, cu mâna pe inimă.

— Poate că nu Nate este cel senil. Poate că eu sunt aceea. Îşi puse mâna pe frunte. Billie Jo Dumont. Dumnezeu mă pedepseşte!

— Nimeni, spuse Liz, nu te pedepseşte. Asta e

realitatea, accept-o. Se îndreptă spre telefon.

— Ce faci? întrebă Betty aproape cu groază.

— Îl sun pe Guy, spuse Liz cu o privire care arăta că nu admite niciun comentariu.

— Mamă! spuse Anna. Credeam că s-a terminat. Speram că s-a terminat.

— Nu se va termina atât cât voi trăi, spuse Liz.

— Doamne, dă-mi putere, se rugă Betty. Nate mi-a vorbit de parcă ar fi ştiut că se va ajunge aici. Guy Heller! Doamne, dă-mi putere!

— M-am gândit… spuse Cathy încruntându-se îngrijorată.

— Nu trebuia, i-o plesni Anna.

— Taci din gură, îi ordonă Cathy surorii ei cu o putere nebănuită. Mama n-a mai fost fericită de când a plecat el. Râdem şi ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, dar…

— Taci, Cathy, sau… îi spuse Anna.

— Tu să taci, replică Cathy. Unul din motivele pentru care m-a supărat atât de tare toată afacerea asta a fost pentru că tu mi-ai spus să mă supăr. Eu o iubesc pe mama! Tot mama mea e chiar dacă îl iubeşte pe Guy sau pe Martin. Cred că dacă îl iubeşte pe Guy atunci nu e chiar rău cum vorbeşte lumea.

— Doamne, Cathy, se răsti Anna. Liz se strădui să le ignore. Formă numărul pe care i-l dăduse Martin. Ceru cu Guy Heller. Recepţionerul de la Regal Inn spuse că nu era înregistrat pe lista oaspeţilor Aşa încât îşi schimbă planurile. Trebuie că se afla undeva în Branson, gândi ea încăpăţânată. Formă numărul de la informaţii şi ceru numerele de telefon ale tuturor hotelurilor şi motelurilor din Branson.

Morocănoasă, operatoarea i le dădu în cele din urmă. Le scrise pe fiecare cu conştiinciozitate, de parcă îşi făcea temele.

— Elizabeth, spuse Betty lăcrimând, credeam că ţi-ai venit în fire.

— Mi-am venit, spuse ea, şi formă primul număr de

pe listă. Plătesc eu convorbirile astea, spuse ea. Să-mi trimiţi nota.

— Nu e vorba de bani, spuse Betty. Ci de fericirea mea.

— Şi de-a mea, îi răspunse Liz.

Un alt recepţioner îi spuse că Heller nu era înregistrat acolo. Liz spuse că va reveni.

— Unde am greşit? imploră Betty.

— Nicăieri, spuse Liz cu convingere. Formă numărul următorului motel, dar răspunsul fu negativ. Parcurse întreaga listă, în timp ce Betty continua să geamă şi să plângă, sau să dea ordine. Liz refuza să se lase intimidată. Anna deveni din ce în ce mai sarcastică. În mod surprinzător, ca pentru a o supăra pe Anna, Cathy începu să-i ia apărarea mamei sale.

— Dar dacă el şi mama chiar se iubesc? N-ar fi chiar aşa de rău să ai tată vitreg un tip cu atâtea discuri de platină.

— Nu are decât două, o contrazise Anna. Celelalte sunt doar de aur. Anna și Cathy continuară să se certe dacă erau de aur sau platină discurile primite. Betty stătea pe canapea, încercând să pară cât mai supărată cu putinţa. Liz forma în continuare numere de hoteluri şi moteluri, primind acelaşi răspuns: nu exista niciun Heller înregistrat acolo. Când ajunse la capătul listei, Cathy mai avea puţin şi plângea, Anna arăta de parcă era cât pe ce să arunce în aer întreaga lume, iar Betty se plângea de dureri de piept.

— Ai probleme cu stomacul, mamă, ia nişte antiacid, spuse Liz. Se ridică şi se îndreptă spre unul dintre dormitoare.

— Unde mergi? întrebă Anna.

— Să-mi fac bagajul. Plec la Branson.

— Moarte, ia-mă acum, gemu Betty. Nate Purdy spunea că trebuie să te tratez ca pe un adult. Cum să te tratez ca pe un adult, când te porţi ca un copil?

— Eu mă comport ca un adult, de fapt pentru toate trei. Îşi aruncă lucrurile în geantă, când o auzi pe Anna ţipând.

— O, nu! O, nu! E el!

— Anna, poate că aşa trebuie să se întâmple, spuse Cathy. Poate că e destinul la mijloc. Nu m-am simţit bine deloc după ce-am făcut ce-am făcut…

— Cine e? întrebă Betty. El e? O bătaie furioasă se auzea la uşă…

— Lizzy? strigă o voce de bărbat. Eşti acolo? Vocea era a lui Guy, iar inima Lizei se opri. Aruncă lenjeria pe care tocmai o împacheta şi fugi pe scări în jos.

— Lizzy? Eşti acolo? Iartă-mă! Am greşit!

— Doamne, spuse Anna, iertăciunile păcătosului. Nu va rezista niciodată la aşa ceva! Liz aproape că ajunsese la uşă cu inima bătându-i, să-i spargă pieptul.

— Trebuie să accept asta, bocea Betty, voi fi tare, nu sunt mulţumită, dar voi fi tare.

— E ceva minunat, spuse Cathy. Nu ni s-a mai întâmplat niciodată ceva mai frumos. Liz deschise ușa, iar Guy îşi făcu loc înăuntru.

O cercetă o clipă, iar ea îl privi intens. Apoi o luă în braţe, iar ea îl prinse cu brașele pe după gât. O sărută atât de pasionat, de parcă numai aşa îşi putea salva sufletul. Liz îl sărută la fel.

— O, ooo, spuse Cathy. Acum văd de unde mi se trage.

— Doamne, voi fi puternică, spuse Betty de pe canapea. Voi accepta voia Ta. Guy o sărută pe Liz înfometat, iar ea-i răspunse cu pasiune.

— Te iubesc, îi şopti el. Am să aştept. Fac tot ce doreşti.

— Te iubesc, îi răspunse ea îmbrăţişându-l mai tare. Nu vreau să aştept. Vin acum cu tine.

— Am fost un prost, spuse el mângâind-o pe păr. Eram şocat de conversaţia avută cu Marilyn. Ce mi-ai spus m-a şocat chiar mai tare. N-ar fi trebuit să plec aşa cum am făcut-o. Eram pe jumătate nebun.

— Te iubesc, îi răspunse ea lipindu-se de el. N-ar fi trebuit să permit nimănui să mă ţină sub tensiune aşa încât să hotărăsc să te părăsesc. O sărută din nou şi-i

mângâie trupul.

— Am făcut jumătate de drum până la Branson. Apoi m-am întors. Nu am vrut să te părăsesc. Liz se agăţase de el de parcă era viaţa însăşi.

— Aveam de gând să vin după tine. Nu te puteam lăsa să pleci. N-am putut. O sărută din nou.

— Vrei să spui că…

— Vin cu tine la Branson, spuse ea cu patimă. Merg acolo unde mergi tu.

Îl sărută din nou. Îl dorea cu o intensitate atât de mare, încât fiorii îi făceau trupul să tremure. Guy o ridică în braţe de parcă ar fi fost un copil şi o privi fericit.

— Vii cu mine? La Branson?

— Oriunde, spuse ea plină de dragoste. Guy le privi atunci pe celelalte trei femei din cameră cu hotărârea întipărită pe chip.

— Am venit după această femeie pentru că o iubesc, spuse el. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă s-o fac fericită. Acum, dacă are cineva ceva de obiectat…

— Eu am de obiectat…

— Atunci nu-ţi iubeşti mama, îi răspunse Guy. Pentru că ea mă iubeşte pe mine. Toată viaţa şi-a făcut datoria fată de voi şi şi-a făcut-o bine. Dar acum voi aveţi vieţile voastre. Lăsaţi-o să aibă şi ea viaţa ei. Anna, neobişnuită să întâmpine rezistenţă, tăcu. Îl privi numai. Liz îşi privi familia, dar îl strânse mai tare de gât pe Guy.

— Mamă, îi spuse ea lui Betty, am încercat să fiu o fiică bună. Am făcut tot ce mi-ai spus când eram mai mică. Şi Anna, Cathy, am încercat să fiu o mamă bună. Dar toată viaţa nu am făcut decât ce au vrut alţii să fac. Acum vreau pe altcineva.

Îşi întoarse din nou privirile spre Guy. Acesta o strânse şi mai protector la piept.

— Anna, spuse el sever, nu trebuie să mă placi, dar va trebui să te obişnuieşti cu mine. Aşa că poţi să începi de acum. Anna făcu un pas înapoi, de parcă ar fi fost lovită.

— Eu… încercă ea să protesteze.

— Am să vă iubesc atât cât voi putea, îi spuse Guy,

dar nu o să vă port pică pentru că aţi vrut să ne despărţiţi. Se întoarse spre Cathy.

— Tu şi cu mine ne vom înţelege exact aşa cum doreşti. Să nu începi să plângi. Pentru că nu ai motiv. M-am născut ca s-o iubesc şi să am grijă de ea. Şi ea de mine. Cathy îi zâmbi şovăitoare.

— Iar tu, i se adresă el lui Betty care îl privea veninoasă de pe canapea, știu că nu mă placi, că nu m-ai plăcut niciodată. Dar vei fi soacra mea și mă voi purta cu tine de parcă ai fi Regina Sheba, dacă ai să mă lași s-o fac. Dar să nu mai faci alte „infarcte”, pentru că nu se va mai schimba nimic.

— Vă iubesc pe toate atât de mult, spuse Liz. Am să vă iubesc totdeauna. Îl privi din nou pe Guy. El se uită la ea, o sărută.

— Ia-ţi bagajul şi spune-le la revedere, Lizzy, spuse el. Şi pot veni să ne vadă ori de câte ori vor dori. Liz zâmbi şi-l îmbrăţişa mai tare.

— La revedere, veniţi să ne vedeţi.

— Asta e, spuse Guy, se întoarse şi o conduse spre maşină: Îi puse geamantanul în portbagaj şi o luă pe Main Street, îndreptându-se spre Branson. Apăsă pe accelerator şi se întoarse spre Liz.

— Ţi-am mai spus în ultima vreme cât de mult te iubesc? întrebă el.

— Nu prea de curând, spuse ea. Oftă mulţumită, şi-şi scoase pantofii, se ghemui pe scaun şi se sprijini de umărul lui.

— Hai să cântăm, spuse ea.

— Ce să cântăm? întrebă el, zâmbind. Ea oftă din nou.

— Cred că s-ar potrivi foarte bine „Falsul Cowboy”, îi răspunse Liz zâmbind.

Guy izbucni în râs şi începu să cânte. Ea i se alătură şi cântară împreună ce înseamnă să rişti şi să devii un star într-un rodeo al stelelor.

SFÂRŞIT